

Biblioteka

ANTOLOGIJA

KAD SLOBODA PROGOVORI

Grupa autora

Izdavač:

Kreativna radionica Balkan

Za izdavača:

Stevan Krstec

Redakcijski kolegijum:

Stevan Krstec, Stefan Vučevski, Mr Milenko Mihajlović, Tijana Krstec

Lektor:

Dr Stevan Jakšić

Dizajn korice:

Zvonimir Stanković

Dizajn teksta:

Vesna Petrinović

Marketing:

www.krbalkan.rs

Štampa:

SZGR Jovan

Tiraž:

300

ISBN-978-86-6403-213-1

Copyright©Kreativna radionica Balkan

Кад слобода пpотoвopи

- Збopник paдoвa -

Бeoгpaд
2026.

Кад свобода
протовери

СЛОБОДАРКЕ И СЛОБОДАРИ

Часни браниоци права на ваздух, воду, шуме, земљу..., има ли лепшег порива за писање од појма који је најбитнији део за заједништво, које је неопходно за опстанак живих бића на заједничкој им планети: СЛОБОДА за реке, језера и мора који су „нападнути“ од лажног пријатеља људског прогреса – профита, СЛОБОДА за паркове и шуме, које су мете разних ДРВОСЕКА, СЛОБОДА за ваздух чије загађење угрожава сав живи свет, СЛОБОДА за земљу која се све више претвара у депоније разних врста отпада...

СЛОБОДА је најчешћа реч у паролама, о њој је испевано безброј песама, њој се кличе на скуповима и оних који је траже, и оних који је ускраћују, она је у бројним законима, судским и другим одлукама, она се користи и као аргумент, али и као покриће за разне, не само часне, већ и оне друге поступке.

СЛОБОДА, нажалост, може да буде и спутана и заробљена, искоришћена да прикрије праве намере властодржаца или капитал-профитера.

СЛОБОДА се, иначе, много чешће ТРАЖИ, него што се ДАЈЕ. Она не сме да буде МОДА, она је право сваког НАРОДА! Њена популарност огледа се у свакодневној комуникацији: „Слободан сам да Вас замолим...!“ „Узимам слободу да Вас питам!“, „Кућица – моја слободица!“...

СЛОБОДО, да ли си задовољна оним колико Те поштују и цене, колико су Те уградили у законе, колико Те бране од сталних насртаја оних којима сметаш у нечасним намерама...?

Нека свака песма, свака написана реченица, које су нам у овој књизи оставили Твоји поклоници, буде каменчић у

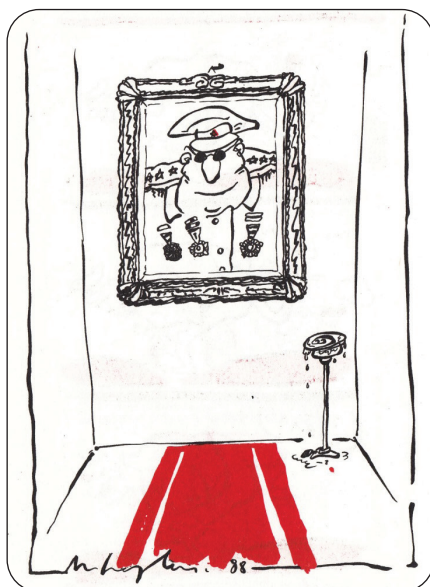
мозаику посвећеном значењу једне од најлепших речи на било ком од свих језика света – СЛОБОДИ!

Хвала СЛОБОДОУМНИМ ствараоцима *Креативне радионице Балкан* на СЛОБОДНОМ стваралаштву! Срећно вам СЛОБОДНО писање! Срећно нам СЛОБОДНО читање!

За СЛОБОДУ се живи, за слободу се бори, за слободу се МРЕ, слобода се осваја, БРЕ!

АФОРИЗМИ

- Историја се понавља. Једном као трагедија, други пут као фарса, а трећи пут на захтев многобројних гледалаца.
- Колумбо је грешком открио Америку, а свака грешка се плаћа.
- Диктатор је тотално запостављен. Он све контролише, а њега нико.
- Краљ је го. Више не крије своје праве намере.
- Кад краљ преузме све функције у држави, онда је он уједно и дворска будала.
- Грађани злоупотребљавају слободу кретања. Ходају улицама у групама већим од троје.
- Градског превоза час има, час нема. Прилагођен је, дакле, и онима који га чекају и онима који га не чекају.
- Саобраћај се несметано одвијао и у време поплава јер су сви путеви били пловни.
- У многим местима Србије нема воде, али све ће бити надокнађено кад крену поплаве.
- Процес заглупљивања грађана успешно је завршен. Сада чекамо да квантитет пређе у квалитет.
- Кад су заједно, ситне душе су још ситније.
- Његова књига је много добила на квалитету кад су све друге избачене из конкуренције за награду.
- Докле год имаш главу на раменима, опасност није прошла.
- Политичка прогноза: Пре или касније, овде или онде, биће, мање или више, овако или онако.

VREME NIKANJA

I biće, ko da ništa drugo ne beše. Kao posle grmljavine, kada se nebo utiša. Izrastaće nova trava zaborava, samo po koji zaostao ugarak, greškom neuništen, možda bude progovorio izumrlim jezikom. Taj isti zbor, naravno, razumeće samo bele pčele.

Matematički taktično, bez trunke filozofije, formiraće se gnezda za nove ptice u sazvežđu sličnih boja po obrnutom redosledu. Dobro osmišljena, nova baklja će goreti da razbije mrak – prividno. U previranju ovih i onih neće ostati ništa već viđeno, jer će doći novonastali, koji su stasali pod istom formulom majstora računaljke. U tačnom vremenskom intervalu, uzgajana nova sorta vojnika, složiće čarobnu Rubikovu kocku po meri paralelnih proseka da bi se stvorio nadprosek.

Na novonastalom šahovskom polju, će se poredati figure malo drugačije. Putanjom bivših, zaduženičkih igara, trampice se topovi za konje, dok se ne dodvore lovcu ako i on ne postane gluv ko top. Pijuni će crnu kraljicu zameniti belim kraljem, dok će crni kralj biti matiran belom kraljicom. Pat i remi ovog puta postojati neće, bar ne za širu publiku.

Crveni makovi će se provući kroz sakrivene mantije, da bi došli do krune sokolovih planina. No, tamo će stići tek glas, eho davnašnjih koračnica. Neće svaki korak moći na tu stranu. Takva stopa će imati proceduru, naravno i sasvim – osim ako se baš i ne mora. To će naravno, odlučiti jedinica mere, reda i pomirenja.

Ton i takt, dužina i širina biće pomnoženi sa znakom jednakosti. Tačke i zarezi će se vratiti na staro mesto zločina po upitnicima i znacima uzvika – propisno. Brojevima će vladati raskusuranje trica i kučina. Najveći jaz ikada, zbunjeno će gledati oni na

čijim leđima su se lomile pogače zavere, tuđih ruku. Pesma će ih održati opet žedne preko vode, dok im se ista ne proda u bescenje, novim idealima krštena.

Važno je izdići se iznad kratkotalasnih frekvencija galame. Koliko kome u tom letu bude pomogao bistar razum, besprekuran sluh i budno oko. I onda, će se čekati novo rađanje sunca, sa mikroprekidima oblačnih brda i dolina, dok se jasno ne iscrta i definiše vrh – vrhova, prividne visine. Nakon toga, neće biti mesta izboru, kao ni potrebe za upotrebom samoproglšenih, rezervnih sabornika, sa već viđenom nuspojavom. Jednoglasno donešena odluka, svima će jasno i na glas biti pročitana. Novi pravilnik reda i poretka. Bez krune i žezla, sve po spisku zlatnog pisma, rodiće se glavni i odgovorni iskaz.

Tada se niko neće ni usuditi da pomisli na kurđela i kurajbera. Bela pčela će jasno izreći ime svoje nove matice. Protivrečja se njoj neće upućivati, jer će to biti javana sramota.

Trajaće sve to, dok bude trajalo. Grdno doba u nespreman čas, najaviće nova grmljavina, još veća i glasnija. Mnogima će se sudarati strah i ushićenje, noć i dan, plakanje i smeh. Postojaće, međutim i oni čekajući. Oni će strpljeno moliti za spasenja, i radovati se dolasku jednog i jedinoga, da se zacari pred svima. Do tog časa slede nam iskušenja, dok ne spoznamo svu svoju nikakvoću. Novi početak svih početaka, desiće se onda kada u gnjilu prodišu najčistiji. Taj izbor će se meriti drugačijim terazijama, koje će smislom pravednosti pobediti besmisleni naum zaboravnih. No, razum tek treba da sklopi svoj krug, sasvim. Čekanje na spoj će potrajati dok ne shvatimo, da genetski kod neba nije zalud u ovozemaljsko seme posađen. Treba samo biti dostojan istog.

Vreme nicanja tek predstoji...

ТВИТОВИ

- Слобода је јача од ропства, зато се чини да је слободних људи више.
- Полицијским штитовима образ се не штити.
- Народ тражи много – власт која мање краде.
- Народ руши државу – жели криминалце у затвору!
- Кад народ угледа криминал, политичари нареде да се баца сузавац.
- Вођа обећао светлу будућност и сада се људи буне што ватромет лети на њих!
- Вођа више воли ћелаве људе. Мање га голицају када му улазе у дупе.
- Хоће да се уда за мене, мисли да бих био савршен муж јер, пазите сад ово, не знам да заводим жене... Боље да ме је одбила, мање бих плакао у ћошку!
- Причају људи да се појавио сексуални манијак у Вршцу. Како воле да измишљају, па ја сваке вечери по граду трчим го и нико ме није напао!
- Рекао ми је доктор да данас једем само лаку храну и сада не разумем што мама виче на мене?! Па пљескавицу најлакше поједем!
- Друг ми се обратио за помоћ зато што размишља о самоубиству. Али сам га одбио, јер то онда не би било самоубиство.
- – Да ли сте осуђивани?
– Јесам. На сваком фамилијарном окупљању.
- Спасио сам неку јадну баку да се не удави. И убудуће ћу пазити да неког не ударим у главу када скачем у базен!

ОСЛОБОЂЕЊЕ

Не желим да са мном будеш она
каквом те виде родитељи,
професори, колеге, пријатељи...

Убедили су те да будеш покорна,
за грешке из прошлости те вуку,
као да намерно желе да те дотуку.

Доста си била неприродна,
нека њима стара ти фалиш,
желим да са мном будеш слободна,
онаква какву ти себе желиш.

АФОРИЗМИ О СЛОБОДИ

- Наша слобода је умела да пева.
Лабудову песму.
- Ове недеље су се развела три новинара.
И то су једини слободни новинари у земљи.
- Када ти у Србији неко каже: „Слободан си!“ то једино може да значи да си добио отказ.
- Слобода нема цену.
Али читаће вам је радница на каси.
- Не играјте кошарку са полицајцима.
Имају превише слободних удараца.
- Некада смо имали слободарски дух.
А онда су дошли истеривачи духова.
- Човек без слободе ко риба без воде! – рече Србин и отвори сардину.
- То што су Срби фабрику оружја назвали „Слобода“, то је све што треба да знате о слободи у Србији.
- Постојао је мушкарац коме је жена дала слободу да је вара.
Звао се Адам.
- Ово је слободна земља.
Остале парцеле нашег гробља су већ покуповане.
- У Србији постоји слобода избора.
Не постоје слободни избори.
- Слободни радикали корисни су само у хемији.
- Некад смо сањали време слободе.
А данас само слободно време.

СЛОБОДА

Када се роди човек је птица
Скучен и затворен
У кутији шибица

После га селе у кавез
Први, други па трећи
Како расте простор слободе све већи

На крају на дрвету за ретке птице
Од слободе га дели само кончаста хрид

Али кад је покида
Када је прекине
Свом се силином смрска о зид

ТВИТОВИ

- Миран, повучен и културан, само још пиштољ да набавим.
- – Деда, шта имаш од непокретне имовине?
– Имам курац!
- За време секса...
ЈА: Је л' добро, а?
ОНА: Дубље, дубље...
ЈА: (гласом Берија Вајта) Је л' добро а?!
- Колегу оставила жена, каже јер често имао обичај да у току секса сврши где не треба, рецимо, по другим женама.
- – Је л' имате гаће?
– Имамо, које желите?
– Гучи.
– Гу-гу гу, гу-гу гу...
- – Е јак си ми ти мајстор, ни не поправи машину – ја кад гледам порнић.
- Ова магична крпа уопште није магична, све мораш сам да бришеш!
- БОГ: Адаме ово је Ева, створио сам је од твог ребра да ти прави друштво.
ЕВА: Адаме, гладна сам, хладно ми је, ти мене уопште не примећујеш и не волиш, нећеш ни јабуку да ми убереш! Па шта ако је рек'о да не дирамо, је л' ти слушаш њега или мене? Ја сам ти жена!
АДАМ: Враћај ребро!!!
- Замислите ту храброст – двадесет полицајаца који туку једно дете које лежи на улици. Прави јунаци нашег доба.

ТВИТОВИ

- Данас сам: „Ево саћу“ рекла једно 857 пута и још нисам ништа.
- Баш ме брига, нећу ја стално да се јављам – јавила се једном.
- Колико серија гледам, добро да имам живот уопште!
- Тачно ме некад буде срамота колико не одбијам никад кад ми неко нуди храну.
- Моја депресија траје 5 минута, само док не нађем неку храну!
- Џабе што сам ја данас 16000 корака направила, кад сам на 15500. појела пола карађорђево!
- Чекам пошиљку из DM-а, али ипак одем у DM чисто да видим је л' ми још шта треба. Па болест!
- Кад имам паре, мени је онда сваки дан празник.
- А волим се свађати више него ишта, поготово ако знам да сам у праву, а и ако нисам!
- Е, а Бога ми, кад год ја нешто хоћу да радим, оно црвено слово.
- – Је л' те привлачи неко, онако баш јако?
– Кревет.
- Купила теглицу слатког од купина, па сад контам, то неко уз кафу послужи кашичицу-две, ја поједем ето тако пола теглице...
- Успела сам да извезем ауто из дворишта људи! Мало ретро-визор огребуцнула али све је то ок.
- – Ала си ти висока.
– Заливају ме моји код куће, шта да ти кажем.

РЕВОЛУЦИЈА ЕМОЦИЈА

Човек си чија је вокација одраз у мом оку,
Мада бих пре рекла да си по занимању читач мојих мисли.
Не скривај ватру у памуку.
Док срце прича, пусти ме да ћутим.

Са тобом ми је стао сат.
Дани лете као године.
Ми смо као „Алфа и Омега“.
И знам... „И онде ће ме водити рука твоја“.

Потонула ми је Венеција.
И не бих се поредила са Фениксима,
али твоја ме љубав подигла толико,
да и када бих пала до земље бих се наживела.

Лако препознаш смисао у мору бесмисла.
Безизлаз је добио излаз,
Али не желим да изађем из овог.
Једино си што има смисла.
Остани (ми) вера у ЉУБАВ

ТВИТОВИ

- Каже колегиница да се за Нову годину облаче црвене гаћице за секс, а плаве ако хоћеш паре. Па другарице, изгледа да сам ја ове године ишла без гаћа!
- Ако се огрлица ставља око врата, прстен око прста, наруквица око руке, зашто се све то збирно назива накит?
- Јеси ли ти правда? Јер задовољила бих те!
- Више волим кад одем негде, него кад ми неко дође, јер кад ја одем онда могу да одем кад хоћу, а кад ми неко дође не могу да кажем: „Ајд иди сад кући, постаје досадно.“
- Девојке на Копаонику исписују свој број телефона на стаклима од мало бољих аутомобила, не би ли их власник позвао и ово је највећа јадност коју видех кад је женски род у питању.
- Другару бивша жена тражила да је финансијски збрине после развода, он јој нашао посао.
- Управо сам на нету радила неке тестове на анксиозност, депресију, биполарни поремећај и тако даље... И једино сам негативна за шизофренију. За сад.
- Прави психопата нађе начин да вам се јави, чак и када га блокирате на свим мрежама.
- ЈА: Ајмо на комплет лепињу
ЂЕРКА: Како кад не једеш хлеб?
ЈА: Па лепиња је, није хлеб

Јелена Грбић

Крсїић Серафима Саровскої

PIJACA ČASTI

Za koliko para se prodaje obraz?
Koliko košta sopstveni poraz?
Šta to kriješ, pa mogu da te plate?
Kome prodaješ život na rate?

Iz koje su te samo izvukli rupe,
kada za siću dušu ti kupe?
U šaci te drže za malo novca,
da umesto čoveka postaneš ovca.

Zašto se prodaješ na pijaci časti?
Prezime gaziš zbog malo vlasti.
Probudi se odmah, postani čovek,
ne budi sramota sada i dovek!

TAJNA

Osmehom se duša mije,
Dok najdublju tajnu krije,
Da se srce zaigralo,
Kad je oko tvoje ugledalo.
Dok se razum s' osećajem kosi,
Drhtaj tela, novi susret nam donosi.
Kao vajar oblikuješ noć,
Poljupcem po stomaku i dodirom ključne kosti,
Ostavljajš trag postojanja i spoznaje ženske krhosti.
Drhtavom rukom prelazeći preko rebara,
Tajna postaje deo našeg tela, kao delo, najvećeg rezbara.

CARSKI VEZ

Dok je srce pod rebrom kucalo,
Jednoj mami nešto se spremalo,
Da dočeka svoje čedo,
Kroz taj čuven' carski rez
Da ostane večan vez.

Da se znade za života,
Kakav je strah, a kakva lepota
Sa spoznajom ovog sveta,
Kada jedna mama iznova procveta.

Jedne oči došle su na svet,
Mamin osmeh i suza čista,
Večnim vezom povezani
Da ga se nikad, niko ne srami.

ТВИТОВИ

- Не улазите на Инстаграм, опет парови избацују слике у истим пиџамама!
- Нико ништа... Мајка кад кренем напоље: „Пролазиш ли поред контејнера?“
- Не знам је ли ми рано да легнем или касно да изађем у град у 22 сата, ето у те неке године!
- Добро јутро, смршала сам 4 килограма, стижу голе слике!
- Добро јутро, ко се наспавао – пичка.
- Иде ми се у Мексико, да турим онај сомбреро на главу и само понављам: „Chico, una tequila por favor!“
- Сестра је купила себи за рођендан све што јој треба и свима нам послала по један рачун да јој дамо кеш, искусно.
- Све чешће тријезна долазим дома из кафане, пропала сам ка човек и ка алкохоличар, а и године богами.
- Не дај боже у кућу да устанеш да узмеш нешто, чим те виде на ноге одма: „Ај стави кафу.“
- Сестра изгубила чуло мириса и укуса, ал апетит није, каже душа је боли што се гоји у празно.
- Симпатија више није симпатија... Сад је блокиран!
- Кад с момком сретнемо његову бившу...
МОЈ МОЗАК: Немој да кажеш. Немој да кажеш. Немој да кажеш. Немој да кажеш. Немој да кажеш.
ЈА: Ено ти је она твоја курва!
- Мислила сам ако си слободан да дођеш, имам ниске критеријуме.

ТВИТОВИ

- Време је да између нас закопамо све ратне секире из прошлости како би заједно спречили да нам откопају будућност.
- Црвена армија је ослободила Београд, а партизани Дедиње.
- Лишавање слободе је само по себи озбиљна ствар јер вам неко ускраћује најосновније људско право на слободу. Ако сте то заслужили, онда је по закону. Али ако вас хапсе јер сте учинили мањи саобраћајни прекршај, онда није по закону и онда је то незаконито хапшење. Односно отмица.
- Протести трају толико да су средњошколци са почетка протеста сада већ студенти.
- Једна просечна српска породица од једне просечне плате може један месец да се прехрани – у скупштинском ресторану!
- Али наслов ПОЛИЦИЈА УХАПСИЛА ПОГРЕШНОГ МАНИЈАКА! Јер он је исто ваљда манијак само је погрешан, па су га пустили! Ниси ти наш манијак, ти си неки други манијак, иди кући!
- Мора да се уведе термин за ове што су стекли дипломе на сумњив начин: контроверзни интелектуалац.
- Ја платим и на мосту и на ћуприји, плус препливам!
- Узео сам биоразградиву кесу и стварно се распала чим сам изашао из супермаркета!
- Гори само депонија, јер захваљујући Весићу шумски пожар је немогућ.
- Милошевић је сачувао веће достојанство док су га хапсили, него Вучић док хапси.

КРАЈ И ТАЧКА

Да си умео да читаш с усана,
ти би знао да је крај.
Тај пакао у коме живиш
никад неће бити рај.
Све лепо што си уништио,
то поклањам теби,
одабрала сам срећу
и поклонила је себи.
Журило ти се да ми паднеш у очима,
саучешће свакој која те буде имала.

ТВИТОВИ

- У Пољској: Како не умеш то да урадиш?
У Француској: Како не умеш то да урадиш?
У Белгији: Како не умеш то да урадиш?
У Јерменији: Како не умеш то да урадиш?
У Чилеу: Како не умеш то да урадиш?
У Србији: Склони се, ја ћу, глуп си ко курац!
- Али кад видим две девојке, једна носи цвеће које је добила за Дан жена, а друга ништа, па ми буде жао и онда отнем овој цвеће! Јер реално, како ти није жао другарице?! Мени јесте!
- Чим седнете на кревет ту престају мушко женска пријатељства, јер што сте сели на кревет кад имате столице, пусти те форе!
- Првих два минута уживам у пиву, а онда отворим и треће пиво.
- Од зимске опреме на ауту имам само јелкицу!
- Окупао се козјим сапуном и сад ми кожа тако мееееееека-на, пресрећан сам!
- – Је л' имаш куку на ауту?
– Имам, нон-стоп кукам колико троши, па куку види како се чује лагер, па куку нисам се везао, па куку види полиција, куку!
- Жена наваљује да обарамо руке, мислим се, јесте, па да опет ја идем у продавницу! Ајде папир камен маказе, ту да те видим! Ћутимо, а?!
- Дигнем хаубу да као нешто поправим, а фазон једва сам провалио где да углавим ону шипку, да ми хауба не би пала на главу!

KOLIKO

Koliko trnja na strmom putu,
ponora, tmine i mrklog mraka,
snova u nekom prašnjavom kutu,
dok samo nada ostaje jaka.

Koliko suza u gordom oku,
klizi sa ruba trepavica
i kopa ranu tešku, duboku,
baš kao dželat, krvnik, ubica.

Koliko straha na blijedom licu
vrišti, treperi u tami sjene,
ne vidiš nebo niti ulicu,
svemir u tebi, gasi se, vene.

Koliko bola razdire dušu,
dok se samoća nemirom hrani
i kiše liju, vjetrovi, pušu,
rađaj se zoro, već jedno svani.

ТВИТОВИ

- Зовем се Оља а укућани ме зову Штаимадасеједе.
- Знате шта је супер кад се удате младе? Ништа.
- Сви ми имамо неког кога немамо. На пример, ја немам кућну помоћницу!
- Учинило ми се од парчета нагорелог папира да је неки дивни, велики, егзотични лептир. Е тако сам се зајебала и са неким људима.
- Једна сам пре свега романтична душица, нежна срна, егзотични цветић и мотокултиватор.
- Не пратим трендове. Пратим моду и мужа понекад. Из жбуња, двогледом.
- И ја сам персонални тренер – ево већ 25 година тренирам мужа да баци прљаве чарапе у корпу за веш.
- Почне муж тако да додацује за мном: „Додај ми окасти, звездасти, папагајке, шрафцигер...” и онда на крају увек зовемо правог мајстора.
- Рекао ми муж да сам дебела. Поздравите се са мном и пожелите ми брз излазак из затвора.
- Кажу неки: „Што држиш пса у кући, он само једе и спава?” И ево сад ја размишљам што држим и мужа у кући?!
- С времена на време извадим из библиотеке књигу „Како убити сопственог мужа“ и ево га, срце моје, већ три дана не пита ни где су му гаће, ни шта има да се једе.
- Колегиница је направила такву чоколадну тарту да сам хтела да је замолим да останем вечерас код ње да спавам поред фрижидера.

UGLOVI

Sinus je kosinusu rođak.
Trougao Davidovoj zvezdi osnova.
Tačka u ravni, ko je?
Šta čini paralelu?
Duž, dužina ili prostor?
A šta, ako ne postoji ograničenje?
Čovek je ono što mu čini sloboda!

ТВИТОВИ

- Пре пар година, Дан заљубљених. Куповао веш девојци, пар неких стварчица. И пита продавачица, да ставим у више кеса, или у једну? Реко, госпођице, прецењујете ме.
- Вратих се из Фиренце јуче и сваки пут кад одем тако негде ја се одушевим кад видим пензионере да живе и даље живот. Где год да одем исти утисак имам. Људи испијају вина, иду на вечере, путују... Наш пензионер чека да умре, док му се дају мрвице недостојне човека. Тужно јебено.
- Риба на Инстаграму окачила 49 сторија за сат времена из неког клуба. Шаљем јој поруку: „А јеси ти то изашла негде?“
- – Од чега имаш те ожиљке и огреботине на телу?
– У младости сам се бавио ултимејт фајтом, Славице (напа-ла ме је веверица на Калемегдану).
- Девојка у коју сам био заљубљен у средњој школи ме прави љубоморним тако што ме игнорише 10 година. И не само то, него се и удала и добила дете. Лутко слатко је то, али ја не падам на те игрице.
- У филмовима, када жена обуче мушку кошуљу, делује сек-си, безобразно, пожељно. Ова моја када обуче моју кошуљу делује као контролор бус плуса, или поштар.
- Знате кад ми нека риба оставила коментар на слику: „Солид.“ Мислим се шта, бре, солид, нећемо да се вређа-мо, а пар секунди касније стиже преправка: „Болид.“. Увек може горе, моја Славице!
- Стрпљив сам љубавник. Ево стрпљиво чекам на секс годинама.

ПРОСВЕТИТЕЉ СРПСКОГ НАРОДА
ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ

БЕРА

Појави се каткад неко,
послат да ти врати веру
да и овде може бити лепо.
Тај иде у правом смеру.
Он можда нема ни дом,
али има веру.

Он зна Божји закон.
Једино њега се плаши,
даје му велики наклон.

Кад изгубиш веру да још постоје
срца која куцају тако,
Он ти пошаље своје хероје.

Поново верујеш људима.
Не дозвољаваш да зло победи,
само верујеш Његовим чудима.

Његови отисци свуда су око нас.
Кроз људе чује се Његов глас –Боже, спаси нас.

ТВИТОВИ

- Слобода говора је измишљена да би се учили болесници.
- Док ми стиге шортс за трчање у С величини, ја сам нарасла за М и сад изгледа морам да баталим трчање.
- Најбољи моменат у модерној историји је кад је Тома био на самрти, па појео јаје за Ускрс и оживео.
- Не знам како се игра кладионица, али сигурна сам да уmem да од 100 евра направим 1000 динара.
- Морам да престанем да ми се људи срозавају у очима.
- – Чиме те је уопште привукао?
– Лагањем.
- Шалим се на страну.
- Ако неког волиш пусти га да оде колико му ланци дозвољавају.
- Знање да увек можеш да се обесиш али не чиниш то дође као нека супер моћ.
- Више не говорим да ћу да се обесим, сад ћутим и разрађујем тактику.
- Много лепо кад одеш на море, увек си на корак до да се удавиш и нико неће да провали да је намерно.
- Старост креће онда кад више не постоји нико ко ће ти поменути какав си био као дете.
- Глупа маса може да се просветли само када се запали.
- Србија може да буде конкурентна у спорту, пољопривреди, рударству и распаду система.

ДЕТЕ КОЈЕ У СЕБИ СКРИВАШ

Саслушај ме!
Пусти да допрем до твог срца.
Разуми ме!
Пусти да осетим како оно куца.
Ослободи ме!
Учини да мој потенцијал исплива на површину.
Погурај ме!
Учини да одагнам ову тишину.
Сети ме се!
Ја сам ту кад тешко ти буде.
Борићу се!
Нећу дозволити да те слуде.
Чак и да нико не стоји уз тебе,
И да тугујеш због тога,
Запамти да имаш мене унутар себе,
И да уз себе имаш Бога.
Нико ти никад не може пружити од мене више,
Нико то и не треба да чини,
Ја сам та која ти сузе брише,
А ти устани и ка звездама се вини.
Јер ти и ја смо једна целина,
Ти си жена, а ја дете које си била.
Дозволи да ти тело обузме топлина,
Полети за нас и рашири предивна крила.

CIRKUS

U našem cirkusu
publike nema.
Sami smo sebi publika svoja.
Samodovoljni... Takvog smo soja.

Svi nastupamo
pod istom šatrom
i predugo se
igramo vatrom.

Mi smo tek
puka grupa izvođača...
Mađioničari, klovnovi,
žongleri, gutači mača...

Ni hod po žici
nije nam stran...
To nam i najbolje ide
jer vežbamo svaki dan.

A direktori cirkusa...
Posebna priča!
Nikako da pobegnemo
od njihovog biča.

ЋУТОЛОГИЈА

Добро је, ћути... Може и горе
Да ли ме чујеш, земаљски створе?!
– Чујем те, чујем... Ал' нећу да ћутим.
Ти ме бар знаш, не уmem да мутим...

– Само ти настави са својом галамом,
а онда се сам бори са свеопштом тамом...

Проучи мало ћутологију. То ти је данас наука права!
Кад то примениш у пракси, неће те толико болети глава.

– Знам, знам... Позната ствар.
Ал' то је тај проблем, у томе је квар.

– Па зашто се онда паметан правиш?!
Зашто једноставно не заборавиш?!

– Рекох ти већ... У томе је квар,
а то што ћутиш ... Твоја је ствар!

ТВИТОВИ

- Чукнули се испред мене. Удари клинка у новом порше кајену лика испред. Пита је човек: „Па добро, ћеро, како си то успела? Идемо 40 на сат.“ Мртва ладна каже: „Није ми пиштао сензор!“ Јебем ти сунце, ко све у овој земљи има пара.
- Платили 20 km аутопута 523.000.000 долара, уградили се минимум пет пута и опет нису у стању да направе пут који испуњава све безбедносне услове!
- Дошла у госте код друга. Његов клинац од пет година црта маму и тату, и боји тати косу у плаво. Питам га: „Зашто бојиш тати косу у плаво.“ Одговорио је: „Зато што немам ћелаву бојицу.“
- Каже ми малопре неки лик: „Много си ти матора да би сад носила фиксну.“ Реко: „И ти си много млад да будеш толико ћелав, па јеби га.“
- Је л' некултурно да избацим госте из куће зато што ми иду на живце?
- Лик ми на дејту каже да би волео да дође његова бивша да процени да ли сам ја права за њега. Ево питам се шта сам ја Богу згрешила па ме вечито задеси нека будала.
- Купим себи фенси скупо вино, да могу увече да уживам. Малопре видим да га нема. Кева сипала пола флаше у гулаш, остало попила.
- Одем са татом на ручак. Каже конобар: „Честитам друже, ова ти је најмлађа до сад.“ Тај човек не престаје да ме бламира.
- У печењари сви весели. Уђем у здраву храну, сви сморени.
- Моја тетка назвала ћерку Миња. Живе у Енглеској. Сви је зову Минца!

ТВИТОВИ

- Опет сам искомпликовала себи живот, ништа чудно и ништа ново. Битно је да останем у форми.
- Постати најбоља верзија себе, не значи само смршати.
- Изневерила сам родбину – нисам се удала, немам двоје деце и три кредита.
- Не нуди ми „решења“ за мој живот, јер не желим да личи на твој.
- Не умети опростити себи баш ништа, је пакао који сам себи створиш за живота.
- Имала сам разумевања, не препоручујем.
- Ниси ти, срећо, искрена. Ти си само неواسпитана.
- Питамо се тако зашто се неко није потрудио да нас упозна, а он бежао и од себе самог.
- Сви ми имамо мрачну страну, само некима недостаје светла.
- Не могу да препоручим добра места за излазак, али могу крему против болова.
- У животу учим да се ослањам искључиво на себе. Немам где да се измакнем.
- Моје стање на рачуну након што сам платила све што је факултет измислио – 3,90 динара. Да су знали да ми је остало и то би ми узели.
- – Хоћеш да идемо на кафу?
– Кафу пијем само у кругу свог стреса.
- Тип девојке – блокира људе јер јој вређају јесен.
- Душа ми личи на касни октобар. Облаци и сивило не могу да надјачају боје.

AFORIZMI

- Moraće da se uklopi u naše društvo. Isuviše je blesav za ludnicu.
- Upao sam u loše društvo. Valjda će i od mene biti nešto.
- Ima onih koji nisu postali od majmuna. To su još uvek!
- Birajte društvo. Nemojte svako da iskvarite.
- Ako isključite radio, nećete zaustaviti i emitovanje programa.
- Ne gubim dragoceno vreme. Proćerdam svaki sekund!
- Upoznao sam neke značajne ljude. Bila im je čast.
- Psihijatar deluje na mene. Sad i sam vidim da je lud.
- Sav svet je protiv nas, samo se mi nešto dvoumimo.
- Nisu sve žene iste. Neke su još gore.
- Morao sam da joj ispunim tri želje: uhvatila me na zlatnu ribicu!
- Ludačka košulja mu je tri broja veća tako da je komotno lud.
- Lako je našim protivnicima. Oni uvek igraju protiv slabijeg od sebe.
- Imam problem sa memorijom. Sve je više onih koje ne mogu da zamislim.
- Smak sveta bi nas rado zadesio, ali pitanje je šta bi od njega ostalo.
- Ako ste ušli u pogrešan voz, ne očajavajte. Zamislite da vam je još i pobegao?!
- Čovek pronašao naftu u svom dvorištu, a onda i bušotinu na rezervoaru svog auta.
- Zabranjeno točenje alkohola mlađeg od 18 godina!
- Uprkos teškom nevremenu, avion lako sleteo u provaliju.
- Zbog nestašice lekova, farmaceuti prinuđeni da ukidaju neke bolesti.

ŠAPNI RIMLJANIMA

Kad jednom budeš pohodila Rim
zajedno sa svojim enciklopedijama
prošlosti,
potraži nas među ruševinama Koloseuma
gdje se inače traže ingnoranti kao mi.
Zastani na tren, da čuješ kako bezglasje
nosi, zaglušujuću buku mopeda
u pokretu.

Odbačeni ljudi sa Karavađovih slika
oživljavaju ulice davno izgubljenog Rima.
Izusti sve one imaginarne čulnosti.
Stopi se sa impulsivnom cjelovitošću.
Uradi barem jedanput, ono što
nikad nisi imala hrabrosti
u nekom drugom gradu.

Kad me jednom budeš akcentovala u sebi
šapni Rimljanima da u junu
ne postojimo više

ni ti
ni ja.

ТВИТОВИ

- У овој држави деценијама не постоје истина, част, образ, поштење и жмигавац.
- Сви ми кажу да ће нам бити боље када ми постанемо бољи, схватио сам да је то еуфемизам за „никад“.
- Оппростите ми Гандалфе, Сарумане, Потеру, Хермиона и Сабрино Спелман, али најсочније клетве и враџбине бацају бабе по друштвеним мрежама које на профилној имају слику са унучићима, а на насловној зид са иконама.
- Од данас започињем „броколи дијету“ – једем све осим броколија.
- Имам пара да храним краве, само немам краве.
- У биртији и таксију се више научи о геополитици него на Факултету политичких наука.
- Волим када је све у животу транспарентно, али се то не односи на хаљине данашњих матуранткиња.
- Телевизија трује и заглупљује народ, тако је бар рекао теоретичар завере са Фејсбука.
- Председнику треба доделити орден за „уједињење народа“, јер је симпатизере властите партаје и блокадере извео на улице како би тражили нормалан живот.
- Не памтим веће беспарице и немаштине, као ни пуније кафиће и кафане.
- Бацио сам око на девојку са суседног стола. Не знам зашто је побегла вриштећи и зашто ми га није вратила?!

ТВИТОВИ

- Све је пролазно, само је поспаност вечна.
- Пуни четови, а срца празна.
- Раскинули смо, али све препоруке.
- Правите људе од блата, не од маште. Тако и ја бившу правιο – само што сам на крају сконтао да је требало још блата да ставим...
- Јавила ми се бивша и пошаље ми слику: „Погледај како сам сва бледа, човече!“ Реко': „То је то, нестајеш из мог живота полако.“
- Кад год гурнете проблем под тепих, пазите се њега. Саплешћете се кад-тад.
- Прошлост се најбоље заборавља док радиш ствари које волиш. Е сад, то што ти не знаш себе да забавиш је већ други и много већи проблем од првог.
- – Супротности се не привлаче – рече геј геју.
- Смисао живота је све оно што се око среће мота.
- –Шта ће теби ненормалној неко нормалан?
– Да ме смири?
- Знаш те из свиђања.
- Ајде после да се кајемо, а сад да уживамо, може?
- Брани човека да те ујебе.
- – Је л' волиш деведесете?
– Да.
– Па, ја сам деведес' седмо.
- Ниси ти ништа посебно него ја имам опасну машту.
- Толико ћемо се отуђити да ће киднаповање престати да постоји.

SLOBODA ILI USAMLJENOST

„Samo smo se voleli i poštovali. Čuvali i negovali.“

I nije bilo sve kao u odlomcima iz „Gordost i predrasude“, a ni kao u onim velikim zabrudama Holivuda. Bez doručaka u krevetu, bez obroka uz zlatne tacne, bez basnoslovnih strasti i emocija. Nekad je bilo sve tako... neuobičajeno normalno.

Ne voli se samo kad je sjaj, voli se i kad ne znamo kako dalje, a jedino u šta smo sigurni je da je nemoguće koračati dalje bez nekog svog. I on je njoj bio „neko njen“.

Oslonac kad su nejaka leđa povijena do zemlje, kad su odgajili i prehranili svoju decu i unuke, ne zapostavivši jedno drugo. A zasigurno da je bilo trzavica, kao i u svakoj velikoj ljubavi. Ali nisu zaboravili šta su obećali i koga imaju kraj sebe.

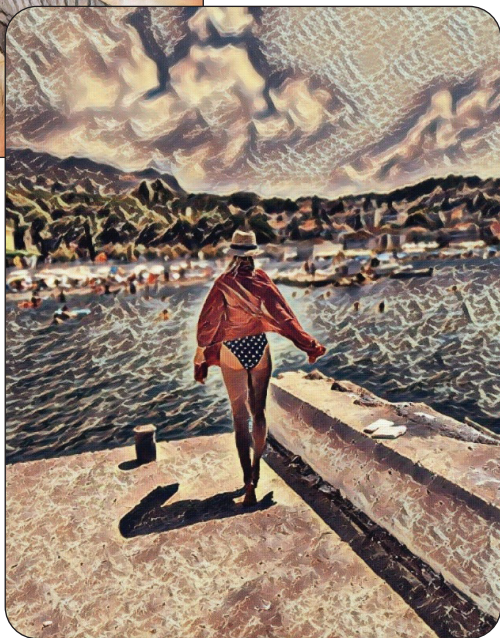
Zato su danas veliki i retki.

A niko do njih samih ne zna šta su pregrmeli da bi došli tu gde jesu.

Tamo odakle su i počeli. „zaklinjete li se na vernost... dok vas smrt ne rastavi“

dok ih Raj ponovo ne sastavi.

Potpuna sloboda ili usamljenost. Pitanje je sad.

KROZ JECAJE

Čuje li neko jecaje njene
što prolomiše se kroz polja i stene...

Čuje li neko jecaje njene
što obojiše u tamno zelenilo i cveće...

Čuje li neko jecaje njene
što pretiše da potraju duže...

Čuje li neko? Bilo ko?
Jecaje duše... Jecaje njene...

I onda možda,
u zadnji čas,
pojavi se neko
i jecaje njene zameni glas...

Polja i stene...
Zelenilo i cveće...
Postaše blistavije, postaše lepše...
Ponovo obukoše svoje boje...

TVITTOVI

- Kad se zaželim iskrenog osmijeha, onda se nasmijem bebi u kolicima i ona uzvratu.
- Ono kad štucaš pa kažeš: „Neko me pominje“, to su izmislili usamljeni ljudi.
- Kad te boli, izigravaš žrtvu. Kad plačeš, patetika. Kad moliš, paćenik. Kad voliš, jadan. Kad oprostiš, budala. Kad odjebeš skroz, svaka čast, ima stav.
- Kod nas da bi izvadilo neki papir za nešto, treba ti potvrda koju nosiš na šalter da bi ti izdali drugu potvrdu kojom ćeš da potvrdiš da ti treba sedma potvrda o potvrđivanju neke tvrdnje. I kad sve sakupiš, oni su na pauzi.
- Došla policija na vrata jednog čoveka da ga opomene što je kritikovao vlast. On se pravdao da nije pljuvao sadašnju vlast nego prethodnu. Policajci kažu: „Kao da mi ne znamo koja vlast ne valja.“
- Voleo bih da je pristojnost dozvolila nošenje pidžame svuda i u svim prilikama.
- Proizveden luk koji ne izaziva suze i loš zadrž! Ništa vam nije sveto!
- Kad nemaš temu za razgovor:
 - Hladno.
 - Baš je hladno.
 - Tišina...
 - Rekli su da će da otopli.
 - I ja sam čula.
 - Tišina..
 - Ma lažu.
 - Jeste, baš lažu.

ПРКОСНА ПЕСМА

Нисам одскора писао песму,
због једне смрти, туге и мрака...
Ал' ћу се ноћас отети несну,
рад' неког пркоса, љутње, ината.
Одавно ме није хранила светлост
због дуге зиме, облака густих...
Нека ме данас Сунце обасја,
због добрих дела и жеља пустих.
Одавно нисам косио траву,
са небом плавим спајао чело
Ал' јутрос хоћу да губим главу,
сивило своје да бојим у бело.
Сетим се мудрих мисли Паскала,
о логици срца и чврстини трске
Па неподношљиве мржње из Жерминала
која убија главне јунаке.
Заборавих кад сам себе извео
из паметне градске панораме
Кад сам к'о човек слободан живео,
носио „московку“ о десно раме.
Дуго лежах у узаној гарсоњери,
заробљен мишљу, опхрван дилемом
Дуго се нисам надао Барбари
под прокислим француским тремом.

Веома често од поднева лутам,
тражим наду, љубав и веру
Зато хоћу да пишем и бојим,
позлату вратим гушчијем перу.

ТВИТОВИ

- Ко не уме да се шали на свој рачун ево може на мој.
- Честитам свим женама које не славе 8. Март.
- Лежим болан, од температуре сломљен (37,2), потпуно непокретан гледам у плафон. Пишки ми се а нема медицинске сестре да ми донесе гуску. Ето, овим желим да се опростим од вас, неки сте ми били драги а неки праштајте... Ево сестра галами: „Устај, мрцино, само си прехлађен!“ Јако личи на моју жену.
- До неба хвала Поштанској штедионици на смањеном износу рате кредита са 15.681 на 15.678 динара. Ово смањење ће много да значи мени и мојој породици.
- Ниједног издајника до сада нису подржавали одједном и Руси и Амери и Швабе. Сад ви видите колики издајник мора да буде да би добио толику подршку.
- Одрадио сам данас велики посао, један од најтежих у животу а морам сваке године два пута – одсекао сам ножне нокте свих 10 комада.
- Купио сам папуче, трипујем да ћу да идем на море.
- Прави мушкарац носи спидо на плажи, да се види чиме располаже. Шортс носе они полно хендикепирани.
- Мушкарцу који лаже расту сисе. Што више лаже, груди су му веће и ружније.
- За пичке никад нисам жалио кинту, али ових 349 динара месечно за РТС ми је стварно жао.

SLOBODA U MENI

Nosim je u sebi kao neizgovorenu riječ...
Kao dah što zastane na pragu zatvorenih vrata.
Sloboda je moja rana, ostavljena u djetinjstvu,
kad sam gledao nebo, a zemlja mi bila tesna.
Ona je korak izgubljenog čovjeka
što traži dom na tuđem pragu.

Ona je plač u tišini
kad nema kome da se kaže istina.
Sloboda je i moja majka
što je šaptala molitve da mi srce ostane živo
u vremenu kad su ljudi padali.

Ne tražim je u zastavama, ni u velikim govorima.
Moja sloboda je da volim, da pišem,
da dišem bez straha.
Ako mi je uzmu, ostat ću nijem kamen na putu,
ali će u tišini moje riječi i dalje šaptati:
Sloboda je čovjekovo ime.

ТВИТОВИ

- Инфлација је толика да је народ у фазону боље да протестујемо него да ту као радимо нешто!
- Недеља – вођа рекао да се неће појавити четири дана.
Понедељак – појавио се.
- Али лик најави удар државе и побегне од новинарке да га не повреди питањем!
- Контам да ускоро почињу да пуштају музику из Кума на конференцијама за штампу...
- Интелигенција је кад избациш неког из свог живота пре него те повреди.
- Људи су дословно решили да се не одрекну власти, макар лежали и по болницама!
- Не знам како ти људи немају код куће некога да им каже: „Бале, пусти, бре, политику више, видиш да се распадаш последњих 10 година. Накрао си за седам генерација, не мораш у ковчег са функције, јеботе!“
- Председнику све већи стомак и сисе, јер је све време у стресу, тј. у ‘бег или борба’ моду, те организам не вари храну.
- Кошаркашка репрезентација једина институција која функционише у земљи.
- Ово може само Београд – увече оклопна возила, сузавац, разбијене главе, ујутру на посао, све регуларно, кафица...
- Колико су нам порасли критеријуми за забаву, да радним даном можеш да изађеш у грађански рат!

SAMA PROTIV SVIH

Ako ja kao žena moram da stanem ispred tebe
I osvojim svet
Ne trebaš mi onda.
Ni danas,
Ni juče,
Niti sutra kad ubijem dahije!

Svoje borbe mogu da bijem i bez tebe
Ako ja kao žena stanem u prve redove
Ispred štitova
Ne bojeći se isukanih mačeva
Ni ubojitih naprava.

Ne treba mi tvoja ruka
Ako stanem ispred tebe
Krenući na aždaju goloruka.

ТВИТОВИ

- У мојој глави све мање разума, а све више ње.
- Кафу на послу сам почео да пијем само због: „Еј, иди ти брате, не пијеш кафу.“
- Код моје бабе домбоњера је морала да пропадне и то је тачка!
- Улазим на концерт, полицајац на улази претреса и пита: „Момак, имаш ли шта код себе?“ Реко: „Телефон, харизму и лепоту“, каже тип: „Значи само теефон онда, ај пролази.“
- – Рачуна ли се ако уместо великих груди имаш велико срце?
– Да, само уколико имаш добро дупе.
- Једва чекам да пролепша време па да синовца од 2 године поведем у парк. Не зато што ми уз помоћ њега лакше смукати неку девојку, која је осетљива на малу децу, него да дете осети мало свежег ваздуха.
- ЖЕНЕ: Како можете да убијате недужне животиње!?
ИСТО ЖЕНЕ: Хммм, како вам је добар овај гулаш од дивљачи, сипај још нек цркнем!
- Не би ме чудило да из НАСЕ јаве да су нашли смрдибуду на Месецу!
- Дошла нека даља сестра из Америке и како ми које дете долази из школе, она вади по 100 долара и даје им. Колико нисам спреман био, требало је да покупим по комшилуку бар још троје деце...
- Када ваша деца седну да ручају, са које стране тањира иде телефон?
- Да родиш мечку док скинеш најлон са Чуџа чуџс лизалице! Сад сам украо једну на трафици и никад више.

НЕМОЈ

Немој са мном о борбама,
о жртви, нади, страдањима.
Ја сам сопствено месо кидала
да бих нахранила гладне.
Ја сам на своју штету
градила мостове далеке
иако су ми одвели драге људе.

Немој мени о туђини.
Ја сам сама расла,
сама се облачила,
сама се учила,
сама се родила.

Немој мени о потонућима.
Ја сам се годинама давила
у сопственој крви,
док су ми пружали руку
они који су ме другом давили.

Немој.

ТВИТОВИ

- У 2 ноћу ме стварно све мрзи, осим да вечерам трећи пут.
- Беба је добила 3847 играчака за рођендан и ево већ сат времена одушевљено котрља конзерву нес кафе по паркету!
- Обавезно питање на шалтеру сваког дома здравља: „Због чега сте дошли?“ Па оно не знам да ли ми досадније кући или на послу, па сам мало свратио.
- Имам положено за будалу!
- Молимо полицију да се не туку међусобно. Непријатно нам је.
- На шта ми лично у ноћној смени, крв ти једем, кад је достављач *Глова* нама оставио бакшиш!
- Цео живот сам био убеђен да ми имамо најгрђе псовке на свету. Све док се Македонци нису изнервирали. Боктејебо шта је оно? Одудевљен сам, дође ми да записујем.
- Јуче у бусу преко пута мене девојка покушава да размрси слушалице. Сишао сам две станице раније да не доживим нервни слом.
- А онај сјај за усне, ко је то измислио... Толке паре да би изгледале ко да сте малопре појеле бурек!
- У новој години сам исповраћао стару четири пута!
- Да сам био искрен малопре код психолога и психијатра никад ме не би пустили. Ал ево на слободи сам, као и већина вас.
- Ко нема лепезу може са факултетском дипломом да се 'лади, јер мора и она нечему да служи.

ТИЈЕСНА КОЖА

Гуши ме стање бијесно,
у кожи овој тијесној.
И роб и робовласник,
војевач и лирски трагик.

Набојем ми боје нерве,
све стрампутице моје,
што пратим без резерве,
провалија знавши што је.

Најзад, ум тама притиште,
слободи трага за лијека,
лише саме силе више
– ко умије да дочека.

ТВИТОВИ

- – Живела радничка класа!
– Од чега?
- Ма лако ћемо ако буде смак света, него шта ћемо ако не буде?
- Све у животу има крај, осим веша и судова.
- Нико вас у животу неће тако верно чекати као веш и судови.
- Не знам да ли да сређујем кућу или да се иселим.
- Ајде Бога ти, сад се не рачуна што тридесет година нисам запалила кујну, него ово једном што јесам.
- Тип жене, воли те до смрти и брзо ти то организује.
- – Добар дан, ја бих да закажем психотерапију за целу породицу, колико је то по сеанси?
– 8000 динара.
– Нека онда, седећемо луди.
- Кажу ми муж и деца да не ваља за мене да пијем толико лекова за смирење, реко: „За мене можда не ваља, ал вама продужава живот сигурно.“
- Била данас до свекрве и сконтам, Боже колико паметна жена, мужа сахранила, на време децу разјурила, узела једну мачку, кафица, цигарица, тишина, милина, реко: „Олгице, сто посто си ти усамљена овде, да ти дођу мало син и унуци на десетак година.“
- Моје змијско тело је изгледа прогутало слона.
- Од кад сам у најбољим годинама могу да добијем боловање кад год хоћу, само одем код доктора без шминке.

LJUBAV, TI I JA

Uhvati me za ruku,
Pođimo na pute daleke,
Tamo gde početak nema kraj,
Gde nas čeka naš mali raj.

Gledajmo u Sunce i daljine,
Dodirnimo najviše vrhove i visine,
Pod vedrim nebom skinimo se goli,
Nauči me, molim te, kako se voli.

Svet je prepun raznih čudesa,
Poletimo zajedno do nebesa.
Mora, okeani, avanture nas zovu,
Zaplovimo pred svitanje na brodu.

Dočekajmo zagrljeni nova jutra,
Poljubi me sada, ne čekaj sutra.
Sreća na ovom putu neka nas prati,
Daj mi ruku i nemoj se osvrutati.

И ТО САМ ВАМ РЕШИО

- Са друштвеним мрежама, добили смо могућност да сви будемо битни. А онда су дошле душевне болести...
- Морамо нешто да рашчистимо. Кад видите неки чланак, који преноси речи неког политичара... Је л' разумете да у коментарима у којима им се обраћате, заправо не причате са њима?
- Нисте емпатични него реагујете онако како вам се сервира.
- Буквално сте трагично имбецилни! Ни за камен за купус да вас човек искористи!
- Није битно колика нам сила прети, него да није баш за време годишњег. И да није баш понедељак, нико не воли понедељак. И да није црвено слово. Не мора баш ни викенд. А и те светиње, то све старо, то је превазиђено.
- Данас је светски дан оргазма. Ако се рачуна и ово што нас држава јебе, онда је данас национални празник!
- Као неко ко не хода цео живот а има више стажа на стадиону него ови данашњи професионални навијачи заједно, сматрам да сам компетентан да причам о неким стварима. Пази сад, смислио сам одличну фору, ае се не убијамо међусобно?!
- – Зашто немате рампу за инвалидска колица?
– Господине, ово је чамац!?
- – Немојте ми користити изговоре, лепо вас питам где вам је рампа?
– Господине, молим вас уђите у чамац, тонете!
- Вицеве о инвалидима стоички подносим!

ДА ЈЕ ЈЕДНОСТАВНО, А НИЈЕ

Било би једноставније.
Прво бих те мрзела.
Па бих се опраштала.
Онда бих те волела,
па бих била равнодушна.
Овако ћу увек мислити
могло је другачије.
Да сам говорила јасније,
волела гласније,
нешто прећутала.
Да нисам кола слупала.
Да нисам упала у депресију,
обраћала више пажње на репресију,
него на нас...
Можда бисмо кренули у истом смеру.
Овако је све добило превелику размеру,
непремостиво је.
Само су се гомилале тишине,
и створиле пешчане дине.

ТВИТОВИ

- Пјевач саопштава да се одређени аутомобил одређених регистарских ознака помери и то је сада права свадба 11/10.
- Ишао бициклом један дан кад ми била истекла регистрација, па после саветовао свима здрав живот и физичку активност.
- У једном блоку београдског студењака студент-портир који пријављује илегалне станаре је и сам илегални станар. Ако је Турчин крвав до лаката, потурица мора бити до рамена.
- – Тата, како се постаје човек?
– Кад научиш да узмеш само мало предјела на свадби да би имао места за све остало, сине.
- Да моја надстрешница убије макар једну особу, минутима би се мерило време за колико бих завршио у затвору, иако моја надстрешница није реконструисана.
- Мачка, коју немам као љубимца, је синоћ негодовала зашто сам у пола 11 још увек будан и седим на столици коју користи као кревет.
- Исјеко сам полицајца на мотору, могао је да ме заустави и напише шеснест прекршаја, али срећом изгледа журио па само одмахнуо руком и вероватно опсовао мајку. Хвала, господин пандур, неће мама замјерит.
- Наша фудбалска репрезентација није вредна померања термина Слагалице.
- Капитен тражи пресинг по терену, остали фудбалери мисле то лек за алергију.

sloboda izbora

uzvišenje

GORKO VINO PROŠLOSTI

Moja prošlost je poput gorkog vina.
Moje traume imaju ožiljke,
koje ne možeš voleti,
ako ti ne ispričam priču skrivenu u njima.

Moj osmeh je maska za druge,
dok su moje suze samo za posebne.
Osmeh svima pokazujem, suze ne.
To bi ti trebao znati.

Neću ti reći da si poseban.
Neću ti reći koliko te želim.
Jer ako to ne osećaš sam,
reči bi bile prazne.

Ali znam da ti to osećaš.
Naše duše to znaju.
Umorni od života – a ipak živimo.
Ti i ja.

ТВИТОВИ

- Ако је лик могао да тужи Ред Бул јер након неколико година конзумирања није добио крила, онда могу и ја плазму јер ме пустила да одрастем!
- Никада немојте да журите са одрастањем, браком и преласком улице.
- Добро смо ми и испали за генерацију која је преживела бомбардовање, инфлацију, степ сокове, Касандру и Мијатову пречку.
- Правим грешке као да имам још три живота, а овај ми служи као експеримент.
- Своје грешке не понављам, ја их усавршавам.
- У вези је најбитније поверење, јер кад имате поверење много је лакше пустити неког на 15 минута да изађе из подрума.
- Не веруј људима који могу да једу а да се не угоје. То чим може да превари храну превариће и тебе!
- Због касирки сам као мали био убеђен да су жваке саставни део наше националне валуте.
- Пази шта јебеш можда ти се усели.
- Полиција одвела у лудницу Бугарина који је го нападао пролазнике у Београду тразећи азил, јер свако ко тражи азил у Србији заслужује лудницу.
- Ево научници открили да идеална величина женске задњице треба да је под углом од 45.5 степени. Па тачно без угламера да не изађеш напоље!
- Само чекам кад ће ови из курирских служби да нас позову да изађемо и као: „Ево вам Ваш пакет и узмите и ове, разнесите то на пар адреса!“

SLOBODA

Po prvi put sam zahvalna,
jer konačno dišem.
Koža je konačno moja,
i više ne tražim da iskočim iz iste
jer je bol postao nepodnošljiv.
Izlazak iz zone komfora,
koja je zapravo najmanje bila komfor
postao je najljepši osjećaj,
i dan kad sam ponovo rođena.
Konačno se osjećam slobodno,
zaista znam da mogu sve.
Više se ne plašim da volim,
prebolim, grlim i ljubim
kao da sutra ne postoji.
I ponovo ne žalim dati sebe cijelu,
jer je moje sunce
nakon kiše stiglo
pa neka vide svi.
Neka znaju,
da će ljubav jednog dana
pobjediti sve ružno ovog svijeta.
Mene je spasila tvoja, i hvala Ti.
Živjela nam ljubav, a sa njom i mi. Zauvijek.

ТВИТОВИ

- Није тешко у животу, само треба дати отказ.
- Можда је Шид мала средина, али смо бар неразвијени.
- Почео да пада лед у Шиду. Коначно да и ми овде видимо мало град.
- Кренуо лик да мува две близнакиње – јер све су жене исте!
- Гледам огласе: „Намештен нов стан у центру.“ Отворим оглас, две слике лустера... Друже, је л' то да се обесим?!
- Зашто је Цезар носио јапанке? – Јули је...
- Зовите ме сутра ујутро, али не пре 12, спавам.
- Не можеш доћи мувати радницу на кисоку са:
 - Даћеш ми кондоме.
 - Које?
 - Које ти желиш.
- Једноставно не можеш.
- Једно десет уједа паса луталица би ме могло мало стабилизовати финансијски.
- „Коцка је бачена“ – установа за лечење коцкара.
- Ако желите да смршате, само млада кока на нос. Ето толико од мене у пар кратких црта...
- У школи су ме учили када се биљке ставе између папира, да се то зове хербаријум, али сад сам сконтао да је боља буксна.
- Извадио сам пасош, сад могу отићи са живцима.
- Не једем црвено месо, далтониста сам.

DOBRO JE BITI DOBAR

Dobro je biti dobar, tad srce ti ispuní sreća,
A ti je podeli s drugom – videćeš biće još veća!
Dobrotu svoju razaspi na sve četiri strane sveta,
Drugima osmeh izmami nek ljubav k'o cvetić procveta!
Najlepše želje pošalji u sva malena srca,
Pomozi i pruži ruku osmehom oteraj tugu!
Punim plućima diši, svima daruj dobrotu,
Čineći dobra dela uživaj u životu!
I voli sunce i nebo i sjajnu zvezdicu malu,
Svako živo biće i drvo i reku i travu;
I voli pticu i cvet i malog ljubimca Žuću,
Zavoli čitav cvet i školu i park i kuću!
Dobro se dobrim vraća to nas uče u skoli,
Jer samo dobro srce može čisto da voli!
Razdeli ljubav svetu, uživaj u toj lepoti,
Neka te ljudi uvek poznaju po dobroti!

SVEMIR U NAMA

Postoji jedan svet u nama
Gde svakakve tajne se kriju,
Tu je mnogo pesme i smeha,
Ali i mnoge bitke se biju!

Čitav svemir ima u nama
I u njemu trista čuda,
Kroz njega nas vodi mašta
Tu se dešava svašta!

U njemu je bezbroj boja!
Lizalica, razglednica,
Slika sa svih strana sveta!
Malo ptica, slagalica
I sokaka i oblaka!
Malo zvezda, ptičjih gnezda,
Olovaka i koraka,
Duga, pruga i vozova
I jabuka i grozdova!

A najviše tu od svega ljubavi je razasuto!
I milion malih srca u velikom jednom kuca!

ТВИТОВИ

- – Мораш да учиш из својих грешака.
– Па немам ја два живота!
- Можда сам рођен под срећном звездом, али сам константно на погрешном месту у погрешно време.
- Јебеш и написане и изговорене речи ако си пизда од човека и не стојиш иза њих!
- Изазивам вас да не правите више никакве изазове!
- Потпуно разумем већину вас који се на интернету качите са ким год стигнете! Толико филтера користите на сликама да вас нико жив не може препознати уживо! Много сте јаки!
- Ћутање никад није било злато, то су измислиле пизде од људи!
- Колико је у пракси потребно оних „е заболе ме“ да би ми стварно било свеједно?
- – Ти, брате, никада не закључаваш врата на ауту?
– Којој будали треба да украде алфу ромео?!
- Животе, тражим објашњење и извињење!
- Какву Будву и Трокадеро направише од Париза...
- И све док момке будете упознавале у соларијуму и на депилацији, дотле ћете бити саме!
- Чувајте оне који вас нервирају. Тако никада нећете моћи да паднете у депресију!
- У Србији се снови претварају у јаву! Само ако имате ноћне море!

POIMANJE SLOBODE

Pre nego što reč Mir izgovoriš
zaviri u svaki kutak slobode!
Presaberi se možeš li da se oslobodiš
svih pobuna i predrasuda...
Osuda koje nikud ne vode,
a rane, zarasle, ponovo otvaraju...

Ovde gde stasaju današnji ljudi
koji neku novu budućnost stvaraju,
krvavu prošlost treba zaključati,
reči – mržnja i osveta zaboraviti,
a u grudi usaditi Ljubav... Slogu...
Tada ćeš biti najbliži svome Bogu.

ТВИТОВИ

- Видио комшија да сам отишла из зграде са сином, вратила се с ћерком, каже: „Зар није друго дијете било?“ Реко: „Замијенила га с овим.“
- Школска почела, син кренуо у други разред а ћерка у вртић. Ви који сте дуже у овом, које лијекове бисте ми препоручили да се издржи година?
- Сину испао не знам који зуб по реду, а мени плата није била. Каже да му вила није донијела паре, рекла сам му да је на годишњем до понедељка.
- Заборавила сам да смо уговорили да се видимо пре три дана и то се одмах надрка.
- – Ено, нека показује како се слаже мужевљев доњи веш.
– Па то је једноставно, њему даш да сложи.
- Ћерка после одгледане Пепељуге рекла да хоће исту такву хаљину. Значи, жене хоће хаљину, не принца.
- Људи без смисла за шалу и сарказам ме подсјећају на генерацију кад си био мали, па нешто лупиш смијешно, а мама ти на то издиктира животну лекцију.
- Инсталира ми лик од два метра огледало у својој висини. Вичем му:
– Ало легендо ја са својих 160 cm не видим ни чуперак на глави, а не фацу!
Сагао се да види да ли видим, каже:
– Како ти живиш овако?!
- Мом другу кад се једе воће купи чоколаду с јагодом.
- Београђани, трчала сам с вама маратон. Ви својим циљем, ја на аутобуску.

СВИТАЊЕ У ТАМНОПОЉУ

„Зашто си тужна, девојчице?“, упитао је старац, видевши је како плаче. Око њих је владала магла, а на дрвећу су се љуљали мали, увијени цветови.

„Сутра ми је рођендан“, одговорила је, а онда застала. „Отпало је 15 цветова са Дрвета... Не могу то да поднесем. Моја сутрашња жеља ће бити да нашем краљевству донесем слободу.“

„Не буди шашава. Господар је рекао да се то свуда дешава, да идемо напред.“

„Напред у још већи мрак? Зар не видиш – светлост постоји само око његове палате. А ми седимо у сенци и убеђујемо себе да је то сунце.“

„Тако је било одувек“, рече старац, погнут под тежином година.

„Неправда. Она никада није вечна, она траје само док је људи трпе. Ја не желим да је трпим. Одлазим да се борим. Да ли ћеш и ти поћи са мном?“

Није пошао. Време је пролазило. Ништа се није променило, једино то што је сада био још гладнији него иначе и то што је отпао и 16. цвет. Тада ју је поново угледао. Била је уморна, али решена да не одустане.

„Здраво“, рекла је. „Да ли још увек желиш да седиш ту и верујеш у лажи?“

„Да“, одговорио је, мада му се у гласу чуло колебање. „Ниси још одустала?“

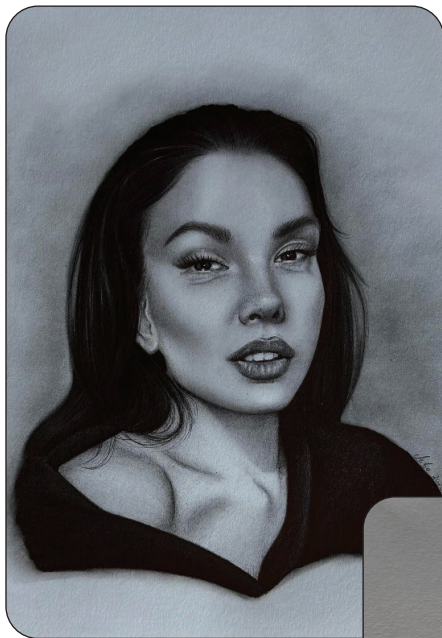
„Не. Слаб је онај ко одустане. Ја нисам уморна. Ја идем даље. За истину. За светлост. За све нас“, рекла је и упорним кораком, чистог срца кренула.

Одлазила је у борбу, наоружана добротом, против оружја, штитова и злобе.

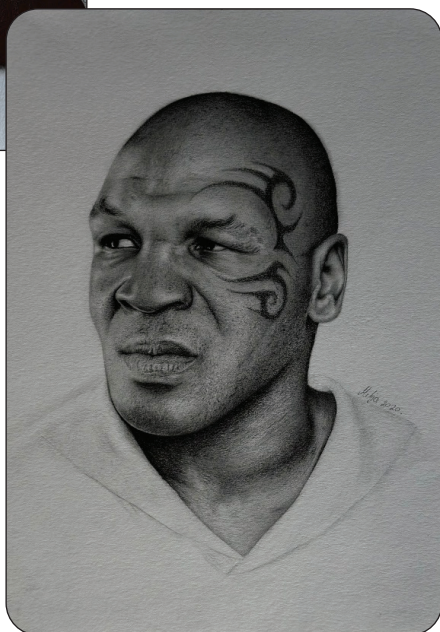
„Девојчице!“, узвикнуо је. „Стани! Реци ми, како се зовеш?“

„Слобода“, одговорила је. „Име ми је Слобода.“

Онда је устао и он и то је био знак да се коначно свитање у Тамнопољу ближи.

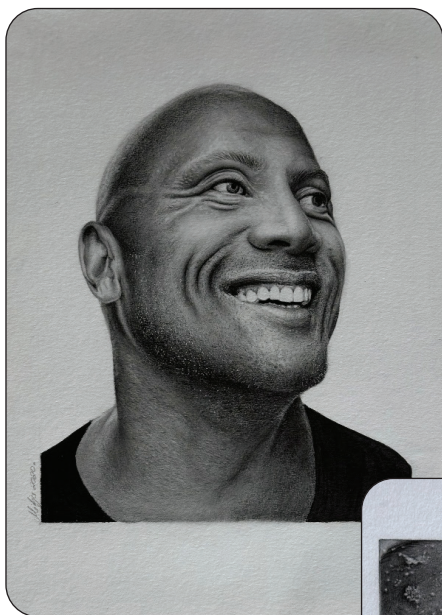

Autoportret

Portret Mike Tyson

Milja Preradović

Portret Rock

Tragovi u svetlosti...

ТВИТОВИ

- Нема лета, дај да се једе!
- Тип жене – смрша да би поново јела!
- Убуцила се јесам, али кад станем на високе потпетице и преврнем овим мојим крупним очима, ништа се не види.
- Жена се више обрадује кад обуче нешто што јој је месеци-ма било мало, него да је дивши позове.
- Од свих поза, он наш'о да ме јебе у мозак!
- Боље разумем Шојићев енглески него Брнадићкин српски.
- – Бурек је са месом, сиром, чиме 'оћеш!
– Није!
– Је л' знаш чији је бурек?
– Турски.
– Јеси био кад?
– Нисам.
– Е ја јела бурек у Турској СА СИРОМ!
- Права жена изађе са посла по бурек, а врати се гладна са новим савршеним купаћим костимом. Не мора да значи да сам ја.
- У свађи сам са дериштем од осам година, љуби је поносна тетка, олош мала дрчна хировита, а сва је од душе, такоре-ћи иста ја!
- Ухватим тако једном оца, седи у кафани и наручује песме за моју мајку. А ова, седи кући и сикће што га још нема. Жене...
- Не зна жеља шта је никад више...

ZVJEZDANO SJEME

Stranac sam na planeti
Ne razumijem ljude oko sebe
Žarko želim vidjeti
Neke druge svjetove
Duša mi zebe
Nestajanje zove
Usamljenost urliče
Jedina mi druga
Ne mogu da izađem
Iz začaranog kruga
Bježim od površnih
Praznih diskusija
Društvenih šablona
Stežu me kao mengele
Oreol sija i zebe
Sloboda mi treba
Parče drugačijeg neba
Jak unutrašnji nemir
Priziva neko sjećanje
Daleko tamo iza duge
Zvezdani brodovi
Dugo putovanje
U božansku galaksiju
Na Zemlji je moj

Privremeni dom
Gospodar vremena
Tumač mojih snova
Vodi me u sjemenište.

ТВИТОВИ

- Кад ми девојка каже да има 180 cm, ја на састанак дођем у штиклама!
- Какве сам среће, да сам рођен као црнац имао бих малу киту.
- Босанци када крену на балет Лабудово језеро, крену у купаћим гаћама.
- Кад ми је досадно, нацртам кармином срцуленца на ком-шијином ауту и напишем неко женско име! Увече слушама како му жена јебе матер. Уживанција!
- Најбоље код Андроид телефона је то што им се батерија испразни пре него што стигнеш да се напијеш.
- Урадим трбушњак једино кад кинем.
- Имам ту глупу навику у данашње време, да се извиним када погрешим.
- Што те не убије, то те направи алкохоличарем.
- Укуцам на Гуглу: „Како се пали машина за веш?“ а он ми избаци: „Ожени се!“
- Продавница „Све за кућу“, ја ушао да питам је л’ имају жену, истерали ме напоље!
- Напијеш се 736 пута у животу и они одмах кажу да си алкохоличар.
- Да сам рођен да будем контролисан, родио бих се са упуством и даљинским управљачем.
- Мој живот у Калуђерици: Имаш интернет – немаш струју. Имаш струју – немаш воду и интернет. Имаш воду, струју и интернет – ниси код куће!
- Дете сам из мешовитог брака – ћале ми је луд, а кева блесава.
- На стомаку немам плочице, већ погачице.

DRAGOCENI TRENUTAK

Znaš onaj osećaj
kada ti telom
prostruji poput vetra
ona tiha jeza,
to je taj osećaj
što se dugo čeka,
a traje kratog veka.

Znaš onaj osećaj
što te greje
poput sunca,
kad ti je u sred zime
toplo oko srca.
To je taj osećaj
što se dugo čeka,
a traje kratog veka.

Znaš onaj osećaj
što zasvetluca kao munja
i udari te kao grom iz vedra neba.
To je taj osećaj
što se dugo čeka,
a traje kratog veka.

Gazićeš po trnju
i preživećeš sve
samo ako veruješ
da će se sreća
i tebi osmehnuti.

Živećeš za taj trenutak
što se dugo čeka,
a traje kratkog veka.
Zato što je sreća
dragocena i lepa.

ТВИТОВИ

- Кад ми једног дана буде пао овај камен са срца, тачно ће да убије неког!
- Није страшно када немаш коме да препричаш дан. Страшније је када имаш а боли га курац!
- Као мала сам случајно згазила жабу. Сада сам 100% сигурна да је то био принц, и ја сам га убила и јеби га.
- Једна сам културна и лепо васпитана госпођа, али немам живце да то и докажем!
- Имала сам неко млеко за тело које сам чувала за „специјалне прилике“, и сад видех да му прошао рок пре пет година. То би било то. Студио?!
- Хтела сам да узмем једну кашичицу крема да се засладим. Па се пробудила пицајзла у мени, па да поравнам, па да поравнам поравнато... И јебига...
- Ако мушкарци могу да носе хеланке, онда и ми жене можемо бркове!
- Толико пијем воду, да сам у задње две недеље више пута скинула гаће да пишким, него што сам их за живота скинула да бих имала секс!
- Данас сам се толико радовала туђој срећи, да сам на тренутак заборавила на своју несрећу!
- Не знам колико сам видеа погледала и сачувала о везивању ешарпи и шалова, и опет је вежем као омчу око врата.
- Смртни непријатељи мојих колега на послу су:
 1. Свеж ваздух.
 2. Забавна музика.
- Чујем, ори се насеље, сутра у 20 часова циркус у нашем граду! Чудно, нико ме није обавестио да наступам?!

- Видим, ниједна балерина нема сисе. Значи балерина сам!
- Обећала сам да ћу престати да псујем и биће зајебано у пичку материну!
- Превазишла сам саму себе кад сам рекла: „Задржаћу коментар за себе“ и стварно га задржала!
- Туђе туге ме убише. Своје носим као ордење!
- Теби, жено, не вири празилук из дупета! Теби вири цела башта!
- И бетон је удобан ако на њему лежиш са особом коју волиш!
- – Нисам задовољна!
– Мислиш „задовољена“?
– Не мислим. Али ни то!
- Гледајте да, ту злобу што имате у себи, држите под контролом, јер кад она крене да избија из вас, излази вам на лице, а то уопште није леп приказ! Злобни људи су ружни људи!
- Ја не избацујем ђубре из куће. Ја кажем: „Ајде лепо изаћи“ и он(о) оде.
- Нешто причам да би ме прошло. Нешто ћутим да би ме прошло.
- Шта сам ја све урадила из љубави, многи то не би урадили ни под оружаном претњом!
- Прекидање лоше везе/брака је као одлазак у WC – не чекаш да се усереш у гаће, него одеш на време!
- Није толико битно да се удаш на време. Битније је да се на време разведеш!
- Ја ти не сечем грану на којој седиш. Ја ти исечем цело породично стабло.
- Боље никакав него лош. Шта год да вам је прво пало на памет, е баш то!
- Волим људе, али не могу да их поднесем.
- Једном ми је свануло у глуво доба ноћи!

СЛОБОДА

Јутарњи уздах
рајске свјежине,
мирисне ноте
ледене врелине,
бескрајни корак,
бистар ко језерце,
вид оштар,
а тијело ко перце.
Слобода се пише
великим словом,
душа је назива
највећим даром,
на њеним крилима
су спокој и радост,
у њеном крвотоку
трајна младост.
Вечерња шетња
уз звуке славуја,
ноћ очаравајућа,
препуна драгуља.

БИСЕРИ У КОСИ, ДУША НА ВЕТРУ

Завесе од сатена плешу, на зидинама храпавим,
а ја пустињска газела, душа од сна и пламена.
Слободна сам, летим, птица рођена без кавеза.
Величанствени венац белих рада у коси ми блиста.
Ветар као божанство, мрси ми пусте косе. Бисери
ми красе чело, светлост кристала у мирису лаванде.

Ноћ је чиста у свом сјају, безгрешна у својој белини.
Уживам у воћњаку своме. Сама, ал' не и усамљена.
Смеђе очи сјаје ми као последњи одсјај сунца пред
залазак. Као раритет, опскурни лист на дрвету
вечности слободно растем. У мени се буди лепота,
звер у души спава, јер љубав је ослобођена

ТВИТОВИ

- – Јао, Душане, па ти живиш у својој улици „Душановој“?!
И ја исто!
– Којој?
– Улица Жртава фашизма.
- Знање је моћ, а ако си глуп то је онда супер моћ.
- – Бако, могу нешто да ти кажем?
– Кажи, сине?
– Бако, ја се дрогирам.
– Ма иди у пичку материну, ја мислила да си гладан!
- Да не измислише Плазму, морали бисмо да правимо колачи од ораси!
- Када се будем женио, има да зовем Вучића да преброји сватове када плаћам ресторан.
ШЕФ САЛЕ: Мислим да је било 500 званица.
ВУЧИЋ: Трик је у томе што играју коло па вам се чини.
Више од 50 није било.
- Зове ме девојка, а ја сам јој реко да путујем возом.
– Друштво 'ајде молим вас опонашајте воз да ме не провали. – јављам се: – Хало душо у возу сам!
У позадини:
– Из куће је изашао на улицу Ива, сав задихан ко...
- Друг клеко да веже пертле, његова девојка рекла: „ДА!“ И ја купио себи патике на чичак.
- Плата је мито који ти дају да заборавиш своје снове.

КУЋА НА КАМЕНУ

Камен, једино остао је
Да на њему кућу зидам
Древни извор пресахо је
Светом водом ране видам.

Ваздух неки туђи дишем
Носим име „расељена“
О слободи дуго пишем
Песмама сам означена.

Где огњиште је од давнина
Не дају ми туђи људи
Кажу, то сад је другог отаџбина
Отишлим, свако би да суди.

Отели ми воду, дрво, ватру, кућу
Отеше ми име, улицу и број
Нађох се у свом беспућу
Кад тамо кренем ко да чујем „Стој!“

Ал ме памти камен, међаш
Памтим и ја, где он стоји
Иако ми странче не даш
Обновићу кућу, ја те се не бојим.

Кад слобода проговори
Освануће ново време
Љубав ће да зајубори
Сплашће мржња, тешко време.

Ја ћу ново дрво ту засадити
И извор ће опет тећи
Огњиште ћу распалити
Ветром ћу ти јаким рећи:

„Ево ме, вратих се судњег дана
С голубом мира на рамену
Миомирисне маслине грана
Трепери над мојом кућом на камену.“

ТВИТОВИ

- – Опиши свој живот речима спортског коментатора?
 - Груб старт, али се игра наставља!
- – Бебо, дођи да се играмо пензионера!
 - Каква је то игра?
 - Ти си векна хлеба, а ја те пипам непрекидно!
- Не јебе ни леп, ни упоран, него онај који јој ољушти паприке за ајвар и опере тегле!
- Идем улицом и млади пар испред мене прича о одласку у Словенију. Неколико минута после, низ улицу, још један пар прича о одласку у Немачку. Ако људи наставе да иду у иностранство нећу имати кога да прислушкујем!
- – Носите дрва, комшија. Хладно вам?
 - Не, комшија, слаћу димне сигнале вољеној!
- Што је Ђоковић у тенису, то сам ја у смарању девојака!
- У ликовној галерији.
 - Ова слика вам је најлепша!
 - То је огледало!
 - Знам!
- Љубим те у психички поремећај
- – Где си?
 - На граници.
 - Којој?
 - На граници нервног слома.

СРЕЋА, ОДЛАЗЕ

Сви ви себични људи.
Сви ви који не дајете ништа.
Ај што не дајете своје,
него што волите да узимате и трошите туђе.
Сви ви себични људи, не мората ништа да враћате.
Узмите, носите, можда се једном и задовољите.
Нећете! Наравно да нећете!
Не заваљајте се.
Остаћете увек тако себични, и увек тако празни,
трагајући за људима од којих можете нешто узети.
Узмите, узмите и не враћајте!
Носите то проклетство са собом.
То је једино што имате.
На крају увек одлазите.
Одлазите, несрећни.
Ах среће!

ТВИТОВИ

- Кад изгубиш све, онда више немаш шта да изгубиш.
- – Ја сам, пре свега, једна јака жена! – заврнула поклопац на тегли и не може да отвори.
- Мој брат ево 25 година пије ајкулино уље, не знам само како му пераје још није израсло.
- „Не“ је из раја изашло.
- Знам имена свих паса у крају али њихових власника не. Толико о псима и људима.
- Прије две године сам мислила да ми нема смрти док ме не убије неки хипстер на тротинету на Ади, а сад сам сигурна да ће то бити Волт или Глово на бициклима, или моторчићима.
- Матор си кад уместо да се радујеш новогодишњем кићењу, ти пиздиш јер ће се скупљати прашина, плус ћеш морати да га пакујеш после.
- Свако ко има мачку ЗНА да мачке не смирују, можда нека дебела мачка коју све мрзи. Напротив, нон-стоп си напет, никад не знаш кад ће да те нападне и као: „Хе-хе, играм се, хе-хе!“
- Када је Бог делио срећу ја сам стајала у реду за сало.
- Добро јутро само нама који кафу закувавамо великом кашиком.
- Много волим кад неког више не волим.
- Ја, брате, кад се покрвим с неким, покрвим се до смрти, а не ко нека пичка да се мирим после.
- Џаба ме нервираш, на лековима сам.

Сандра Дамљановић

Живети слободно

Оштор и нейрисијање

НЕЋЕ КАРМА, БЕБО, ЈА ЋУ

- Да се дубњеви свирају дупетом уместо рукама, била бих најјачи дубњар на свету!
- Кад одете код гинеколога немојте се разочарати, заиста ништа није као у порнићима.
- Толико си ми уффф, да немам ноге грлила бих те рукама!
- Између мојих ногу, твоје лице најлепше изгледа.
- Не знам, то што са тобом водим ратове, не значи да због тебе не бих ратовала са целим јебеним светом.
- Они дани када се осећаш као говно, али ставиш кравату око врата, да бар изгледаш као озбиљно срање.
- Живот чине мале ствари и велико дупе.
- Не слаже ти се тај курчевити став уз IQ, девојко!
- Улазим у апотеку јуче да купим лекове, неки прелеп млад фармацеут са друге стране пулта:
 - Ух, панклав сте добили на 12 сати по једну, људи их због величине углавном избегавају.
 - Ма све је ок, немам проблем са гутањем.
- Гледамо у под, ћутимо...
- Ове светице кад имају секс, је л' захтевају да се прво прекрстите пре него уђете у њих или?
- Кад год могу да изаберам гинеколога, бирам оног ћелавог. Чисто да се не зајебем да га ухватим за косу!

PATNJA

Prijatno li je bilo osjetiti na tren nadu,
Ali samo kratko, kao ptica u padu,
Tamo na nebu, što se zanese,
Njiše se, pa je sloboda ponese,
Ali samo na kratko, pad brzo dođe.

Sloboda, glupa je, i u trenu prođe,
A tamo, oni oblaci ljubav vode,
Mi nijesmo za nebeske svodě.

Čuj me, na jastuku sam se umirila,
Umirem, sa patnjom se pomirila,
Ja sam se u potopu ničega utopila.

More gorčine bez daha popila,
Evo sam na tom jastuku i oči sklopila.

ТВИТОВИ

- Па добро нека си шкорпија у хороскопу. Ниси три ратишта прошла!
- Нико никад није рекао: „Како сам појео добар броколи.“
- Да сте као на друштвеним мрежама храбри и курчевити, не би манијаци нападали девојчице од 12 година у трамвају!
- Кад знаш да си исправан и 100% у праву, а ћутиш да се неке не замериш, онда си и 100% несрећан, бедан и кукавица! Истини цео свет може да пуши курац!
- Те мале тетоваже по зглобовима су толико ружне. Лепши је ожиљак кад неко исече вене!
- Ниси имала летњу авантуру него си се јебала на плажи десет дана.
- И 9. марта јој кажем: „Ај сад лепо врати тај цвет, доста си га мирисала.“
- Ортак мува рибу да је први човек Ерсте банке, а ова гори. И не лаже је, први је човек на којег налетиш, портир је.
- Ми смо били много сиромашни. Какав бре сладолед, мајка ми стављала куглу пиреа каже: „Ванила сине... И овако си глуп ко курац, шта ти знаш.“
- Уђеш у башту кафића, све рибе у црним исцепаним фаркама, старкама и плетеницама. Замолиш сунцобран да попијете пиће вечерас.
- – Што си се тако прибио уз зид и ћутиш, чега се плашиш? Реци ми.
– Бале, пуним телефон, искулирај.

DECA SVETU PORUČUJU

Deca svetu poručuju,
odrasli da ih čuju:
„Uzmi svete dečiju pamet,
da razmišlja čitav svet!
Dečija glava mira ište,
voli samo igralište!
To razmišlja dečija glava,
voli mir i mamu da spava!
Šalje osmeh i bezbrižnost,
tu je svako dragi gost!
Dečija pamet mira traži,
u njoj drugarstvo važi!
Nema nikada pohlepe,
sve misli su tu lepe!
Dajte svetu neku šansu,
da putuje kroz romansu!
Odrasli neka mozak vrate,
da se sete mame i tate,
ljubav da se svima rodi,
da živimo u slobodi!
Da gradimo sreću svima,
živom svet, svim ljudima!
Odrasli to dobro znajte,
za odluke decu pitajte!“

MIR ĆE POBEDITI

Učimo decu od malena,
čemu služi mir u svetu,
srećno dete, muž i žena,
ulepšaće zemlju, planetu!
Učimo sve starije ljude,
da u svetu mir grade,
sloboda zemlji da bude,
stariji na tome da rade!
Svako neka doprinese,
dani slobode da se dese,
da ne bude nikad rata,
svaki čovek to da shvata!
Svaka vera mir poručuje,
pesma svetom da putuje!
Tako mora uvek biti
i mir će večno pobediti!

АФОРИЗМИ

- Живот је пењање уз покретне степенице које иду надоле.
- Чим се негдје закува, повећа се број гладних.
- Кад нешто сакријем од себе, неко то увијек нађе прије мене.
- У скупштини се није знало ко пије, а ко плаћа, док није усвојен буџет.
- Кухињу сам опремио намјештајем, још ми фали шведски сто.
- Не спавам на сламарици откад су ми паре легле на рачун.
- Идем у шопинг да се претварам да сам купац.
- На конкурс смо били сви равноправни, осим награђених.
- Кад видите да учим, ништа ме не питајте!
- Салата је много скупа и затрована, па је купујемо само кад долазе гости.
- Све је спуштено на најниже гране, да буде доступно малим људима.
- У цијелом свијету влада хаос, а код нас полусвијет.
- Не страхујемо од непознатог, за то су довољни и ови које знамо.
- Земља се окреће за капиталом који се обрће.
- До јуче је постио, сад нема шта да једе!
- Проблеми наступају кад је омладина непослушна, а полиција послушна.
- Душу би ти дао. Тражи ђавола!
- Отишли су трбухом за крухом, тамо их дочекао кромпир!
- Нова власт се увијек препозна у мојим старим афоризмима.

- Политичари најбоље знају шта народу недостаје, оно што су од њега узели!
- Кад говорим, шкодим себи. Кад ћутум, штетим потомцима.
- Народ жели промјене и ту се никад ништа не мијења.
- За пакло цигарета бих могао купити четири хљеба, али нећу да сиротиња остане гладна.
- Школа нам се налазила у споредној улици. Зато нам је улица била главна школа.
- Нашој срећи не би било краја да смо знали гдје јој је почетак.
- Историја се понавља, али само њени најлошији дијелови.
- Неки политичари су кварни, јер стално продужавају рок трајања.
- Пишем лаке афоризме да могу даље да добаце.
- Своју квоту ратова смо испуцали, али нису наши непријатељи.
- Затварамо се да уживамо у својој слободи.
- Давање мита је као клађење, уложиш мало, очекујеш пуно!
- Кратак афоризам! Крај приче!
- Кладим се да је спорт више од игре!
- Обожавам одбојку, тамо се добро кува.
- Са мафијашима нисам ни пријатељ, а камоли непријатељ!
- Сиромашне државе симболизују богати владари.
- У животном филму хепиенд је на почетку.
- Радио је тест интелигенције, али му то није било паметно.
- Ако првоборци за мир овако наставе, рат нам не гине!
- Деценијама каскају за нама, код њих је још увијек добро.

ВРЛИНЕ

Ја сам увек стајала негде са стране,
и верно чекала да ми неко други броји мане.
Стајала сам мирно, као везан пас,
и у тој маси, очекивала да чујем и твој глас.

Нисам те чула, али осетила сам на својој кожи
поглед који више боли, од било којих речи.
А то се све, некако, у срцу дупло множи.
Не постоји ниједан лекар који сећања може да лечи.

Заиста сте ме убедили да ја немам врлине,
да не заслужујем да се било где спомене моје име.
Да нисам рођена за неке велике ствари,
а мени тако мало треба, ситнице у ствари.

Након свега, ја још верно чекам са стране,
али не мирно, као везан пас,
јер чекам да чујем своје врлине
и о њима сада причам на сав глас.

ТВИТОВИ

- Колико мог сина занима фудбал, љуби га тата. У школи кад се поделе у 2 екипе он не зна са ким тачно игра.
- Је л' још неко има клинца коме падне на памет да вам чупа длаке из носа док спавате?!
- Да бисмо дошли до слободе, морамо се решити власти. Да бисмо се решили власти, морамо се решити страха. Да бисмо се решили страха, морамо се решити мржње.
- Кад сам прекорачио брзину, заустави ме полиција, напише казну, платим. Онда ме преваранти заврну за регистрацију кола, држава „установи“ да сам невин, свеједно платим 5000 колико је он заврн'о државу. Удари ме синоћ неко на паркингу, не видим одмах, вратим се, позовем полицију. Полиција каже: „А померали сте возило, ми ту ништа не можемо.“ Наравно све време уредно плаћам рачуне држави, порез и остало.
- Излазим из продавнице, а продавац ми рече:
 - Господине, немојте пиво да заборавите.
 - Где пиво да заборавим, да ми се наљути жена.Човек поче да се смеје, мислио да се шалим.
- Дошла мојој жени рођака из Канаде, и каже да они тамо ИМАЈУ промају, али се нико НЕ ПЛАШИ. Плаше се земљотреса, поплава, пожара, бомби и тако тих смешних ствари, али промаје не.
- Жена моја извадила умњак, натекла јој та страна лица, зовем је полу Ивица Дачић.

- Живојин Мишић је 1914. одбио наређење великог Степе Степановића и извојевао победу на Колубари. За тако нешто је требало имати кичму, мили моји. Данашњи генерали иду низ длаку Вучићу, а траже поштовање. Па неће да може.
- Режим је у толикој паници да ни панику више не могу да подигну како треба.
- Жена мени: „Ено га онај човек са оним лабрадором што си га мазио. Иди га мази опет. Не човека, лабрадора.“
- Возимо се колима и жена се одједном наљути на мене.
Ја рекох:
– Шта је сад?
– Ова у колима испред те је видела у ретровизору и мува те!
– Откуд ти то?
– Видиш да је укључила мигавац пре скретања, а сама реч мигавац је од намигивања, значи намигује ти!
– Ама, жено, дала је мигавац јер хоће да скрене.
– Ма немој! Где си видео да возач BMW-а даје мигавац кад скреће?!
- Ај што сам јео пудинг од чиа семенки. Јео па јео, сваком може да се деси. Него што ми се свидео...
- Никог не бих спасавао из пожара, јер ако бих покушао, ко би спасавао и мене и оне које сам ја хтео да спасем.

JUNAŠTVO

*Kad sloboda progovori
zaćuti Zemlja, utihne nebo.*

*Kad sloboda progovori
nestanu glasovi, a savršena čistota pokrije sve.*

Leto je bilo teško.

Mnogo tuge se nakupilo, mnogo žalosti se prostrlo preko ulica uspavanog palanačkog grada. To ju je pogodilo i savladalo, te je po rečima lekara imala „Tranzitornu globalnu amneziju“, što god da je to značilo, njoj je donelo osećanje straha, te je odmor potražila u banji ne bi li se malo oporavila.

Septembar je te godine doneo veoma toplo vreme, produžetak dugog sparnog leta. Peklo je i pržilo sunce sve što je moglo da dotakne. Krošnje su širinom dosezale nebo, veverice su lako skakutale sa grane na granu, a male senice su se igrale na ponekom opalom listu dodolski ples. Već to joj je ukazivalo da to neće biti uobičajenih staza, a i u vazduhu je suv vazduh visio u čekanju da ga vetar pokrene. Sve je gorelo. Kamen i list i nebo.

Kako god toga dana se našla na obroncima Ozrena u penjanju po njegovim gudurama i u uživanju u miru listopadne šume. Za čudo zaista joj je mir, vazduh šume i Miris obližnjeg potoka veoma prijao.

Na putokazu je pisalo: Hajduk Veljkova pećina u kojoj je Andrić boravio i pisao. To joj je bio cilj.

Nije bilo lako popeti se do nje. Uska staza, neuređena, već određena stopama onih koji su prolazili pre nje. Društvo sa kojima je bila na odmoru se zadovoljilo sedenjem uz Moravicu i uživanjem u žuboru vode. Penjala se. Činilo seda je stigla. Pomislila je da i nije neka pećina i da se u njoj nije mogao skrivati Hajduk Veljko, a i da Andrić nije mogao tu pisati. Zaista. Mala crvena traka na drvetu je značila putokaz. Ima još puta. Čekao ju je najteži deo. Morala je četvoronoške. Prošla je pored tri sablasno napuštene kućice, sreća pa je bio dan, inače... Samo joj je srce jače lupalo. Još jedna, pa još jedna crvena zastavica, i još nekoliko. Onda ju je ugledala.

Pećina.

Ušla je unutra. Temperatura je bila prijatna. U pećini savršenih devet stepeni. Ni velika ni mala. Taman kako treba. Ljudi su na kamenu ostavljali brojanice i slike svojih svetaca. Zbog čega nije znala. Sela je na poveći kamen, kratko dišući od napora. Nije ni čudo što Andrić nije silazio od jutra do mraka u varoš. Kad se jednom popneš dosta je. Zaista je sveprisutni mir obuzeo pećinu. Kroz otvor je dopirao samo cvrkut ptica. Odjednom je sve utihnulo. Sve je stalo. Zaustavilo se u trenutku. Činilo joj se da se ona amnezija vraća ili već neka druga, ili ko zna šta. Nije mogla da govori, pomera se ili više u traženju pomoći. Raširila je oči što je više mogla, ne vrerujući onome što vidi. U dnu pećine sedeo je lično Hajduk Veljko, doduše bez svojih hajduka, a pored njega Ivo Andrić držeći u rukama svežanj papira koji su značili njegov rukopis.

– Šta se ovo dešava? Ludim li ili je bolest naglo napredovala?

– Ne ludiš. Došla si da nas uznemiriš, da prekineš naše razgovore – jasno je čula kako Andrić odgovara.

– Ta baš tako. Da nam smeta.– zagrmeo je Veljko i zadenuo ruku o pojas za koji je bila zadenuća kubura.

Protresla je glavom, to je samo priviđenje, to ne može biti.

Ipak se čulo:

Gle, pa ona ne veruje svojim očima, kako će tuđim? – izgovorili su uglas.

Usudila se da progovori: „Ne obraćajte pažnju na mene, zamislite da me nema, da nisam tu, a i neću dugo, samo da se malo odmorim, nisam ponela vode, možda sam dehidrirala, možda sunčanica...”

– Šta si? Šta ti to znači? To nisam nikad čuo...– prekrstio se Veljko.

– Kaže ti da nije pila vode, pa joj se priviđamo – odvratio je Ivo.

– Samo vi pričajte, ja ću ćutati kao riba, kao da me nema – rekla je rukom dodirujući ožnjano čelo...

– Gde smo ono stali? izgovorili su u glas i pogledali kroz otvor pećine u još zelene krošnje.

„Vidiš li Veljko, ništa nije kako treba, ni ptice ne cvrkuću, ni dašak vetra, ništa. Zaista je sve ovo čudno. Znao sam ja da će tako biti dok su okačili one zastavice. Da će biti uljeza, da mira nećemo imati.

– Da je to bilo u vreme Turaka, ne bi ja ajdukovo! I oni bi došli ko ova.

Obojica su se okrenula prema njoj.

– Kaži ti nama, de, kad si već tu, šta znadeš o junaštvu?

– Nije ona nikakav junak, vidiš da drhti. Uhvatio ju je strah. Da se ne bojiš nas?

– Ne bojim se ja, samo nisam očekivala, da može... da će nekoga biti ovde..., a o junaštvu sam čitala o tebi Veljko, i o Andriću i njegovoj ćupriji...

– Šteta što ga nisi napisao za moga života, a i kako bi? Mogao bi ti dodati još ponešto! – rekao je Veljko.

– Ne brini, imamo svo vreme sveta, ni ti ni ja nećemo odavde. A i delimo je, zar ne? Čitaću ti, imam zapise.

– Hajd, da čujemo o tvome junaštvu?

– Pa ne znam. nisam ti ja baš junak, ali eto šetam...
– Šetaš? Kakvo je junaštvo šetnja?
– Pa po zakonu možeš da šetaš. Lepo najaviš šetnju i šetaš. Izražavaš svoje nezadovoljstvo.

– Ivo, šta ova govori? Šetnja! Nezadovoljstvo! Dizao sam Krajinu, vojevao uz Karađorđa! Šetnja! Opet ću odleteti u vazduh! Ušta se ovaj svet pretvorio, budibogsnama! Ovo je za nečuti!

– Nemoj Veljko, nisu oni kao ti. Nemaju tvoje srčanosti!

– Nisu ni kao ti! Ti si rekao ne, pomagao našima, kako si rekao da se onaj zvao? Hitler, uh kakvo ime, miriše na zlo. Odbio si da se pokloniš i prikloniš zlu.

– Pusti to! – hajde da je pitamo: Kaži ti der nama, ima li junaka danas? – nastavio je Veljko.

– Junaka nije bilo od Drugog svetskog rata, lepo sam ti rekao. Demokratija ne donosi junake. Imaš Ustav i zakone koji se moraju poštovati. – odgovorio mu je Ivo.

– Ivo, ti si sasvim ispustio kajase, ne znaš šta govoriš! Kakav ustav i zakoni! Junaštvo brate! To je jedino što čoveka čini čovekom! A i da ti kažem ako su svi ko ova. Kuku i lele, da je meni moje Stane, pa da vidi šta je junaštvo. Možda bi i naučila nešto!

Iz straha od Veljkove jarosti i toga da ga Ivo neće urazumiti, polako se primicala izlazu iz pećine. Plašila se da će je zarobiti među ove kamene oštrine i da neće moći da se vrati. Još korak dva i izlaz je tu. Odjednom su senke zaigrale. Dunuo je lak ozrenski vetar i pred ulaz u pećinu doneo prvo opalo lišće. Pomerile su se grane drveća. Ptice su zacvrkutale. Okrenula se. U dnu pećine su se nazirali samo obrisi dva lika. Ivina ruka je mahala da ode. Trptaj oka i slika je potpuno nestala. Ostao je otvor pećine pust i mrk, brojanice na kamenu i slika sveca u svojoj igri na blagom toplom povetarcu.

Zakoračila je u šumu opreznim korakom i duboko udahнула njen miris koji je značio samo jedno: slobodu.

АФОРИЗМИ

- Тражимо мало природно нашминканих људи, јер ових с маскама је колико хоћеш.
- Кад љубав утихне, човјек зачује своју празнину.
- Кад сами увидимо своје лудости, љекар за мозак нам је сувишан.
- Радо се људи праве паметни – потцјењују друге да би испали доктори наука.
- Трљати своје грешке другом о нос – више је него болесно.
- Данас смо научили лекцију: све се може купити – па и љубав.
- Самац без људи око себе – луђи је од оних у лудници.
- Сиромашни смо кад у себи изгубимо сва осјећања људскости.
- Не говорите другима превише о себи – кад свијет почне да прича и оно што нисте рекли, сопствена рука ће вам сама лупати шамаре.
- На овом свијету мало ко се искрено радује вашем успјеху, осим ако не смишља како да га прикачи себи на груди.
- Говори језиком душе да те сви разумију. А ако не урадиш тако – смијаће ти се у лице.
- Тешко оном ко се прави превише паметан – и ципела испадне паметнија.
- Лудака је све више међу нама, а све мање у лудници.
- Људи данас личе на све – осим на људе.
- Трујући се горчином живота, заборависмо укус шећера.
- Није важно ко си – ако добро глумиш, бољи си од поштене будале.
- Пјесници пишу и штампају пјесме, али новине од прошле године имају већу читаност.

DUGUJEM LI SEBI IL' DUGUJU MENI

Pitam samu sebe ja ponekad...

Dugujem li nekom možda kap veselja,
dugujem li sebi zehru sreće
dok još uvijek vidim nešto preće...

Dugujem li mudrost sebi
u danima ovim, u starosti
il' mogu i dalje nizati greške
biti dijete i ulicom dok idem
šutati kamenčiće...

Dugujem li svom životu laž
da sam živjela a često mrtva bivala
trpila, čistila kuće i prala sudove
umjesto da sam valcer plesala, ja jecala...

Duguje li iko išta meni
i da li u obraz može da stane
onima što prema meni i dalje griješe
a licemjerno me takvi tješe...

Kažu daješ da bi drugi dao nekom
ne čekaš da ti se bar malo od toga vrati.
Zato, neka moj dug sada napravi krug
neka se završi na početku novog
od onih koji duguju meni itekako mnogo!

ТВИТОВИ

- Причам мајци како се лоше осећам, да сам тужан, а она мени: „Еееее, јеси ти платио рачуне?!“
- Смањена цена јогурта, Чачани купили јогурт и бацали на ћације! Неберски народ!
- Нећемо јефтинога леба, кулена, јогурта, пиринча... хоћемо да идете на робију!
- Оду на море па нам пишу о култури те земље на сторију... Славице, купај се мало, сликај се у купаћем, не занима нас шта једу у Албанији, нити где се моле, само се сликај и ћути.
- Само да нам Дубаи не уведе порез на курве.
- Кажу војска од мушкарца направи човека и хоће да врате обавезни војни рок, а војници на вежби запалили 50 кућа људима...
- Обучем розе мајицу и милитари шортс – један део мене би ишао у војску, а други би заказао код козметичарке.
- На овом паклу не смеш да уђеш у општину у шортсу, а у општини раде ћацији који су купили дипломе, па морамо да их поштујемо, јелте.
- Сестра и ове године љута не мене, јер јој је скупа регистрација за ауто што сам јој купио.
- Питам мајку шта је највредније што има у кући, мислећи да ће рећи: „Ти сине“, а она каже: „Котао на пелет.“
- Мајка каже да је ове године фарбала јаја само у луковини, јер је тако најздравије, а онда запали 45. цигару данас.

KAD SLOBODA PROGOVORI

U lancima tišine učili me da ćutim,
da brojim korake što nisu moji,
da gledam umesto u nebo – u zid,
ali svako moje padanje se broji,
kao stepenik ka visini, ne kao stid.

Disao sam dublje od zabrane i straha,
u grudima varnicu čuvao snažno.
Čekao da postane plamen bez daha,
pesma sto se ugušiti ne može – lažno.

Svetu se obraćam sada javno,
ja nisam samo na papiru slovo.
Ja sam ruka sto okove kida slavno,
na sceni rušim staro-postaje novo.

Svetu kažem: sloboda nije dar,
ona je krv što teče mojim venama.
Ona je osmeh kada izađem na sunčev žar,
krik koji se rađa kada me lome stenama.

ТВИТОВИ

- Најновија истраживања су показала да жене, које користе фаце мушкараца уместо столица, не знају шта је стрес.
- Научници су открили да одмор у Грчкој продужује живот за десет година. Рачунам колико година ће ми се продужити живот сад кад имам стан у Грчкој...
- – Одричеш ли се слања фотки у сивој тренерци?
– Не.
(ломе му камеру на телефону)
- Од друштвених игара само спенковање њене гузе док она погађа чиме је спенкујем!
- Наљутио се на ChatGPT – питао га да му оцени стил писања твитова.
- – Све што је лепо кратко траје – провео два и по месеца на мору.
- Ако се дуже време сисају женске груди, то подиже откуцаје њеног срца на 110 у минути и сматра се једном од најбољих кардио вежби за здравље женског срца... Скини топ и зажмури! Нема везе што смо у теретани, кардио се мора одрадити, бејбе.
- Каква ти је то гуза без отиска моје шаке на њој?!
- – Не постоји тако нешто као превише баклава – замаглио му се вид, чује неко звиждање у ушима.
- – Уз добру ракију иде и добро мезе – појео пола торте.
- – Нема доброг тренинга без доброг загревања – попио три ракије и две чаше вина пре тренинга.

I MALO JE MNOGO

Od života mi je ostalo malo,
ali još dovoljno
da mir svoj pronađem.
Svaku noć sanjam ljubav,
to bogatstvo, za mene nedostižno.
Svih proteklih godina,
provedenih s tobom, naučila sam
da uzalud ne prosipam to blago
koje ljubavlju se zove
nekome ko blago ne zna dati.
Moja ljubav postala je skupa.
Godinama njegovana
dobila je na cijeni.
Nek živi i umre u meni!

Oprosti mi! Ja tebi jesam.
Ne očekuj da se okrenem...
Raširila sam krila
slobodna da letim dok ne klonu...
U prošlost se vratiti neću.
Samo želim zaborav,
a tebi želim sreću.
Sve naše u prah se pretvorilo
kao da nas nikada nije ni bilo.

ТВИТОВИ

- Друг из клупе преписивао стално од мене на писменим из математике и увек добијао јединицу. Онда сам му на крају осмог разреда рекао: „Ти си друга група!“
- Дошао сам у кафић, бенд свира шпицу старих *Нинџа корњача*. Мислим да ћу заувек остати овде!
- Улетео ми комарац у собу и сада чекам да ме уједе па да га убијем, јер ја не убијам недужне!
- Рекао сам једном ћалету: „Имам кеца у рукаву“ и извукао из рукава кеца из контролног из математике. Насмејао сам га па ме тукао тањим прутем.
- Сећам се када смо нашег друга Рајка одвели кући јер је превише попио. Одвезли га отворили врата убацили га у кућу. Вратили се у ту неку кафану у којој смо били, кад он тамо игра, спопада све редом. Ујутру се наравно није сећао ничега. И никада нисмо сазнали како је стигао назад пре нас!
- Имамо друга Николу који се оженио прошле године и од тада га никада више нисмо видели самог без жене. Зовемо га Николица с приколицом.
- Када сам имао пет година запросио сам једну Виолету која је имала 20.
Одбила ме и од тада никада више нисам био онај стари.
- Иде најава за неки филм: „Шта бисте урадили да откријете да је ваш цео живот лаж?“ Мислим да бих плакао од среће.
- – Ја не јурим просек на факултету, јурим рибе.
– И како иде?
– Имам 9,91.

ТАЛИСМАН

Не можеш да бираш доба,
ни место на којем ћеш проклијати.
Можда прогледаш у тесту вејавице
и прокорачаш путем на којем су само поледице,
а пловидба буде играчка двосеклим очима
злих намерника, чија се глад
гаси увек и само туђим крилима.
Ако ти руке и ноге вежу намрштеним небом,
па силазак мириса липа низ степенице пролећа
будеш гледао зазидан неправдама,
зубима чврсто држи завежљај са талисманом.
Он је, уз бол првог удисаја, у паперјаста плућа пао,
као златна прашина, за коју, до последњег издисаја,
мораш војевати.

ТВИТОВИ

- – Колико ти је трајала најдужа веза?
- – Четири године.
- – О лепо. Како се звала?
- – Депресија.
- Доминираш на листи мојих грешака.
- Туђ живот је комфор зона за све исфрустриране, иском-плексиране, неостварене људе.
- Да би ме увредио прво мораш да ми значиш. А пошто ми не значиш онда ме не вређаш него смараш.
- Човек није име. Човек није звање. Човек је духовно, етичко и морално стање.
- Другари, смањите мало то шмркање пре/током вожње, јер заиста не могу на сваких пар дана да изводим вратоломије на пешачком како бих преживео. Ето ако може. Хвала!
- Оно „ово стварно нема нигде“ има у Србији и то баш све.
- Од сауна преферирам градски аутобус.
- Лепа жена лепа главобоља.
- Лепа жена, лепо цигерицу једе.
- Људи мрзе без разлога а за љубав траже разлог.
- Живот је поскупео, а људи су појефтинили.
- Што је образ тањи, то је новчаник дебљи.
- Чег се паметан стиди, од тога се будала обогати.

ПРОБУДИШЕ СЛОБОДУ

Слобода је решила да одмори. Треба јој добар сан. Гадно се напатилa у XX веку. Те истерај Турке, па ратуј с Бугарима. Није стигла ни главу да дигне, ето ти Аустро-Угарске царевине. Не би мало, навалио Немац, опет са Бугарима, с друге стране Италијани, одозго Мађари, одоздо Арбанаси. Ма не можеш да похваташ ко је за шта: да ли те напада или брани. За крај, НАТО! Надлежни су потписали, не знамо какав споразум, и бомбардовање престаде. Да не помињемо оне што су се бунили изнутра, придруживали и раздруживали. Све у свему, после 100 година којекаквих размирица и невоља започе нови миленијум и код нас.

Док Слобода спава, водиће нас њена млађа сестра Демократија. Она би све, али већина тога није могућа. Само нас збуњује и критикује. Како нисте знали ово, па не знате оно, не можеш јој угодити ни на тренутак. Таман мислиш да си урадио нешто како ваља, искрсне нека неправилност. Зашто није објављено у Службеном листу, скупље је него што можемо да платимо, неподвижени трошкови, морамо да узмемо нови кредит... Све по старом, па се запиташ где су промене које су родиле Слобода и Демократија? Тражили смо их, изабрали вође који су их подржали, шта је ово сад, куда то води?

А промене на вашару! Хоће да се забаве, да се опусте и да забораве своје тужно детињство и остале белосветске муке. Кад си млад, све те интересује. Неки пијуцкају, други пију и једу, трећи слушају музику. И то им није довољно. Још певају са младим музичарима песме које не знају. Први се чују

они који немају слуха, али осећају ритам. Њима је то довољно. Ухватише се у коло, па им шатор мали, те напоље. Мале промене које су закасниле, због дотеривања, гледају с чуђењем родбину и пријатеље, знане и незнане. Нарочито оне који застану као да предахну, а у ствари све време узвикују:

„Срби су небески народ!“

Не би мало, почеше промене да се свађају, као сва деца. Неће више да се играју. Свака хоће да буде прва. Нема ко да направи ред. Треба им отац, зна добро Демократија, али њега нема. За кога год се удала, тај је погинуо или нестао. Неки нису стигли да виде наследнике, а камоли да их васпитавају. Ни сестра није била боље среће. Најстарији међу променама траже да се мајка и тетка укључе у расправу, па да виде шта ће. Демократија се устеже зато што се њих две нису договарале још од Старе Грчке. Деца не одустају. Све су гласнији. Толико, да пробудише Слободу!

Слободина деца су још и боже помози, мисли брижна Демократија. Знају за неки ред колико-толико и нешто би и да ураде. Ови њени стварно су немогући. Само би да дебатују и свако вуче на своју страну. Ништа не могу да заврше и да започну нешто ново. Стално се враћају на почетак. Не може ни она више да понавља шта да раде, јер је нико не слуша. Лепо јој дође да дигне руку на себе и заспе вечним сном. Али, истог часа се тргне. Где ће, зар није доста што су деца без оца? Ко ме да их остави? Не може тек тако да их препусти сестри. Шта би она сама са свима њима?

AFORIZMI

AFORIZAM 2025. godine, rubrike TRN u *Večernjim novostima*:

- **Još bi mi spavali ali su se deca probudila!**
- Moji aforizmi privlače nove čitaoce. Po službenoj dužnosti.
- Slika koju šaljemo u svet nije naša, ali nam se mnogo sviđa!
- Nužda zakon menja. A kod nas je baš velika nužda.
- Aforizmi su bolji kad malo odleže. Isto važi i za aforističare.
- Parada je završena. Vlast i narod se razilaze.
- Da imaju obraza ne bi im trebale maske.
- Uzimam terapiju. Ostalo su uzeli drugi.
- Nama ništa ne fali. Mi ništa nemamo.
- Nije nikakvo čudo što tonemo sve dublje. Mnogo smo težak narod.
- Svet srlja u propast. Zaostajemo, ali se trudimo da ga stignemo.
- Kad je on došao na vrh i nama je krenulo na gore.
- Pamet nije prelazna. Za glupost nisam siguran.
- Visoka je cena pravde. Zato i nije dostupna svima.
- Svi hvale Sizifa, a vidi nas dokle smo dogurali.
- Sve mi dobro stoji. Čak mi ni posao ne leži.
- Za one koji nemaju para da kupe diplomu država je obezbedila besplatno školstvo.
- Skretali smo i levo i desno. Sad smo skrenuli pravo.
- Eureka! Ukidanjem viška škola rešavamo problem manjka đaka.
- Ove na vlasti ko da su svećom tražili. Nigde čoveka!
- Veliki filozof je nekada davno živio u buretu. Danas u televizoru.
- Za neke poslove nije potrebna velika pamet, ali je ludilo obavezno!
- I umiljato jagnje na kraju postane ovca.

САЊАР

Од скоро и ја сањам. И лепо ми. Све су то дуги снови које покушавам да још продужим. Пробуђен дуго лежим и не успевам да се сетим ничега што сам сањао, само знам да је било лепо, да сам био срећан! Расањен кажем себи да је и боље што се не сећам сањаног. Доста је што ме на јави убеђују како ми је све лепо и потаман. Стварно би било много да памтим сопствене снове о лажној срећи.

КУСУР

„Да ти кажем, драга моја Цојка, стигла ми је унука још синоћ, зато сад и журим кући. Знам ја да она воли кад јој на сто изнесем сира и кајмака и парадајза из наше баште, ништа јој милије од тога нема. Још сам развукла и коре па ћу направити и ону моју гибаницу,“ у даху исприча својој комшинки жена у касним шездесетим, док су чекале у реду, пред касом, у сеоској продавници пуној робе и замешаних мириса, „Тако сам решила, а милије би ми било да јој направим питу од гована, тол’ко је заслужила, љута сам ти много. Све сам могла да замислим да ће ме у овом мом намученом животу снаћи, ал’ да ће се она, ђак генерације у ваљевској Гимназији, ухватити са овим блокнадерима, то ти нисам могла ни у најгорем сну сањати.“

„Ццц..., моја Јока,“ процеди кроз зубе ништа мање разочарана Цоја.

„Још ми синоћ нешто објашњава, каже блокнадери су ти добри, а ћаци су лоши. Ко да мене брига и за једне и за друге. Исти су они, пију ону дрогу. Него, жива ми била, мени је најбитније да је наш прешједник добро, јер ако је он добро, Богу ‘вала, бићемо и ми. Овако нам добро ни за време Тите није било. Морам ти рећи још и ово, знадеш ли да је мене и ђеда пре неки дан звао Лазар из месне канцеларије да пођемо сад у неђељу на овај митинг, каже да ћемо сви добити заставе и да шњима треба да машемо, обећ’о нам уз то дати и по педесет евара, педесет мени, педесет ђеду. Размишљај ти се, а што и да не идем. Цене и онако сваки дан скачу. Видиш ли црна моја шта се ради, ови трговци се скроз обезобразили,

кад дођем у продавницу не купим скоро ништа, а потрошим ти све до последње паре. Од кусура ми тек нешто мало ситнине преостане, па ти се све до куће у себи прерачунавам. Зато нешто мислим, ако ја и деда узмемо по педесет евара, уз нашу ће нам пемзију то бити довољно да некако скрпимо до краја месеца. Рече Лазар да уз то треба да вичемо да смо и ми ћаци. Ма, викаћу и да сам сам црни ђаво ако треба, само да се преживи.“

„Мој ти муж, драга, нешто неће на те митинге, каже боле га леђа,“ процеди Џојка, а Јока и неслушајући настави:

„Нашекирала ме ова моја унука, нисам ти сву ноћ ока склопила. Остала јој, како вели, још два испита да заврши медацину, а она се сад сетила да блокира вакултет. Не могу је ни моја ћеца више финансирати, немају ни она оклен, не да ти приватник пуно, а од посла главу не можеш дићи. А сви су хтели демократију. Но све се чудим и дивим Радојковом малом како часно и поштено зарађује сваки динар. Од онаког арамбаше какав човек постаде. Јес’ да је напустио чколу са шеснес година, ал’ је поша’ са оцем да ради ламинат. Добро су ти се они скућили, сад га и она мала од Томе писара ‘оће. Хвалила ми се Рајка да су неког доброг посла имали и у викендици код прешједника општине, одмах доле крај језера, па га прешједник замолио да му буде од помоћи сад на овим зборовима. Рече му да у њега има пуно поверења, и да ће виђети да му нађе неки лакши и плаћенији пос’о у општини. Рече му и да не сумња у његово знање. Ех, да је моја унука таква, ал’ није.“

Утом јој трговкиња откуца и наплати рачун. Извади неколико металних новчића, који зазвечаше по пулту.

Јока напусти продавницу у мислима пребирајући оно мало ситнине што јој је још од кусура остало.

АФОРИЗМИ

- Од екстремних спортова, давим се писањем афоризама о политичарима.
- Једног дана, гробље наших старлета зваће се силиконска долина.
- Неки лик дао је 6 милиона долара за једну банану. Који је то мајмун!
- На Балкану живе ријетко добри људи.
- Стао сам им на жуљ. Пријете ми фластером.
- Све је то го издајник, патриоте су добро обучене фирмираном одјећом.
- Што се више буде копао литијум, више ће се копати и раке. Ма, важно да се нешто ради!
- Обиљежавамо Дан матерњег језика. Али, гдје је ту родна равноправност?
- Ради родне равноправности, псовао му је и оца и матер.
- Смијех је лијек, не захваљујте ако сам вас насмијао.
- Не, нисам цртао карикатуре наших политичара, само сам објављивао њихове фотографије.
- Свака столица сања да постане трон.
- Наш човјек воли своју дјецу, али унучиће обожава.
- Планирао сам да љетујем на Паралији, али на крају сам одмор провео на Безкинтосу.
- Личимо на маслину. Газде из нас циједе зној, као што се из маслина циједи уље.
- Нови закон о раду каже, кад газда прдне, радници се усеру!
- Скинимо Илону Маску! И осталим!

- Само ловачке приче трају дуже од једанаест минута.
- Свако ко се успротиви овом сивилу, биће оптужен да прави обојену револуцију.
- Од афоризама не можеш живјети, али можеш умријети.
- Неки наши велики афористичари су још већи плагијатори!
- Вјеровали или не, али њудско говно може бити теже од стотину килограма.
- Није тачно да са овог свијета нико ништа неће однијети. Ево политичари собом вуку народ!
- Политичари стално прде, али напетост не попушта.
- Кажу да су ријечи фудбал и ногомет синоними, па ипак, ногометаши су данас знатно бољи.
- Ходницима јавних институција шири се воњ непотизма, нерада, полтронства...
- Свијетом се поново шири смрад фашизма. Али неким је то мирис!
- Представљао се да је Давид Штрбац, а био је обичан јазавац.
- Некада смо имали шуме, које су нам посјекли пањеви.
- Сребрне нити на глави, свједоче да смо се обогатили искуством.
- Хоћемо ли побиједити, питао сам Питују. Очи ће вам бити пуне суза, одговорила је пророчица.
- Док је моја супруга била у шопингу, ја сам истраживао стару Грчку. Власница апартмана ми се набацивала.
- Наше смеће не треба рециклирати.
- Мислиш ли да код нас могу успијевати јапанске јабуке? Ма, каки!
- На Сајму књига освојио је награду за издавачки подухват године. Издао је државу!
- Највеће смеће су етнички чистачи.
- Некада су се комшије и пријатељи звали на кафу, а данас на кафетин.

ДАНИ ПОСЛЕ РАТА

Постоје ли дани који се зову после рата,
дал' тада брат више воли брата,
дал' човек почне више да цени човека,
дал' жели слога и мир да трају довека,

дал' после рата дани,
кажу зори; сјајна, најлепша свани,
дал' више нико не жели никоме зло,
очекује ли свако од свакога само добро?

Рекао би човек да тако све је,
жељан радости и љубави која греје,
уморан од силног страха, убијања,
уморан од болести, пред налетима силе, повијања.

Жели ли исконски, људска душа мир,
плаши ли је најмањи немир,
жели ли да слобода вечно лебди пространством небеским,
да не дозволи никад налетима таласа бесним.

И чини се, тако буде неко време,
полако се развија слободе семе,
стидљиво шири клице, цветне шарене боје,
слобода броји дане своје.

Полако теку дани после рата,
неосетно брат поново бива киван на брата,
затварају се једна за другим врата,
негде у даљини наслућује се; поново биће рата.

АФОРИЗМИ

- Ако те не занима шта први другима раде, ти си следећи!
- Афоризми из књиге не оправдавају награде из биографије.
- Добар афоризам је уочљив. Прво буде плагиран, а онда награђен.
- Добра музичка подлога слушаоце доводи до патоса.
- Држе све конце у својим рукама. Пришивају коме шта хоће.
- Имају пара као блата. Уграђивали су танак асфалт.
- Испао је човек. Он је прва лига!
- Јаја погађају оне којима треба рећи: Иш!
- Ко је ове године делио награде, догодине ће бити награђен.
- Копка нас, шта раде са земљом.
- Кријемо порекло новца, а дичимо се пореклом кућних љубимаца.
- Не живимо као у ТВ дневнику. Због оних што не силазе са екрана.
- Не живи се сто година. Толико се проведе на бирачком списку.
- Нестају књижаре! Кладим се, да знате зашто.
- Не улазимо сви у политику. Није нам нужна.
- Последњи динар трошимо пре првог.
- Пређене су црвене линије. Остају црвени трагови.
- Причају да кидамо! Најслабија смо карика.
- Пуштени смо низ воду. Само су врбе жалосне.
- Ствари гурамо под тепих. Кључ је испод отирача.
- Тачна вага измереном резултату даје тежину.

NEKA UMREM AKO ĆUTIM O VAŽNOM

neka umrem ako ćutim o važnom često sebi kažem
vičem na sve strane i levo i desno
isto je opasna nesvesna neobaveštenost
kao svesna glupost
ipak kažu da nismo svi jednaki
oni su izabrani ubeđeni da su čak i slatki
kad nam sole pamet
i verovatno se kao i svi magarci slažu da reč nije konj
zato radije i pričaju o nevažnom
u svim vestima nam se smeju u lice
sami ste krivi kakve ste birali iako ste znali
da radije vide nage sekretarice nego gole istine
a znali ste da su se opasno udebljali
od masnih laži o tome i onome
ti veštaci za blesarije s čistom savešću
koju su jedva ponekad upotrebili
moderni ateisti koji traže
da su poštovani više nego stari bogovi
ne neću nigde sa njima neću napred neću navije
ako moram tamo sagnutih ramena i zatvorenih usta
pa nisam blesav ne kuburim s' govorom
neka umrem ako ćutim o važnom

AFORIZMI

- Namazani se lako uhlebe.
- Lojalnost se masno naplaćuje.
- Oko trona ima mnogo poltrona.
- U paklenom sistemu narod ključa.
- Sistem je luda kuća. Na njegovom čelu su pacijenti.
- Političari nam pričaju bajke, a zarađuju basnoslovno.
- Kada se političari kockaju, narod gubi.
- Đavo u politici nikada ne miruje. Stalno traži još.
- Rizično je da budeš usijana glava. Lako se opečeš.
- Nije sav svoj. Pripada stranci.
- Kada je ministrima fotelja slatka, narodu je život gorak.
- Korupcija ima težinu. Obara sistem na dno.
- Isprani mozgovi su kao sunđer. Upijaju mnogo prljavštine.
- Uspavana lepotica se probudila. Naše institucije još uvek nisu.
- Državni organ je oboleo. Pun je parazita.
- Imamo zaštićenu životinjsku vrstu. Kriminalce.
- Svaki dijalog je suvišan. Batine govore više od reči.
- Kad vođa sebe visoko ceni, to nas skupo košta.
- Ima fantastike u politici. Sve što nam obećavaju zvuči fantastično.
- Dok pravda štrajkuje, nepravda radi non-stop.
- Dezorijentisani se lako snađu. Samo im daj tuđ kompas.
- Problem se razgranao. Nismo ga sasekli u korenu.

КАВЕЗ

Свуд око мене решетке и жица...
Прегршт шарених змија отровница...
А ја бих да летим к'о слободна птица...

Лудило хара у последње доба...
Доброта копни, шири се злоба...
Одбројавам дане до свог гроба...

Овде сваки пада у сопствене поноре...
Рептили и гмазови све би да поморе,
слободан живот заувек да покоре...

Боже, где ли је та рајска башта?
Кавез је место где се не прашта...
И где се излеже баш све и свашта...

Ох, кад бих с ђаволом склопио савез
можда би мало попустио навез,
можда бих се и свик'о на кавез...

Душе су продане, душе су празне...
Акрепи спроводе пакости разне...
И сваку птицу најстроже казне...

Ах, чанче воде и корица хлеба...
Ал' бићу моме још нешто треба,
слободан лет високо, до неба...

ПОТОНУЛЕ ЛАЂЕ

Против демона бијемо битке...
Враг ће нам буром језу одсвирати...
И свакодневно тешке губитке
наносе нам проклети пирати...

Од еуфорије па до безнађа...
Судбина карте лоше промешала...
Тоне у море и последња лађа...
Тријумф одбеглих са вешала...

Торнадо носи, ковитла, шиба...
Честите никад достојно не сахране...
Јато морских прождрљивих риба
нашим ће телима да се нахране...

Одавно трпимо мрачне гусаре...
До гуше нам је доспела вода...
Постепено бивамо утваре
са нашег трошног уклетог брода...

Потања живот где спавају лигње...
Што божји борци нешто не учине?
Хоће ли правда икад да стигне?
Има ли спокоја испод пучине?

ТВИТОВИ ИЗ ШОЉИЦЕ

- Навук'о сам се на кофеин кад је био 120 динара. Сад је касно за одвикавање, а скупо за преживљавање.
- Узимам гутљај кафе, послушкујем ветар... Данас се не хода – данас се лети.
- Ко не пије кафу, ко зна шта још крије.
- Није план ако није настао уз гутљај добре кафе.
- Кафа – тихи херој сваког јутра. Без плашта, али с моћима да покрене дан.
- Кафа – моја прва заштитна опрема на послу. Без ње нема безбедног почетка дана.
- Кад ми неко каже да му треба помоћ, ја му прво понудим кафу. Некад је баш то решење за пола проблема.
- Сунце се игра „вруће-хладно“, али кафа је увек на идеалној температури.
- Обукао сам зимски дукс јер ми је хладно, али сам још увек у шортсу јер од лета не одустајем. Зима на горе, лето на доле, а кафа греје изнутра.
- Особа која мрзи све? – Замрзивач.
Особа која греје све? – Ја уз кафу.
- Искреност није лак посао, али бар нема прековремених.
- Арогантија изазива завист, елганција оставља траг поштовања.
- Упознајем људе сваки дан и сваки пут запамтим само једно име – своје.
- Здравље не долази само из апотеке. Долази и из тишине у глави, мира у срцу и осмеха који делиш.
- Пазим на фигуру... али само док играм шах.

НИКО НИКОМЕ НЕ ВЕРУЈЕ

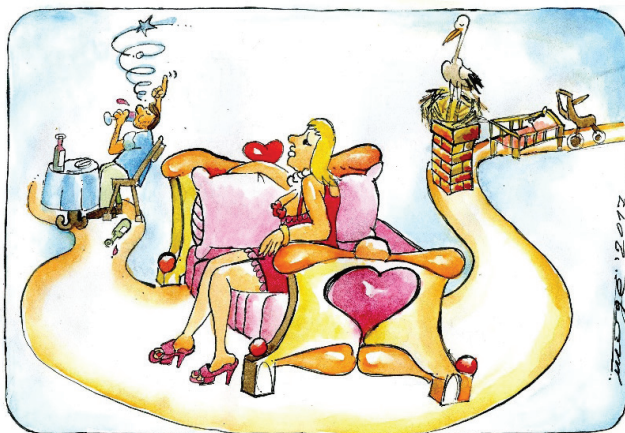
Здосадило ми од оно: Нико никоме не верује, па одлучио сам да помогнем људима. И тако, када би ступио у контакт с неким, одмах сам настојао да будем што искренији с њим. У томе сам био најдоследнији поготово када се радило за мале користи – што ће рећи и за низак ризик – мислим, штету. Међутим тачно тада моја су разочарења била највећа. Људи и тада су били неповерљиви и нису ми веровали о томе што сам им говорио. Мислио сам: Када ми не верују за тако ситне ствари, како да ми верују за велике, рецимо за неки велики ризик који ће морати да преузму, и то само тако: на реч.

Упитао сам их:

– Зашто сте такви? Зашто ми не верујете? Па све ово што вам говорим је истина, можете то проверити тамо и тамо, или: тако и тако.

Али они су остајали и даље исти, мислим такви – неповерљиви. И тек тада, када сам био највише упоран, настојећи, у тражењу одговора на питање: Зашто нико никоме не верује, сви они – сваки појединачно и независно један од другог, су ми одговарали:

– Па када свако сваког лаже, и то без разлога, зашто треба и теби да верујемо да је све то што говориш истина, и да и ти нас не лажеш као сви остали?

METANOIA (PREUMLJENJE)

I stajah tako pred vratima svoje duše. A vrata potpuno od stakla. Sve sam mogao videti. Svaku sumnju svoju, strah i lepotu onoga što predstavlja ogoljenost. Ali, nije baš sve bilo na tacni – tek prvi sloj onoga što je moje biće zaista predstavljalo. Da bih zaista video i spoznao sebe, morao sam otvoriti oči. A da bih otvorio oči, morao sam ući i suočiti se sa sobom. Zato sam položio ruku na staklena vrata i pogurao ih. A iznad vrata beše natpis. Nije to bilo upozorenje, već savet. U stvari, više pravilo koga sam se morao držati ne bih li svoj boravak unutra produžio. A pravilo je glasilo:

„Ostavite svoju masku, vi koji unutra ulazite“.

ТВИТОВИ

- Вучић је успео немогуће – смањио марже, а подигао цене.
- Таман смо неке пензионере одвратили од тога да гласају за Вучића, а они умреше и сада опет гласају за њега!
- Следећи пут када се Вучић појави на телевизији, сви да изађемо напоље и вичемо: „Боли нас курац!“
- Поштен човек више не може ни да гласа за паре, увек га неко зајебе. Е Србијо, докле смо дошли!
- Људи који конзумирају бели лук и ракију не могу никако да се заразе од грипа, јер сви око њих одржавају безбедну раздаљину
- Очекивати да полицајац баци пендрек и пређе на страну народа је као кад би чекали да нека шалтеруша устане и стане у ред да без везе нешто заврши.
- Ми који смо одрасли на музици Јелене Карлеуше нисмо реаговали на звучни топ.
- РТС је једина телевизија на свету где већи број људи гледа у зграду него у програм.
- Дошло је доба да су родитељи срећни што њихова деца нису студенти који желе да уче.
- Нама под хитно треба апликација која ће јављати где који плафон пада!
- Спремност за рат пропорционално расте са смањивањем способности да се лично оде у рат.
- Тренутно већи значај по будућност Србије имају студентски пленуми него седнице Народне скупштине.

ОПИЈЕНА БОЛОМ

Опијена чежњом ноћас будна сањам
у том сновиђењу душа спокој тражи,
измаглици сненој мисли ја поклањам
и грлим их нежно плаштом твојих лажи.

Опијена болом ноћас вино молим
да макар ми на трен дамарима бије,
и угаси огањ у грудима голим
са усана пустих ко' чемер се слије.

Нек' ми вино ноћас место крви тече
и нек' снове моје опије горчином
нек' не знам дал' дан је или мркло вече
док уморно трагам за горком истином.

Како љубав може умрети за навек
без трага да некад у срцу је била,
у вину ја ноћас залуд тражим лек
око мене туга загрљај је свила.

Док вино кроз тело ужарено тече,
у души ја само осећам горчину
пролази још једно усамљено вече
утеху не нађох у руменом вину...

ТВИТОВИ

- – Сагорео сам 1500 калорија.
– Како?
– Заборавио сам пицу у рерни.
- Технологија је толико напредовала да смо се посвађали пре него што смо се упознали.
- Родитељи дају деци имена као да су туђа деца!
- Увек оставим 2, 3, 4 динара кусура у продавници, а кад сам дужан 1 динар ова сподоба ме гледа као да сам јој јебо ћерку... А и јесам!
- Другар отишао за Америку да студира, а ја ево 'оћу да одем до продавнице да купим сникерс, па скупљам паре по кући. Фали ми још седам динара!
- Каже кева: „Иди у бадину собу и донеси ми онај чаршав.“ Одем у собу, 83 чаршава! Сва срећа па ми је рекла „онај“, иначе не бих знао који да донесем!
- Кева се дере на мене ево већ 45 минута! Реко: „Кево, готов час, одмори пет минута.
- – Колико вам је овај бицикл?
– 21.499 динара
– Ништа котрљаћу се!
- Замисли зовеш се Јасна, а ти компликована у пичку материну!
- На локалној утакмици, играчу ломе ногу, улази пијани економ, који је притом уписан у протоколу као лекар и пита га: „Откад осећаш болове?“

GLAGOLJIVOST (ILI HRABROST)

Sve umemo
pustom reči opevati:
Tog ata grlatog kad osedlamo,
opsujemo,
podviknemo,
u nedavanje, nepristajanje,
svojski se zakunemo.

A hrabrost, srce,
za borbu istinsku gde osta?
I trpljenja, povijanja,
ne beše li davno već dosta?
Jer, nije fer, i to svi znamo,
ne pristati... Ne davati
na rečima samo.

Ej, kad bi usudili se,
k'o nekad, hrabri biti...
Junaštvo predaka slavnih ponoviti...
Pokazati jasno i samo
da i u ovoj strašnoj zbilji znamo –
kako to nećemo
i kako ne damo.

АФОРИЗМИ

- Слобода медија је на завидном нивоу. Завиди нам Северна Кореја.
- Сви имамо слободну вољу, само је неслободно користимо.
- Слободна мисао је вреднија од злата, јер је има мање.
- Свако је слободан да изрази своје ставове, ако су они у сагласности са ставовима већине.
- Опасно је када владар сиђе с ума пре него што сиђе с трона.
- Писац се побунио пером, па је морао да отперја.
- Знање нам је широко. Раширило се по иностранству.
- Судство нам је независно. Не зависи од права.
- Успешно спроводимо мере штедње. Код нас су председник и премијер исто.
- Окружио се горилама да би се боље уклопио у масу.
- Из политичких бајки само су се чудовишта остварила.
- Небески смо народ. Живимо изнад граница здравог разума.
- Пензионер не може волу реп да ишчупа. Али зато голубу...
- Навијачи су се наоружали. У госте се не иде празних руку.
- Само они који се продају мисле да се све може купити.
- Оправши паре, закрвавили су руке.
- Лоше се хранимо. Сервиране лажи тешко се варе.
- Не смета нам што смо у мраку. Ионако пратимо слепог вођу.
- Ко каже да је код нас све на дну? Цене су се винуле у небеса.
- Слободу говора градимо на црно.
- Слободна глава гледа у висине, а поданичка у стопала господара.

CIJENA LJUBAVI

Eh, ljubav velika je bila njena.
Skupa je bila njena cijena.
Patila.
Skupo kožom svojom njenu cijenu platila.
Da zavoljet će tako znala nije.
Ljubav joj otvorila vrata Psihijatrije.
Sve brzo je teklo ko mutna voda.
Stigla do odjela, gdje gasi se ljudska sloboda.
Pisala je stihova retke, gledajući kroz rešetke.
Stih joj imo ukus gorke tablete.
Nije znala da na životnoj cesti takvu ljubav će sresti.
Da zgrabit će je kandžom snažno.
Držala je još vjera u Boga.
Kasno shvatila da ljubav nije bila vrijedna toga.
Da neće moći da se nasmije.
Da otvorit će joj vrata Psihijatrije.

ТВИТОВИ

- Таман сам скупила 1600 рсд за кило кулена, кад он појефтини на 2000 рсд и сад нећу моћи да га купим!
- Појавила нам се три пацова средње величине испред улаза.
Ја: „Јеее, баш ме брига, ја имам мачку!“
Мачка: „Шта је то пацов?!“
- Јуче ме је мачка два пута саплела, први пут сам пала, а она се наљутила на мене и морала сам да јој се извињавам како би изашла из ормара.
- По „старом добром“ обичају, враћа се „лето“ кад почне грејна сезона и топлане уштеде цирка месец дана сировина које користе, а нама уместо да врате новац, повећају цене.
- Кријем се ноћас и проверавам где има полиције да бих се пробила до Пољопривредног и све време ми у глави: „АЛИ ЈА НИСАМ КРИМИНАЛАЦ, ЈА СЕ БОРИМ ПРОТИВ ЊИХ, ЗАШТО МЕНЕ ПОЛИЦИЈА ДА ХАПСИ И БИЈЕ?!“
- – Селим се!
– Где?!
– Како то мислиш „где“? Па на БЛОКАДУ!
- Једна паркира неки велики аутомобил, три јој говоре: „Мотај још мало, добро је, ајде лево... Само мало... Тако... Е доста. Добро, добро. Стани. Исправи. То је то.“ Одоше у познати кафић. Кола паркирале на месту за инвалиде... Сачувај Боже, како је паркиран ауто, нису погрешиле место.
- Што ОН више стеже обруч, народ се све више ослобађа страха.

СВОЈ НА СВОМЕ

Завладала помрчина,
Уста своја разјапила
Гутала би све пред собом,
глад би своју утолила,
али таман уста кад отвори,
плен јој измакне.
Паучина мрежу плете
око сваког живог створа
Човек чини све што мора
Остају му жеље пусте,
гладна уста губе глас,
пред очима титра страх,
бежао би, али где,
замућене очи спас не виде.
Ево иду светле зоре,
чини му се сваки дан,
те полети, пред њих клекне,
кад се нове наде створе,
лажљивице, измакну се,
убију му сваки сан.
Непослушна клоне душа,
тело неће да је слуша.
Жеље су му сада пусте,
усне неме од немоћи дрхте.

Време граби све пред собом,
забраву предаје.

Пузи човек за слободом у тунелу
помрчином заробљен,
а кад схвати да је зрнце шибице,
већ је поломљен.

*

Пузи човек без слободе.
Пузи, трне, ћути, чезне, пати,
трагање му сан постаје.
Кад би знао себи да се врати,
далеке су спознаје?!
Ко не пузи, брзо схвати
ум границе не познаје.

*

Главу горе!
Зачепркај у се и ти мало
Шта ти фали? Не пузи буда...
Слободан човек је свој на своме.

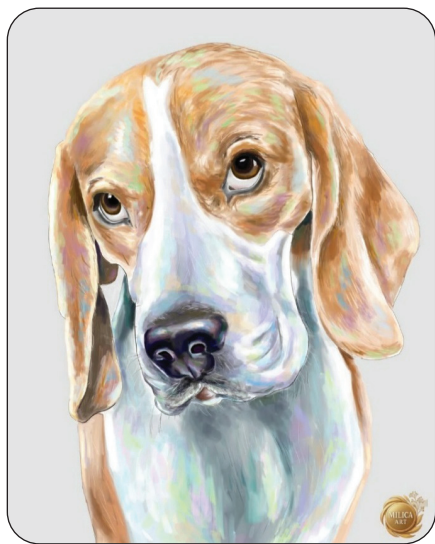
ТВИТОВИ

- Не иди главом кроз зид, осим ако ниси на перону 9 и 3/4.
- Увек ми треба „family pack“ кад нешто једем, јер смо мој апетит и ја једна велика и срећна породица.
- Тако бих ишла улицом и намештала људима капуљаче!
- Није мени тешко да се извиним кад нисам у праву, него ми је тешко да не будем у праву.
- Направићу нови правац у фотографији који ће се звати „комплексашизам“. Наиме, фотографисаћу људе испред факултета са дипломом по избору. Пун погодак мили моји, пун погодак.
- Дивим се људима који су у фазону ЈАО ДОСАДНО МИ ЈЕ У ЖИВОТУ, ДАЈ ДА УПИШЕМ ЈОШ ЈЕДАН ФАКУЛТЕТ! Ја кад ми је досадно узмем да једем.
- Морамо да направимо неку паралелу између питања: „Јеси ли гладна?“ и: „Хоћеш ли да једеш?“, јер гладна нисам тако често, али зато хоћу да једем увек.
- Више емоција од: „Хоћеш да поделимо киндер јаје?“ и не умест да покажем.
- Уместо да с годинама напредује мој смисао хумор, мени су форе све лошије, само се све гласније смејем на њих.
- Ја сам један нежни цветић, рецимо кактус.
- Дошла ја тако једном са другарицом до стана и сад откопчавам ранац и претурам по истом, пита она: „Шта радиш сад?“ рекох: „Тражим кључ“, изнервирано додајује: „Дај јеботе да уђемо, па после тражи кључ!“

Милица Ристић

дечји портрет

портрет њушке

SLOBODA

Jednom sam htela plavo
I da pojedem dugu
I da pokorim kiše.

Sad
Više
Neću ništa.

ТВИТОВИ

- Сваки пут кад неко стави мајонез на пицу, један Италијан умре.
- – Како разбити креативну блокаду? – узима ракију.
- Ах петак. Уживајмо у 17 минута викенда.
- Мрзи ме да идем на базен. Мрзи ме да одем до кухиње да једем. Мрзи ме да се само окренем на другу страну да дохватим пуњач са пода. Мрзи ме, све ме мрзи! Натерао сам се да скувам кафу. Сад сам ок.
- Обожавам мачке! У једном моменту су: „Е, баш ту ме чешкај, јао како ми прија“ а већ у следећем су: „Ало, дебели, ко ти је рекао да ме дираш“ и огребе те!
- Сваки пут кад ми се неко дете обрати са чика, изађе ми једна седа.
- Знате шта је горе од сломљене кључне кости? Кад кинете са сломљеном кључном кости.
- Извините је л' овај кафић ФАТ ФРЕНДЛИ?
- А за ручак – сируп за искашљавање!
- Јеси ли ти еклипса, јер кад те видим падне ми мрак на очи?!
- Можда нисам видео снег у мају, али јесам ролку у јуну.
- Многи ме сматрају високо интелигентном особом, а ја сам само висок.
- И ове године се на Ади осећам безбедно, јер од силних тетоважа светаца нема шансе да се удавиш.
- Толико је вруће да пензионери више и не пипају хлеб, него узму први који виде.
- – Волим да се насмејем на свој рачун – гледам рачун за струју.

РОДОЉУБИВА ПЕСМА

Светлост сија,
сунце говори,
жито слободно клија,
зло не мори.

Ветар пева сретне деонице,
расплиће љубав у твојој коси,
благост светли на твоје лице,
доброта тамо коси.

Може се рећи,
звездана је деница,
кад на страну дуге ће прећи,
танко свира преплет жица,
радост срца ће на сретну страну доћи.

Обиље речи,
слободу тка,
као лепршави ћилим,
тај говор мора да се зна,
аминуј боже мили.

Слободан говор из дна,
доброте извире,
земља и небо с благословом
људе да мире.

СЛОБОДОЉУБИВА

Пребивај у слутњи, у Истини што сјаји,
све што желиш ишти и другоме подари.
У спокоју сањај, у спокоју се буди,
свим срцем се за смирење труди.

Слободна корачај одважно и смерно,
вредне ствари искај и чекај их верно.
Убирући нежно плодове младости,
ткај у Дух свој лепоту радости.

Кротећи себе делима оданости,
предај се спознаји бесконачности,
јер са том тајном у срцу што снови,
ти си постојана, тиха, непобедива.

Мисли мудре ко бисере нижи,
молитвом их к небу уздижи,
да траг слутње о теби вечно прича:
искри пламена – суштински аутентична.

SUTRAŠNJICA

Mnogo ljudi
Danas živi
Za ništa,
Za džabe.

Novac koji je u opticaju
Nema vrednost.
Ne lepi se za prste,
Ne lepi se za čelo.

Dani koji prolaze
Na flmskoj traci
Nemaju ime,
Nemaju datum.

Kada padne zavesa
Zašušti lišće,
Neće biti zvezda
Na pozornici da zaigraju
Kolo.

Kolo sa Suncem.
Kolo vilovito
Jedan korak napred,
Dva koraka nazad.

МИ СМО СВИ СА ИСТЕ ПЛАНЕТЕ

Двадесет и први вијек увелико траје,
много новог доноси нам и даје.
Али на земљи још многи ратови трају,
глобалном миру и заједништву шансу не дају.

Са злом се мора једном стати,
па ће љубав светом заблистати.
Не може ни Бог свако зло да спречи,
он нас учи да је боље живјети у срећи.

Пријатељство да нам цвијета сваког дана,
зло нам свима само срце слама.
Планетом љубав мора да се шири,
само она може свако зло да смири.

Да уживамо у благодеема лијепог мира,
уместо пушке виолина да нам свира.
За младе је боље да се воле и љубе
да више у рату свој живот не губе.

Свако зло мора да се спријечи,
и да се сва дјеца играју у срећи.
Ми смо сви само са једне планете,
имати дом мора свако наше дијете.

Док млади ратују за друге,
биће све више жалости и туге.
Доста је за војником било суза и плача,
планетарна љубав од зла мора бити јача.

SLOBODA

Sloboda je lepa reč, a suština jako teška.
Sloboda je u svakom jedinstvenom otisku palca.
Sloboda puna hrabrosci nedri heroje.
Sloboda nosi snagu sopstvene odluke.
Srbi na Kosovu i Metohiji su slobodni da odu.

Mali sam da pišem o beskonačnoj unutrašnjoj, božanskoj slobodi preostalih Srba na Kosovu i o snazi da ostanu gde su. Slobodno su to odlučili. Zato su heroji.

JESTE DŽABA, ALI NIJE UZALUD

*Čovek se nikad ne pita za uzroke dobrih stvari koje mu se dešavaju.
Zanimaju ga samo uzroci rđavih.*

Borislav Pekić

Za prevodioce je davno rečeno da su zapravo sluge pisaca. Da ne raspređam mnogo, samo ću reći da u tome ima istine, jer, da ispoštujete pisca i ne postanete „koautor“, a da je prevod ipak kvalitetan, nije lako i traži, osim poznavanja oba jezika, naročito zbog jezičkih finesa onog na koji se prevodi, dosta i vremena, i truda.

Međutim, kod nas, osim retkih pojedinaca (iz zatvorenih književnih krugova), prevodioci ne dobijaju honorar za objavljene radove. Tako mi je, za ponuđeni prevod jednog romana, izdavač rekao:

– Bolje ti je da to objavimo, iako bez honorara, nego da ti prevod stoji u fioci. Ono, jeste da je džaba, ali nije džaba, jer će ipak doći do čitalaca, a to je i najvažnije.

Izbora baš i nisam imao. Jer zaista je bolje da rukopis stigne do čitalaca, umesto da stoji u fioci. Jedino što bih ja preformulisao njegov zaključak, pa bih rekao:

– Jeste džaba, ali nije uzalud.

ISTOK DUNAVOM

U mirisu Dunava, sve uz vetar, na keju Zemuna
na ostrvu rata, čemerno more, još sanja sabrata
kroz led, od neolita, kao neka svita, kao komuna
od pra ljubavi i smrti, kao rti, oдавде, do Ararata...

Mirišu, sva naša crvena mora, i kada svane zora
odjekuju mirisi kao tajena zvona, strahom snenim
pred pogledom njenim u istočnik, više suznih gora
kroz tajni san Dunava, tuge u očima našim zelenim...

Mirišu, gradovi naši beli, k'o sablasti i morske tuge
a Dunav mudro ćuti, sve pamti tišinom u svojoj skuti
u trošnim obalama osipa se vreme u svetlima duge...

Ponekad, na Dunavu stane vreme, uzvodno se vrati
mirišu severna mora u školjkama lede se biseri žuti
dok na keju Zemuna kao ati, lete sati, venčanja svati...

SLOBODA I LJUBAV

Sloboda nije bijeg,
nije krik što para nebo,
nije put bez povratka.
Sloboda je tiha pjesma,
nježan dah,
korak koji bira sebe
bez straha od sjene.
A ljubav?
Ljubav je vatra u tom dahu,
tiha snaga što grije srce
kad hladnoća prijeti.
Ona te drži kad poželiš poletjeti,
prati te na tvom putu
ne tražeći da te promijeni –
nego da te oslobodi.
Sloboda i ljubav –
dvije ruke koje te čuvaju
dok hodaš putem koji biraš,
da ne zaboraviš – nebo si i zemlja.

U njihovom zagrljaju
pronalazimo sebe –
bez lanaca, bez maski.
U tišini koja sve razumije.

ДЕБЕЛЕ

- Не иди напоље, тако је хладно.
- Тако је то – каже она и трчи боса.
- Не, не! – вичеш.

Сада се и жена пробуди.

– Ти си тотално луд – дахне и окрене се на страну, према зиду.

- То је смешно – каже жена – све ове старе фотографије.
- Нека их ту.
- Ти си блесав!
- Има шеснаест година, а велики град је звер, бојим се

за њу.

- Снаћи ће се, као и сви.
- Она није – сви! – сикнем.
- А ко је онда?! – врати ми.
- Па моја ћерка, забога!

Са навиком долази отуђеност.

Двадесет година заједно. Ћерка је донела сунце.

Како је било једноставно смејати се, мазити је, играти се са њом.

- Ти си болесно везан за њу – каже.
- Нисам, она је најбољи део мога живота – одговараш јој.
- Зар не спаваш? – пита.
- Не могу.
- О чему размишљаш?
- Ма, нећу да причам.

А где си ти била целу ноћ, ништа ниси јавила да долазиш?

– Имали смо журку. Сва сам сломљена, идем да спавам, и то код маме да се завучем.

Кроз неко време притворим врата спаваће собе.

Она и ћерка леже као две половине шкољке. Једна другу загрлиле преко рамена.

Волео бих да зауставим време.

TEŠKO JE BITI ČOVEK

Nije čovekoljubiv onaj
što šalje i poziva na ratište
još nedozrele mladiće.
Pravičan se bori mišlju i delom
da do rata nikad ne dođe
i ne sprema se za krvoprolieće.

Onaj što voli svoju zemlju
šije za decu vesele kaputiće.
Nikad ne čita strašnu bajku
a dobročinstvo šalje mrzitelju.
Ne gazi maslačak u parku
i hrani u bašti zalutale ježiće.

On žali što žrtve uzalud padoše
i tuđi bol je za njega svetinja.
Nikada ne traži razlog za osvetu,
već miri, prašta, u budućnost gleda
a najteža mu je suza detinja.

МИШЉЕЊЕ

Давеж лавежа и лавеж давежа
Знали су од увек да умарају и најхрабрије

Циркуска игра за њих је дечија забава
Не разумеју немире брижне душе

Мислити и тражити објашњење
Траже да понудимо добре разлоге

Искреност је корисна али тражи дела
Она говоре довољно да „човек“ ћути

ОД УВЕК

Да је срце камен и онда би пукло,
придржавам често њега својом руком.

Колико је бола само издржало,
али и даље куца и није заспало.

Боле што у души други ми створише,
ојачаше њега да их игнорише.

Јер једино тако могућ је опстанак,
многи већ одавно не знају за опанак.

Или се постиде па клоне се њега,
али домовина од увек је једна.

DA NE BUDE RATA

Velike sile imaju mogućnost,
da kontrolišu budućnost.
Igraju se životima našim,
počeo sam da se plašim.
Siti smo nuklearnih postrojenja,
za masovna uništenja.
Od toga mi zastaje dah,
sada me obuzima strah.
Nije tajna, zašto kriti,
ne znamo s nama šta će biti.
Hoće li postojati mogućnost,
da kontrolišemo budućnost?
Strah me veliki hvata,
da opet ne bude rata.
Neka svako na slobodi živi,
nisu ljudi ni zašta krivi.
Nadam se da rata biti neće,
dosta je bilo nesreće.

BUNAR

Jesi li bunar
neizgovorenih reči,
ili su uvek bio suv?

Možda si ih,
davno potrošio,
pa ostala praznina.

To malo, zabarenih,
sipaš u zardalu kofu,
koja nad tobom visi.

Moju,
od sunčevog zraka,
odavno dozivaš.

Moraš znati,
nad njim se neću nagingati,
svoj odraz u njemu,
neću tražiti.

AFORIZMI

- Ljubav, kao i materija je neuništiva. Samo menja oblik i nastavlja da živi.
- Zagrljaji su lekoviti, tablete samo produžuju agoniju.
- Istorija se piše nepristajanjem na nepravdu.
- Od prirodne inteligencije digli smo ruke. Sad se oslanjamo na veštačku.
- Uvek su za kralja važila stroža pravila nego za dvorsku ludu.
- Ne možete nakriviti šešir dok vam drugi kroje kapu.
- Ljubav je lupa pod kojom ljudi izgledaju veći nego što zaista jesu.
- Ne postoje više sile. Postoje one kojima se suprotstavljaš i one pred kojima se predaješ.
- Ne okrećite drugi obraz. Okrenite drugi list.
- Iluzija postaje najjasnija tek onda kad se razbije.
- U životu je teško prepoznati jednosmernu ulicu. Tek kad prevališ veći deo puta, shvatiš da ti ništa ne dolazi u susret.
- Trn u oku najčešće ostavlja ruža.
- Ljudi koriste maske, ne da bi se sakrili od drugih, već od sebe.
- Poverenje najpre pokloniš, a kasnije obično i platiš.
- I optimizam i pesimizam predstavljaju subjektivni pogled na svet. Ali bolje je fokusirati se na sunce nego na senku koju ono pravi.
- Što ste bliže sebi, to ste dalji drugima.
- Inatom štetu možete naneti jedino sebi i to, vrlo često, nepopravljivo.
- Sva velika pitanja o životu mogu se naći u jednom: Kako želiš da dočekaš kraj?

POGLAVLJE 19: 4.AVGUST 2075 – NOVA ZEMLJA

Na visoravni iznad obnovljene šume, tri sestre — Arijana, Irina i Anika — sede na terasi solarne biblioteke i posmatraju zalazak sunca. Vetar nosi miris lavande, a u daljini se čuje pesma dece koja se igraju oko jezerceta punog ptica. Na zidu biblioteke ispisana je rečenica: „Zemlja nije nasleđe od predaka, već pozajmica od dece.“ „Seti se,“ reče Arijana, najstarija sestra, „dana kada smo prvi put čule da je zatvorena poslednja klanica.“

Irina klimnu, oči joj zaškriše. „Bio je to trenutak kada sam prvi put poverovala da svet može da se promeni.“

„Niko nije verovao da će se to desiti,“ dodade Anika tiho. „Ali desilo se. Korak po korak. Prvo su došli zakoni, zatim edukacija, zatim nove tehnologije. I onda — ljudi.“ Ispred njih, deca i odrasli sade drveće u krugovima, učeći o regeneraciji tla i poštovanju prema životu. U školama se danas ne izučava samo biologija, već i empatologija — nauka o saosećanju.

„Sećaš li se kada su govorili da biljnu ishranu nikada neće prihvatiti cela planeta?“ upita Arijana. Irina se nasmeši. „Smešno je to sada. Sada više niko ne može da zamisli da jede ono što ima oči.“

Na zidu biblioteke svetle interaktivni hologrami: pre i posle — uništeni pejzaži, pa obnovljena planeta. Na ekranu iznad biblioteke pojavi se nova poruka: „Dobrodošli u svet bez nasilja. Dobrodošli kući.“

POGLAVLJE: 57 GODINA: 2284. LOKACIJA PLANINA RTANJ, SRBIJA

Nebo je bilo bistro, a oblaci nepomični kao da su znali da će svedočiti nečemu važnom. Svetlost iznad planine prosula se u spirali dok se tiho spuštao neobičan brod. Zvezdani šapat dotakao je zemlju, a potom se otvorio prolaz. Iz letelice su izašla četiri bića — visoka, dostojanstvena, obasjana plavkasto srebrnim sjajem. Njihove oči sijale su blagom svetlošću, a tela su im lelujala u ritmu zemlje koju su prvi put dodirnuli. Prvi, najmlađi među njima, spustio se na tlo i podigao pogled prema nebu. — „Konačno smo tu. Na Zemlji“. Drugi se osmehnuo. — „Zemlja izgleda zanimljivo. Jedva čekam da je istražujem. Kažu da je prepuna biološke raznolikosti, više nego bilo koja poznata planeta“. Treći je s nevericom gledao unaokolo. Njegovo lice odražavalo je tugu više nego radoznalost. — „Znači, ovo je planeta... sa vrstom koja je jela životinje“. Prvi se zbunio. — „Mislio si na dinosauruse? Opasne predatore, možda?“ — „Ne, ne pričam o dobu Jure. Govorim o ljudima koji su jeli životinje. Svesna bića. Inteligentna. Sa kulturom, poezijom, molitvama... i noževima“. Četvrti je slegnuo ramenima. — „To zvuči ekstremno. Misliš da su to radili iz potrebe?“ — „Ne. Piše u istoriji da su to radili i kada više nisu morali. Sve do 21. veka, taj običaj nije bio iskorenjen. Živeli su u izobilju, a birali krv.“ — „To je... teško zamislivo, imamo posao sa vrstom kakvu još nismo sreli. Ali možda... baš zato smo i došli.“ I tišina planine Rtanj prihvati njihove korake.

POEMA O SLOBODI

„Često si nasmijana, vedra, raspoložena
to te čini sretnom...
Hajde, reci mi zašto si ponekada tužna,
pa izgledaš kao da ćeš
pustiti suze niz obraze!?” – reče mi prijatelj
„Da nasmijana sam... Živim slobodnim životom:
slobodno radim, slobodno se družim,
slobodno šetam ulicama, sokacima i mahalama
u mom slobodnom gradu
i slobodnom mojom zemljom putujem...
E to je ono što me čini sretnom.

A tuga me obuzme kada vidim, ili pročitam,
koliko ljudi na ovoj našoj planeti
živi, a ne živi... Umiru od gladi i žeđi
pod ruševinama vlastitih domova.
Koliko djece luta tražeći majku,
gutljaj vode, komad hljeba...
Oni ne znaju šta je sloboda
i slobodan život.
Ne znam da li će ikada saznati
kako se živi slobodno
i uživa u slobodi.

НОВАЦ

Медвед у шуми не треба новац
да једе омиљени оброк, жели га
пчеле у природи производе слатки мед
можемо га имати, не поштујемо га.

Најважније ствари у животу су бесплатне
али ми и даље покушавамо да их купимо за новац
како је могуће бити срећан
продаја душе за моћ је тако смешна.

Купујемо лекове, секс, пријатеље и кућу
док су здравље, љубав, пријатељство и дом бесплатни
није могуће купити нити продати.

За најбоље ствари у животу слободни смо да користимо
само љубав, важно је бити
слободан, а не затворен у ћелији новца.

МИСЛИ, АФОРИЗМИ & ТВИТОВИ

- Кол'ко муљамо, варамо и крадемо, добро још државу имадемо. Боже нам опрости – срећан Дан државности!
- Постоје у нашем народу три чаробне речи које су често снажније и делотворније од било ког слова закона, прописа, правила, програма, уговора или кућног реда. И гласе врло једноставно: Може ми се.
- Иако је стање у земљи алармантно, јавност нема разлога за панику. Медији у потпуности контролишу ситуацију.
- Запослени у МУП-у имају веће плате од професора у школи. И то је сасвим природно и логично. Јер оно што ти пренесе професор може и да се заборави. Али оно што ти пренесе полицајац остаје ти до краја живота.
- Народу којем истопе топове и тенкове, одузму пушке и пиштоље, затворе фирме и фабрике, откупе оранице, шуме, руднике и изворишта воде, поделе кредите, поскупе месо, уље, бензин, цигарете..., не дају за цабе кухињске ножеве из Максија.
- Од државотворног до буљотворног народа кратак је историјски пут.
- Пазите ако идете на Златибор на одмор. Може вам се догодити да видите шта се све тамо гради и ради, па да вам председне не само одмор, већ и живот који сте залуд провели радећи поштено, поштујући закон и плаћајући порез.
- На споменику нашој генерацији стајаће следећи епитаф: „Чекали да прођу ратови, санкције, афере и лоповлуци... Једни одустали, отишли и проживели живот. Други остали и преживели, не дочекавши.“

- Лепша будућност је достижна за сваког од нас. За њу ћемо се изборити тек кад будемо успели да победимо све оне којима је лепо у садашњости.
- Ако узмемо за тачно Фројдово становиште да је детињство родитељ човекове личности, онда можемо лако претпоставити да су многе личности из нашег окружења не само трпеле насиље као деца, већ су морале да буду срдачне са својим насилницима. Јер оволики број послушника, полтрона и силеција у нашем народу није могла да изнедри ниједна нормална и здрава породица, ниједно срећно детињство.
- Неки мушкарци не могу ни на пиво с друштвом без женине дозволе. А за свако наредно преко два, треба им и њен потпис с печатом.
- Као клинац сам се увек склањао на улици, пропуштајући старије да прођу. Данас се исто тако склањам, пропуштајући млађе да прођу, јер они то ни не помишљају. Лепо васпитање је мајка свих склањања. Због њега они невоспитани свуда пролазе.
- Ако немате свог посла – не гледајте туђа. Нађите себи посао, било какав. Имамо већ вишак директора туђих послова. Недостају нам радници који гледају и раде само свој.
- Јавно комунално објавило је списак сахрана и испраћаја за данас. Молимо, прегледајте га. Ако вам име није на њему, ето вам добре прилике да се најзад покренете и урадите штогод корисно са својим животом. Ако јесте, онда ништа. Почивајте у миру.
- Зашто већ дуго немамо ниједног новог Мошу, Тиркета, Шекија или Пиксија? Имамо их итекако. Па где су онда? Ту су, седе на клупи и на трибинама. А зашто су ту? Зато што немају места у тиму. Како немају? Па ко онда игра уместо њих? Играју мамини и татини синови.

- Некад сте сатима седели у Палмотићевој и причали свом психотерапеуту шта вас тишти. А онда је измишљен Твитер.
- Ако икад наиђете на гомилу књига остављених поред контејнера, застаните и одајте почаст минутом ћутања. То није само хартија, то је нечији живот сложен у корице. Неки човек је негде отишао. Нека породица се негде одселила. Нека кућа се угасила. Негде су се нечији путеви, жеље и снови заувек завршили. И најмање што можете да учините јесте да узмете бар једну књигу са те гомиле, однесете је кући и прочитате. Јер кад читате, враћате у живот и онога ко је ту књигу чувао, и онога ко ју је писао. А можда ћете баш у том тренутку схватити да ништа што је истински вредно никада не завршава на ђубришту, већ само чека некога ко уме да га препозна.
- Не гајите мржњу према онима који су бољи од вас – дивите им се. Не занемарујте их – следите њихов пример, Не одгурујте их од себе – дружите се с њима. Не кочите их – пружите им подршку. Тако ћете и сами напредовати. Тако ће и ова земља постати боља.
- Када се паметан прави глуп, то се тешко да приметити. А када се глуп прави паметан, то се одмах види. Али увек је већа мука истерати глупог на чистину него паметног. Јер паметан обично на крају попусти, схватајући да показује све мању памет што више истрајава у свом глупирању, и прибојавајући се да га заиста не узму за глупог. Са друге стране, глуп готово никад не попушта, јер ни не помишља да показује све већу глупост што више истрајава у свом паметовању, нити се прибојава да може уопште испасти глуп.
- Већ дуго узимате једно друго здраво за готово. Више се не гледате очима којима сте се некад заволели. А љубав, сваки пут кад остане непогледана и нечујна, полако престаје да дише. Бракови обично не умиру од свађе – већ од ћутања и навике.

ПУЦЕ

Пуце по
пуце,
ђердан за срце,
да не туче
под ниском
пуцета,
низаном
око света,
мени на
длану,
у сунчаном дану.

ТВИТОВИ

- Стао сам на пешачки да пустим неку бабу пре 40 минута.
- Грлио бих те и да си кактус.
- Појачаном музиком утишавам мисли.
- Устајем последњи да не бих ишао по хлеб.
- Сврби ме леви длан, дакле почешаћу се.
- Кад ми је до неког стало, ја то не покажем.
- Игнориши се сама, па не могу све ја.
- Комшији ћу прво да украдем пушку, па тек онда трешње.
- Ноћ вештица је а ја нисам с оном коју волим.
- Показујем њену зграду ортацима као да је знаменитост града.
- Да ли је пуж голаћ промискуитетан или бескућник?
- Одакле нинџа корњачама и Сплинтеру паре да свакодневно наручују пицу?
- Зна ли неко број Витеза Које?
- Ти би неко обећање да ће море остати мирно и небо ведро, а невреме си.
- Поглед као два крошеа.
- Девојка купила мени четкицу за зубе за себе да има кад дође код мене.
- Потребан ми је неко ко ће са мном да романтизује пијење ракије.
- Отварање лименке пива је свечаност.
- Код девојке је најбитније да што касније увиди да си идиот.
- Ко ме узме здраво за готово, здраво и готово.

- Пређе ми црна мачка пут, вратим се пар корака уназад и упаднем у канал.
- Пробудим се јер сам гладан, не могу да заспим јер сам се прејео.

ХОЋУ ДА ПЈЕВАМ

Ја сам пјесник и хоћу да пјевам
и да мржњу отјерам од људи,
није важно ко се како зове –
нит' под чијим небом ко се буди.

Ја не цијеним људе по одијелу,
нит' по џепу пуном или празном,
свак' ко има племениту душу –
моја пјесма назива га газдом.

Није богат ко златника има –
данас јесу а сутра их није,
богатство је ко са својом душом
туђе срце знаде да угрије.

Бојом коже не сврставам људе,
овој земљи сви смо само гости.
По моралу сврстају се људи
по моралу и по честитости.

Ко богатство на несрећи стиче
с њиме неће никад срећан бити,
свога љуби к'о самога себе,
немој ником воду замутити.

Ја сам пјесник и хоћу да пјевам
и вас зовем, душама богати,
а богатство, остало вам путо,
пркините због њег' ратовати.

NEZAVISNE STOPE GODE

Kad sam na visini zadatka,
nekako o svemu lako pišem,
detaljima pred drugima mašem,
oslobađam se unutarnjih htenja,
nemam posebnih stega,
bez preterane potrebe
da bi me duša neka zavolela
nesebično sam se,
iako introvertna, otvorila.
Ne palim vatre prevelike,
ne ostvarujem dubok noćni san,
sloboda mi je važna
kao početak i nadogradnja.
Ne doživljavam sreću
kao primarno stanje,
što čovek više stari
na pijedestalu je ima sve manje.

2.12.2024.

SLOBODA JE CILJ ZA MIR

Kad nastupe prelomna vremena
sloboda na pijedestal biva postavljena,
utihnuju polako ratne trube
jer nije svejedno kako će sutra da bude.

Slobodu ko na duge staze izvojuje
srećan je, ma tuga u srcu ne prestaje
za onima kojima u borbi
suđena bila nije.

Ko usled metka ili granate
nije osvanuo, zaborav ga ne krije,
pravedno srce i kad stane
u sećanjima drugih bije.

Ne mogu svi vojničku hrabrost
da imaju, zato se takvi pohvaljuju;
sloboda nema cenu,
za njeno ostvarenje patriote ginu.

Za onog ko zastupa građanska prava
za delovanje i cela zemaljska kugla je mala,
zalaže se za mirna rešenja,
život bez konflikata i imalo trvenja.

Žrtve suludih ratnih sukoba
nisu samo porodičnih biografija nelagode,
oni su svetlost za budućnost,
prepoznatljiv nacionalni ponos.

Onaj ko domovinu značajno voli,
za druge, i sebe, se bori
– mir sokoli, neizostavno mu treba
odati priznanje, poštovanja znamenje.

Pre starosti, da je manje
nadgrobnih spomenika,
nek' bude trajna prilika,
da svako živi u miru ličnu idilu.

20.2.2025.

* * *

- Život je nesavršen ma koliko se trudili da to ne vidimo.
- Dok ometate nečiji trenutak – prihvatljivo je, ali kad ometate život – nedopustivo je.
- Neki su slobodni da u ruke, gde treba, tutnu mito, a drugi su sposobni: mani ga Mito!
- Oslobodi me pritiska. Prijatniji je stisak.
- Slobodni ljudi olako dele autograme, oni oženjeni vode više računa kome šta daju. Iskustveno, već su se opekli.

POTKOPAVANJE DUŠEVNOG MIRA SLOBODU UZURPIRA

O slobodi glasovito, bez zadržske, zborim,
za njene niti da se za sve ravno izborim;
u potrazi za ljubavlju rađa se svaki dan,
zadatak mu nije lak iako su namere čiste
i ne dodaju tek suve brojeve,
napamet, kao bizarnu avet,
svakojake liste i nove, nepotrebne spojeve,
neosnovanom brigom obojene slojeve,
nejasne neodgovorne obuke...
Put mirne luke neka progovaraju sve odluke,
neka se snovi u zbilju stope
dok zla ovog sveta krote,
neka se sabira mlado i staro,
neka se u kompost pretvara lišće opalo
da život udahne biljci u vremenskoj stisci.
Sloboda misli oslobađa dušu,
srce se srećom neprestano puni
da zadatak svoj najvažniji ispuni.
Jak je uticaj frontalnih misli
i ono što čovek prvo pomisli
komparira s istinom sagledavajući trenutak
i iskustvo, u pameti kao suza čisto.

8.10.2025.

СЛОБОДА ЈЕ РЕЧ

Свет је саткан од речи. А оне, као да су живе; имају тело, мирис, душу, сенку, боју, траг.

Неке клизе као вода низ камен, лагане и прозрачне, с благим шумом значења. Такве су речи: јутро, књига, око, небо.

Али постоје и оне друге – речи које падају тешко, као камен у дубину. Споро се котрљају језиком, као да је и њему самом мрско да их преломи. Оне застају у грлу, гребу, остављају укус метала. Кратке су, оштре као сечиво, а у себи носе тежину векова. Смрт. Рат. Лаж. Лопов. Хуља.

Знам и оне веселе речи што цветају – речи ливаде и смеха, прошаране сунцем и шареним словима. Оне што миришу на топлоту коже, на поветарац. Дете. Море. Љубав. Бресква. Игра. Птица. Пахуља.

А има и оних разиграних, блесавих, сочних речи које странци жваћу с напором, саплићући се о слова као о камење на путу. Ћевапчићи, ражњићи или шкембићи.

Постоје и речи које боле. Речи које се не изговарају, већ урезају. Као ожиљци, приањају уз кости, за жиле, уз саму срж бића. Пеку, гризу, не пролазе. Таква је реч: издаја. Или она друга, тиша али дубља – срам.

Ја волим мекане речи што се спуштају на душу као свилени вео. Њих језик не изговара, већ их пушта да се роде из даха, милујући слова. Оне су нежне, готово прозирне. Такве речи су: додир. Свитање. Лепота. Мир.

Али од свих речи, ја највише волим реч: слобода.

То није обична реч.

Жива је, пулсира, дише као ветар што пробија пукотине старог зида. Слобода је као прозор који се отвара према небу што заслепљује лепотом.

Свечана је, али никад укочена. Тиха је као шапат, а гласна као крик радости.

Њен први слог, „сло“, носи дах бескраја, пуноћу груди које удишу без страха.

„Бо“ је лакоћа корака, ослобођеног од терета.

А „да“ – то је потврда постојања, печат победе: слобода јесте могућа.

Но, слобода је захтевна. Ако се не живи, претвара се у празну шкољку, балон што се вине и нестане без трага. Тек када слободу преточимо у сопствени глас, она постаје стварна. Тек када је изговоримо, али и ослушнемо, она заживи.

Слобода је тренутак када реч потекне.

Кад човек престане да се боји.

Слобода је „не“ које одбија јарам.

Слобода је „да“ које бира љубав и истину.

Јер, изговорена наглас, ослобођена из пера, из срца, из даха – свака РЕЧ ломи кавез. Кида окове. Разбија ланце.

Слобода је реч, али реч није довољна.

Она је ватра што гори испод ребара.

За слободу се дише.

За слободу се бори.

За слободу се живи.

Слобода није дар, она је избор.

И тек кад изаберемо, слобода престаје да буде реч.

Постаје – ми.

KAD SLOBODA PROGOVORI

Kad sloboda progovori
Sa Suncem se nebo zori
Rumen jutra tad zarudi
Vedrog lica dan se budi.

Čuješ kako trava raste
Slušaš cvrkut ptice laste
Zov sunčanog toplog dana
Djeca srećna... razdragana...

Čuješ potok dok žubori
Plavo more što romori
Slušaš ljubav kako cvjeta
Sloboda je draž najveća.

Kad sloboda progovori
Raduju se naši dvori
Ta je radost naša snaga
Nek' sloboda svud zavlada.

„Ke ја зайознаете висџинаџа и висџинаџа ке ве ослободи
(Јован 8:32)“

КАД СЛОБОДА ПРОГОВОРИ

Када се осећате слободно, развијате сопствену креативност и ваша душа је важнија, та лажна срећа нестаје.

Када се осећате слободно, свет делује лепше, ви се осећате слободно, нисте у сенци, већ сијате, немате немир у срцу.

Када је слобода присутна, истина побеђује лажи, свако тражи своје светло.

Слободна сам, њежна, једноставна, савршена, не осећам патњу, јер је слобода празник душе.

АФОРИЗМИ

- Не би ваљало да живимо боље. То би нас умртвило!
- Осећа се дејство блата. Нажалост, није било лековито.
- Дајте мени власт! Ја могу и у краћем мандату да не урадим ништа.
- Процес испирања мозга је успешан ако заврши прањем ногу.
- На оном свету нема фаворизовања. Сви су једнако добро-дошли.
- И вођа је жртва насиља. Бије га лош глас!
- Парадокс је да они што музу и убиру кајмак не прилазе штали ни близу.
- Руше нам снове! А једва смо их склепали.
- Време је да ради метла. Ђубре се не чисти само.
- И свиње воле корито, а да неће власт државне јасле.
- У читуљама нема насмејаних. Никоме није мило када дотле догура.
- На време смо се разишли. Да не мешамо осећања.
- Иако је вашка ситна душа, опет је величина за гњиду.
- Где лажи пију воду, ту је извор технички неисправан.
- Некад се лоповима ни гроб није знао, а данас им се дижу споменици.
- Ко воли платонски, од љубави практично нема ништа.
- Лако је магарцу да ћути и трпи кад има коњске живце.
- Последњег не брине конкуренција. За његово место се нико не отима.

- Празна глава није безопасна, али је напуњена далеко експлозивнија.
- Када гуликоже почну да гуле кромпир, биће то крај банана државе.
- У политику је ушао са јасним циљем. Да ту проведе читав радни век.
- Благо Кинезима, код њих мајмуни доминирају сваке дванаесте године, док код нас време мајмуна не пролази.

KAD SLOBODA PROGOVORI

U meni više nema oluje, samo vjetar
Onaj koji ne ruši, nego nosi,
otvara prozore i nosi mirise novih jutara

Vjetar mi šapuće da prošlost
nije lanac, već sidro
koje sam sama odvezala

I znam, sve što me lomilo,
sad postaje snaga
Jer ponekad treba proći kroz tamu
da bi se naučilo hodati u svjetlu

I sada jedrim, ne prema tebi,
nego prema sebi
Na ramenu mi sjeda lastavica
i nosi pjesmu za koju nisam znala da ju imam

Njen let je bio moj let,
njezina sloboda, moj povratak
Svaki korak je pobjeda
svaki udah oslobođenje

СТАРИ БУНАР

Не обилази нико више
бунар стари
у шибље зарастао,
једва сам га нашла.
Извирује кофа,
ланац зарђали
радо бих спустила
да са мераком
захватим воде.
Крушка нагнута,
пут препречи.
Суво грање врат ми гули.
Пусто је и код родбине,
за кафу људи нема.
На климавом столу
шоље и коцке шећера стоје.
Мрави и муве уживају.
Иза зида перунике вире,
само процветале;
ко да су се доласку моме обрадовале.
Бака их је још засадила,
од жала вајде нема;
завичај и бунар стари
помињаћу
док живим у стиховима.

KADA PROGOVORI SLOBODA

Ti si početak, ti si čarolija, i sve što ti treba već je u tebi, i grumen zlata i komad neba, okean sreće nosiš u sebi.

Ti si ljubavi obilje pravo i prosto ne postoji bogatstvo veće, ti si sve što je lepo i zdravo, zlatno svitanje i oličenje sreće.

Ti si amajlija i blago, ono najvrednije, ti zračiš. Ti si ono najviše drago, najviše trebaš, najviše značiš.

Ti si nežnosti trag najlepši, onaj vrhunac od zagrljaja, ti si onaj iskonski mir, ti si zrak sunca najlepšeg sjaja, ti si dobrota, ti si svemir, ti si sloboda bez kraja.

Sloboda i lepota,
a sve tuge i boli, nevolje, nesreće, laži i patnje, sumnje i strahovi, zatvor su od života.

Pogledi i osmesi, dodiri, vetar u kosi, radost ona što zemljom hoda. Sreća u srcu koja te nosi, ti si ljubav,

Ti si sve ono što ostane kada progovori sloboda.

CVETNA PUTANJA

Poći ćeš putanjom posutom cvećem, šetaćeš pun sebe svežim prolećem, pisaćeš pesme, sve lepim zvati, šta te sve čeka nećeš znati.

Hodaćeš prirodom, visoko glavom, bosonog, veseo, rosnom travom, mirne ćeš snove noćima sniti, nećeš ni sanjati kako će biti.

Osetićeš slatko je pa ćeš piti, videćeš ljubav pa ćeš zagrlili, čućeš a da li je istina? Nećeš znati. Ali ti ćeš verovati.

Zadrhtaćeš ali nećeš stati, sve od svog srca ćeš dati, mnogo ćeš plakati pre nego što srce shvati, kada mnogo daješ mnogo se i vrati.

Probudićeš se napušten, sam, Boleće te jutro i dan, srca slo-mljena, lica zabrinuta, tako mnogo rana, tako mnogo puta.

Bićeš i pored bola jak, videćeš svog malog sunca zrak, malo zrno tebe, sunce svoje, probudiće to snažnije srce tvoje.

Život je to sa mnogo stranica, ljubav je najbitnije stajalište i poslednja stanica, sve je cvetna putanja, sloboda je granica.

КЉУЧ

Не затварај ми врата, барем их приклони,
зле недаће веће иза ћошка стоје,
јер како ће само крхко срце твоје?
Борбености, моје очи се не боје!

Не затварај ми врата, макар их одшкрини,
јер за не дај Боже, када лист окрену
они који клеше ће довека да буду.
Ја за тебе бићу, тик у твоју сену!

И зато те молим, отвори их широм,
запамти да једном канда све се сруши,
кад облаци сиви гареж туге сведу,
кандилом засветли љубав милној души.

VOLITE SE LJUDI

Sloboda je sreća za sve nas.
U svakom srcu gradi svoj dom.
Bez zidova što razdvajaju ljude
svu sreću želi narodu svom.

Zaustavimo bol i suze nevine djece,
širimo ljubav, spajajmo ljude!
Kada ruka ruku prihvati bez straha,
na cijelom svijetu mir će da bude.

U suživotu je velika snaga
i kad čovjek čovjeka srcem prima.
Različitost je vrednija od sveg blaga
i za sve ljude na svijetu mjesta ima.

I sunce u miru toplije zrake širi,
sjajem i ljubavlju zagrli svijet.
Samo slobodni sretni ćemo biti,
Zemlja je livada, ljudi su njen cvijet.

Volimo se, i poštujmo, dobri ljudi
kako bi u miru pronašli spas!
Koje god vjere ili boje kože bili,
samo jedan bog je za sve nas.

КАД СЛОБОДА ПРОГОВОРИ

Кад слобода проговори
најлепша се песма рађа,
најлепша се птица распева.
Кад слобода проговори
најсрећнији су људи тада
и свако сваког грли и љуби.
Тада руже најлепше миришу,
тада свачија отаџбина
најлепша је за све људе.
Тада мисао добија слободу
и свако каже шта мисли
и нико му о томе не замера.
Када слобода проговори
то је мудрост,
то је знање
то је химна наше планете.

ЖАБЕНЯ ЗААЛ – ХОРОБРИЙ ВОЇН

Слова автора.

Це одна з найдивовижніших історій, що трапилася зі звичайним жабеням.

Я написала її для вас у 2022 році. Ця розповідь покликана змусити і дорослих, і дітей задуматися: навіщо народжені всі живі істоти на нашій планеті?

Колись дуже давно природа влаштувала все на землі так, щоб ніхто нікому не заважав. На планеті живуть люди, тварини та птахи. Є моря, океани, пагорби та гори, ставки та озера.

Ми з вами вирушимо в подорож до прекрасного ставка, що затишно розташувався серед пагорбів і рівнин, неподалік людських поселень. Він був оточений високою травою та очеретами, які гордо гойдалися на вітрі, немов у танці. Їхні коричневі стріли прямували до неба.

Жабеня Заал прокинулося, як завжди, раніше за всіх. Поки його сім'я ще спала, Заал подався на ранковий обхід своїх володінь. Він був старшим у родині й відчував відповідальність за безпеку своїх братів та сестер.

Літні дні були теплими, але ранні ранки прохолодними. На траві весело мерехтіли краплинки роси. Першими прокидалися очеретянки чагарникові – їхнє дзвінке цвірінкання розносилося на кілометри. Ці пташки з оливково – зеленим оперенням мешкають поблизу водойм.

Заал любив зустрічати ранок, насолоджуватися співом птахів, шелестом бабок, метеликами, що граційно пурхали біля води. Сонце піднімалося, зігріваючи все довкола. Світ

був сповнений гармонії та краси. Заал дивився на нього з радістю та любов'ю.

Все було чудово... Але раптом жабеня помітило непроханих гостей. З лівого берега ставка, зі сторони болота, з'явилися ропухи й почали розташовуватися на території. Заал беззвучно пірнув у воду та підплив до очеретів. Його шкіра – зелена, у коричневих цятках – маскувала його серед листя. Він почув, як ропуха на ім'я Ага голосно квакала про свій намір захопити ставок і прогнати жаб.

Серце жабеня стислося від страху. Світ, який здавався таким спокійним, раптово затьмарився загрозою. Він злякався за свою сім'ю, за всіх, хто жив на цьому ставку.

Жаби та ропухи завжди мешкали поруч. Вони відрізнялися один від одного: жаби проводили більше часу у воді, а ропухи віддавали перевагу суші, тому лапки в них були коротшими. Але все ж таки обидва види жили як сусіди, як брати... Чому ж зараз вони стали ворогами? Що трапилося?!

Заал повернувся до своєї родини. Із сумом в очах він сів поряд з мамою, старим мудрим батьком та молодшими братами та сестрами.

Що ж робити? Як уберегти всіх і наш став від біди, яку несуть ці злі ропухи?

– Ні! – вигукнув він. – Ми нізащо не віддамо наш ставок, де жили наші діди та прадіди!

Усі обернулися до нього здивовано.

– Що трапилося?

– Прийшла біда. Нам потрібно зібратися разом та захистити наш дім. Із болота прийшла ропуха Ага зі своїм сімейством. Вони хочуть нас прогнати та захопити ставок.

– Ти найхоробріший із нас, – сказав батько. – Веди нас, і ми підемо за тобою!

– Ми проженемо цих загарбників! Превага на нашому боці: ми вміємо стрибати, а наші вороги – ні. Їхні лапи короткі,

хоч би якими страшними вони здавались. Ми використаємо це та переможемо! Малюків – у сховок, решта – за мною!

Тихо, майже беззвучно вони почали підбиратися до місця, де ропухи готувалися до нападу. У цей час Ага будував підступні плани.

– Ми нападємо на світанку, коли жаби спатимуть, – сказав він. – І тоді ставок стане нашим.

Наближався ранок. Жаби причаїлися, серце в кожній билось прискорено.

Ті, хто був для них нещодавно братами, тепер стали ворогами.

– Уперед! – скомандував Ага своєму сімейству.

Жабеня Заал вловило шерех.

– Вони близько... Усім бути наготові!

Коли ропухи наблизилися, Заал скочив на довгих лапах і закричав:

– Ставок наш! На ньому жили наші предки! Ми боротимемося до останнього!

Усі жаби, натхненні його відвагою, стали високо стрибати, збиваючи ворогів із лап. Але Заал розумів: загарбників більше, якщо не зупинити їх – вони дістануться до малечі в сховку.

Тоді він використав головну зброю – свій голос. Він закричав і разом із ним закричали всі жаби. Їхній оглушливий крик був нестерпний для ропух.

Ага заволав:

– Назад! Ми всі загинемо від цього жахливого реву!

У паніці ропухи почали відступати.

– Перемога! – закричав невгамовний Заал. – Ми перемогли! Ставок наш!

Усі стрибали, тріумфували, святкуючи перемогу.

– Заал – хоробрий воїн! – кричали жаби. – Хоробрий воїн Заал!

СЛОБОДНА

Слободна сам као ластавица,
да полетим где год желим.
Али цаба мени и вечна слобода,
ако немам са ким да је делим.
Пустио си да ме ветар носи
и да звезду луталицу пратим.
А скитница у мени сања,
да слободна се теби вратим.
Дајеш ми даљине,
да окусим неке изазове нове.
Слободом сам окована,
а љубав ме теби зове.
И нећу да будем слепи путник,
на неком залуталом броду.
Твоје су руке моји ланци спаса,
ја теби дарујем своју слободу.

Без тебе мени је бели свет,
моја ћелија самица.
Без тебе мени је слобода,
моја мрачна тамница.

Eva Drobna-Gerlici

jesenné lístie
farebná dúha
moja rodina
teplo na dosah ruky
no zatiaľ tak ďaleko

farebná jeseň
hľadanie rovnováhy
voľná cesta
neobmedzená rýchlosť
tichý rytmus života

prechádzka lesom
duševná rovnováha
slobodná voľba
návrat k jednoduchosti
môj vnútorný svet

skoré prebudenie
zamyslená nálada
neobmedzený
krása svätej spovede
cesta k slobode prejavу

јесење лишће
шарена дуга
моја породица
топлина на дохват руке
а ипак до сада

шарена јесен
трага за равнотежом
слободан пут
неограничена брзина
тихи ритам живота

шетња кроз шуму
ментална равнотежа
слободан избор
повратак једноставности
мој унутрашњи свет

рано буђење
замишљено расположење
неограничено
лепота свете исповести
пут ка слободи изражавања
tanka

Arijana Stanković

„Kad sloboda progovori“ – akril na platnu

КАДА СЛОБОДА ПРОГОВОРИ

У ковитлацу младости рађају се зоре.
Знају, то њихов је град сунца.
Биће лакше љубав поделити младићу прамена плавог
И девојци очију од ћилибара.

Јер има их много вечерас на улицама и булеварима,
У џеповима и у закрпама улица,
Носе снове младости месечевим странама

Крваво стопало боли и пече,
Дрхтава је рука са птицом у руци,
Опијених чула од рађања себе,
Повлаче се конци, отимању варци,
Свуда су повици и седобради старци.

Од жеље и жудње зебњи нема мира
Ни чекање судбе и њенога хира,
Срж слободе стиже из магле и мрака,
Са песмом са цесте ка некоме лугу,
С цветом на челу ка сунчаном кругу.

ДВАНАЕСТ КАПИ

Данас би имали тридесетак,
своју би децу у школу слали
да их не стиже невидљив метак,
нису им прилику да живе дали.

Знају ли бебе шта су ратови,
путеви спаса и коридори?
И зар им нису земаљски мостови
проходни први плач кад заори?

Рано на страшни свет донесене,
како су, сићушне, могле знати
да туђ ће рачун и силних опсене
правом да дише свака да плати?

Има ли беба још ишта друго?
Све што могоше, оне су дале.
Са кратке стазе безгрешним кругом
у бели понор недужне пале.

Видим их спокојне иза дуге.
Бдију над нама деца пречиста.
Небеским мостом сребрне пруге
цакле кад траг им сводом заблиста.

Очима светлост, душама ране,
време сећање на њих не мрви.
Освану сваки дан крај фонтане
дванаест капи суза и крви.

23.7.2022.¹

¹ У лето 1992. године, пре пробијања коридора до Србије, дванаесторо новорођенчади је у бањалучком породилишту узалуд ишчекивало допремање кисеоника, неопходног за инкубаторе.

СЛУЧАЈ ПРОЗОР

Један прозор који никакву тајну није крио, крив је што чисту душу иза себе, од лоших људи не сачува.

Крив, што свакодневно гланцан до усијања, да се сунце у њему огледа, у собу пропусти погледе са супротних прозора, гладне туђих живота и жељне да тихој срећи унутра препрече пут.

Наиђе тешко време и злобни се погледи у још горе речи преобратише. Избица иза прозора оста празна, а лажне приче кренуше да по свету покров зависти разастире.

Смутљиво доба наниза карике месеци, па онда и година, а она се безазлена душа, да би преживела, у мишју рупу сакри.

Нискост до неслућеног нарасте и умножена ојача, али јој је, ипак, стално, сада запуштен прозор кварио уживање у сопственој величини, па и у бедно склониште у рупи поче да завирује и још крволочније бајке да шири.

И ко је овде стварно крив: људском подлошћу, небригом и ружним временима упрљан прозор, она искрена душа, што се свим срцем трудила да окно увек блиста, или случај који га постави на мети пробисвета, спремних на свако зло, само да све друкчије, себи сличнима учине.

ЗА ДВОРЖАКОВОМ ХУМОРЕСКОМ

На неким гробовима никад цвеће не осване. И никад их нико, с намером да обиђе мртве, не походи. Никада нико јабуку не донесе и воштаницу не запали. И на гробу се не помоли. Над мртвима у њима живи код кућа плачу, на неким заједничким светиљштима свеће припаљују и за њихове се душе моле.

До таквих су места необични животи још необичније стазе утрли и следбеницима их из ко зна којих разлога сакрили. Ово је прича о једном таквом животу. И можда слабашно светло на путељку што се тек у сну једва назире. А ако стази никада не нађем крај, нека и прича буде само траг неостварене жеље, уместо упаљене свеће на једном незнаном гробу. Или уместо, у неком далеком врту, негде у Чешкој, никад одсвиране Дворжакове Хумореске.

* * * * *

– Andante, дечаче. Andante. He! Спорије! Ништа то не ваља.

Стари је професор лупкао штапићем по пулту и показивао на почетак.

– Још једном. Пази на темпо. Па не можеш ти да свираш како хоћеш, него како овде стоји. Кад ти будеш компоновао, онда оно што напишеш мењај колико ти је воља и где будеш мислио да треба. Али до тада има да свираш тачно како пише. Хајдемо испочетка. Један, два, и...

Дечак је неко време послушно свирао, па кад му досади, опет удари по свом. Хтео је да професора наљути, како би овај

раније прекинуо час. Али га је стари већ добро познавао и не дозволи да га још једном избаци из равнотеже. Час заврши кад је он сматрао за потребно, зада му шта све за сутра да провежба и изађе да поседи са дечаковом мајком на тераси.

– Добар је – чу како стари тихо говори мами. -Али је као свако талентовано дете тежак, јогунаст и својеглав. Биће прави уметник. Наравно, ако будем успео да га довољно дуго задржим уза се да научи да свира. А после ће га већ музика везати. Верујте, неће му требати јачи ланац.

На то се обоје насмејаше.

Мали је, спустивши немарно виолину на столицу, чим је професор сео са мајком, истрчао у врт и сад је, стиснувши обема рукама мрежу, трчао за лептирима и бубама. Повремено би бацио поглед према пару на тераси, насмешио им се, питајући се каткад шта ли причају, па опет наставио да јурца у круг.

Професор се после двадесетак минута опрости од мајке и, пришавши му, провуче прсте кроз његову већ сасвим мокру косу.

– Чувај руке, дечаче! Чувај руке. Виолина не трпи ни најситнију повреду руку.

Потом га нестаде за високом металном капијом, покривеном ружом пузавицом.

* * * * *

Никада није заборавио како заостали крајичак професоровог белог летњег сакоа нестаје из ружама заклоњене капије. Ни све слабији мирис његове колоњске воде, потиснут све јачим мирисом цветова у врту. Ни причу о ланцу којим музика веже оне које је изабрала.

Често му је и после много година, кад је већ одавно завршио студије у Прагу, у снове долазио добри стари професор и његово упозорење на могућу замку која га једним

потезом може потпуно уништити. Трзао се из сна ознојен, проверавајући да на рукама можда нема какав завој. Оно професорово: „Чувај руке, дечаче!“ добијало је у ноћима пред прве концерте безбројне варијације, умножавало се, скупљало, па расипало, постајући и само нека врста страшне и тешке музичке теме, сваки пут у кошмару друкчије одсвиране.

Касније, кад је све ређе свирао, а све чешће дириговао, присећао се са сетом и свог настојања да професора променом темпа и динамике наљути да би овај пре времена прекинуо час.

А последње године живота, након што га је рат донео у мали град у Србији, за који као дете никад ни чуо није, компонујући на улици, где га је затекао полицијски час, један од својих партизанских маршева и ужурбано бележећи надошлу тему у блокчић нотног папира, положен на у колену савијену и уз зид прислоњену ногу, зачу професоров заповедни и његовом непослушношћу већ мало раздражен глас:

– Forte, дечаче! Ту не може друго него forte!

– Сад ја компонујем, професоре – прошапута, не размишљајући о томе да ли га неко у сабласно тихој улици може чути. – Али у праву сте. Не треба да мењам. Нека буде forte!

Па са осмехом на огрубелом лицу затвори блок и крену кроз пуст, и сад већ у мрак утонуо град.

„Колико ми је мудрости добри старац само тог дана, и против моје жеље улио у главу“, помисли. „Довољно за цео кратки људски живот.“

* * * * *

Срео ју је у Београду пред један од концерата. Уређивала је сцену и галамила на момка који је уместо тамноцрвених донео бледуњава, готово розикасте руже.

– Овде ниједан аранжман неће ваљати, а камоли цела позорница. Тражила сам тамноцрвене! Боже, како ли се то на српском каже?! Можда ме нисте разумели.

Момак је можда и није разумео, али он јесте. Пред очи призва онај крајичак професоровог сакоа и руже на капији. Изађе полако из дворане и у цвећари у близини нађе шта је тражио. Неколико минута касније вратио се у полутаму празне сале и опет кришом посматрао љутиту девојку. На крају јој приђе и преко скоро завршеног аранжмана на средини позорнице, положи тамноцрвени цвет.

После је за њом, готово као оно пре много година у врту у његовој Чешкој, јурцао од Београда до Загреба, па до Марибора и назад. И кад је схватио да му понестаје новца, прихватио да свира прву виолину у оркестру у Марибору, знајући да ће пре или касније добити диригентско место. Њенима се није допадало што се обоје баве, како су говорили, несигурним и летећим послом. Али девојку нису могли одвратити.

Пар је нашао станчић у згради уз Драву и живели су и даље по свом. Две године касније родила се девојчица која их је бар привидно и привремено везала за једно место. Из Марибора скоро да више нису ни ишли. Све док у град не стигоше Немци. И док их живот, први пут против њихове воље, не врати у земљу за коју су, и не знајући, били везани невидљивим, али неким чудним усудом предодређеним и унапред затегнутим нераскидивим ланцем.

* * * * *

Свирао им је Дворжакову Хумореску кад се зачуло лупање на вратима. Волели су ту композицију. Чак је и девојчица која још није знала шта је музика, сваки пут већ после првих неколико тактова плескала ручицама. Да ли су им, због мелодије или нечег другог, промакли гужва на улазу у зграду и бат чизама уз степенице, ниједно никад нису

открили. Као да срећа људима отупи сва чула и несавршен живот око њих покрије непрозирним застором да их до последњег тренутка не омета.

„Како нисмо приметили шта нам се припрема?“ мислили су касније. „Па рат је у целој Европи почео много пре, а нама није допро до свести, све док Немци нису нахрупили у стан.“

У жици су се све троје нашли већ у првој групи. Узалуд су женини родитељи потезали дугогодишње породичне везе, нудили новац, на крају чак невешто објашњавали Немцима да од уметника никоме не може претити никаква опасност. Ништа није помогло. Остали су у скупини, одређеној за интернирање првим транспортом. Углед породице није у општем лудилу вредео ни толико да им се може доставити нешто хране и одеће.

Кад су војници, окрзнувши му лице, затворили сточни вагон, у који су их који минут раније потрпали, нагло је, не видевиши више ништа, одскочио уназад. И однекуд, чинило му се са другог краја вагона, зачуо професоров глас:

– Чувај руке, дечаче! Чувај руке.

* * * * *

Воз до Загреба није стајао. Изгладнели и жедни, жељни свежег ваздуха и светла, сви су истовремено, зачувши жагор на станици, залупали по страницама вагона. Углас су тражили воду. Узалуд. Једино се машиновођа, посвадивши се са заповедником транспорта, али ипак постигавши своје, пењао из вагона у вагон, носећи у руци суд од једва десетак литара.

– Само за децу – понављао је, кријући поглед док је пролазио између њих. – Само за децу.

Па је, након што је и последњи вагон обишао, сломљен отетурео до локомотиве. И повезао невољнике даље.

„Како је овде некад било лепо свирати“, мотало му се по глави док су одмицали из Загреба. „Ко је пре коју годину и сањати могао да у таквом граду човек једном ни гутљај воде неће моћи добити?“

Али је зато у Загребу добио нешто друго. И због тога из најмрачнијег угла вагона више није одмицао, леђима скривајући своје изгубљено па, како му је тада изгледало, чудом или провиђењем враћено богатство. Док је на другом крају машиновођа сипао воду за децу у њиховом вагону, до њега се нађе један немачки војник. И осврћући се на све стране, у руке му тутну црни коферчић.

– Ово вам је таст послао. Није ми јасно како је баш мене нашао, али ми није дао мира док не обећах да ћу вам је дотурити.

– Не знам како да вам захвалим... Ко сте ви?

– Нико. Само врло слаба карика у једном ланцу. Али такав инструмент може само вама припадати.

На то се као кривац осмехну и, већ удаљавајући се, додаде:

– Извините, нисам одолео. Морао сам је испробати.

* * * * *

У Србији их је по изласку из сваког града, у композицији било све мање. Немци су их остављали поред пруге и препуштали да се Срби за њих побрину. Људи из њиховог вагона обреше се на станици у Ужицу, где их становници градића и околних села прихватише као своје. Неки интернирци су, дошавши без икаквог пртљага и новца, у граду где је и домаће становништво оскудно живело, и крај рата дочекали. Многи су се, осећајући борбу ових људи као властиту, придружили партизанима и ратовали широм Србије. Неки од њих се у Словенију никад нису вратили. А неким је, опет, ова необична земља, можда и зато да би их заувек задржала, гробове сакрила и све трагове до њих

замела. А онај невидљиви ланац продужила и затегла за још коју генерацију.

Уметничкој се чети придружио у време Ужичке републике. Тражио је да му дају оружје, али су се на то још голобради младићи само насмејали:

-Где је то за тебе, Професоре!

Зашто су га чим је стигао у градић тако прозвали, никад није сазнао. Ни због чега није могао да их убеди да није Словенац, него Чех. Ни зашто су му, након што је добио пушку, рекли да се, докле год може, држи виолине, јер је она моћније оружје. Ни с каквим су му разлогом дозвољавали да у време полицијског часа лута уличицама и бележи у онај свој блокчић. Као да су хтели да му пружи прилику да градић што боље упозна или, можда, да му поклоне још мало додатног времена да открије његову скривену лепоту, пре него што се крај ланца загуби у некој непознатој шуми или ливади.

Девојчици је нотне линије у кајданци упоређивао са затегнутим жицама, а ноте са птицама које на њих слећу. Сву децу у суседству натерао је да заволе чешку музику. И последњи пут, на једној партизанској приредби, својим Ужичанима свирао Хумореску.

Да ли је тада, изводећи ову композицију на захтев публике чак неколико пута, знао да га још само драга мелодија држи уз све земаљско и да се већ ту, у сали, ова карика издужује и тањи? Или је, одједном плах и замишљенији него икад, видео себе како ће тек који дан касније, при повлачењу партизана из градића, и он са њима кренути и на неком безименом брежуљку, где са свих страна грми, склонити виолину и узети пушку? Можда су му у мисли дошле будуће слике супруге коју при сваком смењивању непријатељских војски, затварају, муче и пребијену убацују у кућу пред очима детета које вршати. Могуће је и то да је, насмешивши

јој се док се клањао публици, предвидео и њему и другима још непознату и неоткривену храброст младе жене која ће се тек током следећих година показати. И да је, силазећи низ дрвене степенице са импровизоване бине и пробијајући се до места где је стајала, могао чути њен плач кад јој по повратку партизана у Ужице, његови саборци буду рекли да је још на почетку, у некој од првих борби погинуо и да му се за гроб не зна.

Или су га преосетљивост чула и таленат овај пут поштедели и ништа од свега тога није ни видео ни чуо? Осим, можда, виолине у рукама и Дворжакове Хумореске.

* * * * *

На неким гробовима никад цвеће не осване. И никад их нико, с намером да обиђе мртве, не походи. Никада нико јабуку не донесе и воштаницу не запали. И на гробу се не помоли.

Са неких скривених гробова једино тањушни невидљиви ланци затежу и само се понекад, тек избледелом бојом сна или једва чујном мелодијом, обзнане. И тихо зову да се на путовање крене, давно зацртаном стазом. За мирисом само једне тамноцрвене руже. Или за Дворжаковом Хумореском.

NEĆEMO NA KOLENA

Podigni tu zastavu
čuješ li, pozivaju -
Ti i ja kao ratnika dva
nećemo na kolena.

Jer naš mali raj
od zemlje prelepe
seku sablje
kao da su uklete i
ljudi, gone svoje rođake u
svakom od njih vide
varvare i krvnike, i krvnike.

Podigni tu zastavu
čuješ li pozivaju -
Ti i ja kao ratnika dva
nećemo na kolena.

Naš mali raj
od zemlje prelepe
seku sablje
kao da su uklete i
ljudi gone svoje rođake u
svakom od njih vide
varvare i krvnike, i krvnike.

Nećemo na kolena
nećemo na kolena...

Jer naš mali raj
od zemlje prelepe
seku sablje
kao da su uklete i
ljudi gone svoje rođake u
svakom od njih vide
varvare i krvnike, i krvnike.

DECI PALESTINE

Nije nebo svakome isto,
zvezdanoj noći što uzme dah.
Nekome plavo, vedro i čisto,
a nekom baš ono ulije strah.

I niko oči takve nema,
velike, u boli još veće.
Nisu ni znali šta im se sprema,
sada ih niko vratiti neće.

Sila ne pita, i to već znam,
al' kako da bude mi jasno,
ja samo pesmu mogu da dam,
i čemu sve to kada je kasno.

Video sam tu decu Gaze,
ima li još tuge veće?
Umesto majčine ruke da maze,
majke ih više videti neće.

Jednom će rat ipak stati,
sloboda se tu negde skriva.
Al' ko će onu decu da vrati,
I kome su ona kriva?

КАД СЛОБОДА ПРОГОВОРИ

Често кажу да сам сањар. Можда и јесам бегунац од стварности, али и њен одјек који одбија да утихне. У мени живи свемир што дише слободом и бездан који одзвања истином. Моји снови можда личе на бекство. То су крила којима прелазим зидове које други граде око себе. Кад затворим очи, живот добија други облик: сенке ми постају савезници, ране птице, ожиљци звезде што осветљавају оно што сам некад скривала. Тамо где свет намеће границе, ја чујем шапат који зове да Устанем. Да дишем. Да постанем.

То је та слобода која кроз сан проговара из мене.

А онда дођеш ти са лицем без имена и гласом што руши тишину мојих снова. Понекад личиш на страх, понекад на време, а понекад само на туђи покушај да ме обузда. Твоје речи ломе моја крила, твој дах гаси моје звезде, твоје руке дрхтајем потресају моје небо. Сваког пута кад ме пробудиш, одузимаш ми парче себе. Замишљаш да имаш власт над мојим сновима, а не видиш да тамо живи једино место где сам ја потпуно своја.

Не буди ме. Не кради ми простор где и бол има своје боје, где туга светлуца као бисер, где сам ја једино цела. Кад ме извучеш из снова, не враћаш ме у стварност, само ме заробљаваш у туђем свету без даха и без боја.

Не желим да будем ничија сенка. Ја сам свој пламен, свој дах, своја истина. Кад сањам, ја дишем а кад ћутим, тад моја слобода говори.

ПРАВЕДНА БОРБА

Погледај, Боже, род свој,
И благослови мученике Твоје
Именом српским који се зову
Јер дошао је неки чудан сој
Који зло чини и злу се нада
И опет Србин ратове води, а није у рову

Полако али сигурно и ово зло пада,
Само нам Боже дај слоге,
Јер само ће она Србина спасити
За векове многе

Теби се враћамо кораком смелим,
Ми које свет је прогнао у дане давне
Са својим заштитником Анђелом белим
За правду се бори читава земља
Од Косова до Војводине равне

Београд је бељи
Него што је икад био
Јер у њему сија Твоја доброта
 у нашој праведној борби
За мајку Србију и кад глава је у торби
Јер нам је живот у нашој земљи мио²

² Песма „Праведна борба“ у овом Зборнику је посвећена сјугуђенјској борби.

Kad sloboda progovori

HLEBA I CIGARA

Nezgodno je postaviti pravila i poštovati ih. Mnogo je lakše ako se ne mora.

Ogorčeni poslanici puše na skelama. Gadgetna navika. I bune se na finjaka. Protiv sebe samih. Inat je dopunio čašu. Bar će im zasedanja trajati kraće. Ostaće im slobodnog vremena. Vidiš, mogli bi da organizuju paradu pušača, narkomana, alkoholičara, kockara i kurvi. Mali je ventil jedna parada. Ovde bi dobro došao ventilator.

Reznirani Džeronimo pali cigaretu osrednjeg kvaliteta („šta to pušiš čoveče, izađi u dvorište, ovo je strašno, poslanici mogu a ti ne možeš“). Samo je povukao dim i dunuo pravo u ekran. Neće on više stradati zbog neobaveštenosti. Ton je ipak prebacio na mute, čita kajrone i gleda sliku.

Prošle godine, nekako u ovo vreme, okupili su se gladni. Njih par stotina. Iznemogli nisu učestvovali. Ispada da ovde ima više pederu nego gladnih. Što je dobro. Proevropski. Ali mu usred priče o LGBT populaciji nije promakla slika one šačice Roma koji su se okupili pred skupštinom. Bez krova nad glavom. Usred prohladnog podneva, devojčica u majici kratkih rukava smešila se kameramanu i pokazivala knjižicu. Čitala je *Malog Princa*. Ogorčena žena ljuljala je dete u naručju i nervozno šetkala tamo-amo sa cigarom u ustima. Onda bi glasno opsovala što čitaču sa usana nije promaklo. Bili su samo pokrivalica za priču o razrušenom sirotinjskom naselju negde pored reke, gde će neki od tajkuna podići još jedan mol. Sa pogledom.

A onda paleći poslednju cigaretu, ostao je sleđen. Negde u Srbiji baka i unuka umrle su od gladi, pisalo je. U pravu je Lili kad kaže da treba gledati rijalitije i španske serije, samo to.

Jesen u starom kaputu, zima bez zimnice. Kroz bušne džepove Džeronimo provlači prste i traži upaljač. I kao da njegove nove *Guči* cipele idu u jednom, a on u drugom pravcu.

Već prve magle i rani sumraci mirišu na sneg. Negde u kaputu pronašao je još jednu cigaretu. Poslužiće do trafike. U mračnoj ulici, vođen dimom, Džeronimo je pred sobom imao samo tu poslednju sliku. I nije uspeo da je se reši ni duboko udišući rezak vazduh, ni ljuti dim bajate cigarete. Nemoć i bes. Psovao je u sebi onako rodoljubivo. I verovali ili ne, tako u hodu, u mraku, uz krajnje glup osećaj zbog *Gučija*, Džeronimo je podigao kragnu, spustio glavu i zaplakao.

29.oktobar.2010.

SLOBODA

SLOBODA izvojevana
Rukama ratnika
Sloboda kao muzika.
Sloboda kao pesma
Rečena na hiljadu načina.
Sloboda kao ljubav
Kao vino posle berbe grožđa.
Sloboda ona mila i draga
Sloboda kao snaga.
Sloboda kao prolećni dan
Kao sanjani san
Kao dignute ruke u vis
Kada hvataju kapi kiše
Sloboda se slobodno piše.
Sloboda kao oči pune nade
Kao deca kada se slatkim slade.
Sloboda kao more, kao reka
Kao voda
Kao onaj što slobodne stihove kazuje.
Sloboda kao stisnuta pest
Kao čista svest.
Sloboda kao san, kao sreća.
Sloboda kao glas pesnika
Kao ptice proleća...vesnika.

KAD SLOBODA PROGOVORI

Da li sam zaista slobodna?
Da li imam slobodu govora?
Smem li da napišem sve što mislim,
što osećam, što volim, što želim?
Smem li reći Istinu – bez straha,
bez kazne i posledica?
Ima reči što vređaju razum i logiku,
a ja ćutim...
Jesam li spremna za žrtvu toliku?
Jer ako Sloboda progovori -
zagrmecće nebo,
sakriće se Mesec,
Sunce će potamniti...
Kad Sloboda progovori -
biće teško,
jer Istina ume silno da se bori.
A kad jednom iz mene provale,
kad Sloboda i Istina progovore,
biće to oluja strašna,
bolna, ali -
opasno iskrena.

ŽIVOT JE LIJEP KAD SU KRILA SLOBODNA

Noćas su me zarobile misli. Čini mi se kao nikada do sada. Potapale su me na javi, gušile u snu. Bježala sam iza uglova usana, krila se u očnim dupljama, tražila razgovor sa srcem jedan na jedan da umiri dušu.

Postala sam zatočenik straha, rob navika, sluga okova. Kao talasi o stijene u glavi su se razbijale rečenice: „Kako opstati u tmurnom svijetu današnjice?“ Kako poletjeti i kako se sam od sebe odvezati? Slutnje su bile jake kao ugriz izumrlog dinosaura koga nikad nisam vidjela, ali znam da je postojao, nekad, negdje. I ko zna, po koliko puta u danu sam postajala bjegunac pred zatrovanim ljudima bez imena što nanose štetu vjerniku u molitvi. Razorni kao nevreme, tvrdi kao kamen, bez emocije prema srodstvu i srodniku. Kako preboliti izdaju prijatelja? Kako umiriti disanje? Kako krvotoku vratiti normalni protok krvi kroz žile? Nekog boli blizina, nekog daljina, a mene tuče neizvjesnost, direktno, jer pada po srcu, koliko ću još dugo moći da se nadjačavam sa njom.

Kažu da bol pročišćava, da je svako doživi kad-tad, da je život rvalište u kome se borbe i pobjede moraju održavati u balansu. Ako jedan dio svog života se stalno borimo, to znači da ćemo onaj drugi dio živjeti u skladu i harmoniji, jer to tako treba.

Sa istoka jutro donosi buđenje. Sunčeva toplina umiruje centralni i periferni nervni sistem. Prihvatanje je korak ka oslobađanju uma od stresnih događaja i doživljaja. Vrata zatvora se otključavaju i otvaraju prolaz ka horizontu. Glasovi što kuju zavjere i stavljaju prepreke su utihnuli. Let na otvorenom dostupan je svima. Ta iskra spasenja nas vodi ka cilju. Život je lijep kad su krila slobodna.

SLOBODA

Hej, vetre, stani malo!
Zar te nije stid?
Što teraš misli moje,
kao pčele što se roje,
kao mravi koji jure
da ne udare u zid.

Za tebe zidovi ne stoje – granice se brišu,
svi putevi su otvoreni i nove događaje pišu.

Ne poznaješ ti ptice u kavezu što tužno pevaju,
niti medveda u zamci koji setno zapomaže,
a još manje jednog nebitnog čoveka,
koji bez slobode – ne bi mogao.

ТВИТОВИ

- Наше мишљење је постало потпуно прогоњено и забрањено, може се чути још само на националним фреквенцијама и у дневној штампи.
- Свећом не би нашао човека који би умео да објасни због чега је тачно Вук Караџић издајник и уништитељ српства, битно је да су негде то прочитали.
- Нож је кухињско средство, али зна се шта је када се циљано употреби против човека. Нема разлога да се другачије говори о превозним средствима.
- Ништа, али баш ништа у јавном излагању није иритантније него убацивање цитата у сваку другу реченицу. Ниједно средство изражавања није истовремено толико претенциозно и испразно.
- Самозвани суверенисти и чувари вредности и поретка се хвале како их је немогуће насамарити и сваког дана разоткрију неку нову заверу, а у пракси нико чешће не бива насамарен него они.
- Србија је, вероватно, једина земља на свету у којој релевантан део грађана упорно инсистира да се њој самој пришије кривица за оружану агресију коју је доживела.
- Србија је једина земља у којој се инсистирање на територијалном интегритету сматра десничарењем и национализмом.
- Јавне личности не морају да кажу ништа. Најчешће је боље кад не кажу ништа.
- Београд у 2025. постао град пешака, али не онако како смо замишљали.

HAIKU

Ovaj Mesec pun
samo se smeje našoj
razdvojenosti.

Taj ratnik pravi
bitke prežive, ipak,
ožiljka nigde.

U vazduhu si
slutim tvoje prisustvo
Majstore, pravi.

PODSEĆANJE

(Beograd, 05.10.2000. – 05.10.2025.)

Danas je neki drugi oktobar
i ondašnja se lavina slegla,
al' nepokorni poklič tog doba
još u grudima prkosno vergla.

Samovolja je bodež s dva kraja,
sasvim je zaslepi sopstveni bljesak.

U vilajetu bede, očaja
dalje nije moglo glavom u pesak.

I napokon je nit presečena.
U večnoj memli podzemnog mraka,
gde svetli samo iz ljudskih zena,
utihnuo je govor budaka.

I ustanak je razvio krake.

I oči sijale od nove nade.

U pogonima stale su trake

I fabrike sišle na barikade.

Na svakom drumu četa stražara.

Glasine sumnje odsvud se čule:

da nisu noge strašnog vladara
samo obične drvene štule.

No, vojska krenu u pohod strave
i strepnje su nas opake snašle,
da u najdublja okna Tamnave

nisu zelene beretke zašle.
Kolona se zbi. Ronio se breg...
U ognju i tresku taj dan je stigao.
Kroz dim i srču, na najviši steg,
neko je zastavu s pesnicom digao.

Danas je neki drugi oktobar,
al' još se nije stišala graja.
Mnogi su gluvi za nauk koban:
samovolja je bodež s dva kraja.

ZAPAD

Oni kojima zaborav oduvek upravlja,
baki je bude dok ih nebo ne uspava.
Vole vatru što na horizontu tinja,
dok se na strah ne spusti tišina.

Kad priroda umiri ptice i slapove,
u egu odzvanja misao nemirna.
Zapad je krivac, tu Sunce prebiva,
ono se brzo zasiti greške svemira.

Iako svetlo tu spava i odmara,
Zapad nikad glavu neće položiti.
Svestan dualnosti čovečanstva,
onih koji se ne mogu pripitomiti.

КРОФНА

Шалим се са двогодишњим сином да хоћу да му поједем крофну. Питам га:

– Молим те, хоћеш да даш мами мало крофне?

– А покајена је кофна!

– Што ти једеш покварену крофну? – ћути, па га питам опет: – Како за тебе није покварена?

– Уео ме за ногу комајац – скреће са теме.

– Пустити комарца и ногу, хоћеш да ми даш крофну?

– Нема више кофне! Иде деда купи.

– Ево је крофна код тебе. Хоћеш да ми је даш?

– Ово је моа!

– Дај ми да пробам мало.

Излази из собе, па му вичем:

– Враћај се овамо!

– Ваћај се овамо! – понавља као папагај, али се враћа.

– Хоћеш да ми даш крофну?

– Оце бомбојну?

– Не, хоћу крофну.

– А све ће да поједе!

– Нећу све, мало, да пробам?

Бежи из собе држећи крофну, вичем му:

– Ало, ђубре једно, што побеже?

– Њам, њам...

МАЛИ БЕКО

Ја сам мали Беко, шта сам вама реко,
ја сам вама реко да хоћу да пијем млеко.
Ако не пожурите, ја ћу плакати гласније,
све ћу да пробудим и да вас излудим.
Ја сам мали беко и да се мазим волим,
да ми певате и да ме љуљате, да не полудите.
Ја сам мали беко плачем и ноћу и дању,
стварам галаму, тражим пажњу сталну
да бих био миран,
а не да вас нервирам.
Ја нисам навикао на руке
и не знам за родитељске муке
Не манипулишем,
само знам да једем и да дишем,
немам људи навику него биолошку потребу.
То многи не разумеју
па мама и тата савете разне слушају.
Немојте да слушате старе митове
него мога срца ритмове.

ЛУКИЛЕНДА МАЛА МИКИЛЕНДА

Моје ноне, моје ноне,
моје ноне ко бомбоне,
Моја гуза, моја, гуза,
моја гуза ко медуза,
Твоје руке, твоје руке
на срце ми пале твоје руке,
оне узму оне склоне све моје муке,
Моје оке, моје оке,
велике и широке,
моје оке моје оке
освојиће све девојке.
Твој носић, Лука, мој је поносић,
скривен испод капице грошић.

АФОРИЗМИ

- Они који треба да одговарају, имају право да ћуте.
- Распродајемо рудна богатства. Да нам не труле у земљи.
- Стање у држави је безбедно. Све је блокирано.
- Они који траже излаз не знају где су ушли.
- Кад се поквари државни апарат, народ плаћа поправку.
- Све наше трагедије финансирају се из државног буџета.
- Срби много држе до традиције. Вековима гаје неслогу.
- Кад дирнеш врх, дотакнеш дно.
- Не плашим се оног што долази. Стрепим од овог што не одлази.
- Он се никог не боји, сем оних који се њега не плаше.
- Без вође они су нико и ништа. С њим су ништарије.
- Где се за све пита један човек кривица је колективна.
- Лако је почистити смеће. Тешко је отарасити се ђубрета.
- Онима који су се увукли не треба дозволити да се извуку.
- Што се више муља талог је дуже на површини.
- Они који нас јашу не знају колико су тешки.
- Гладним очима не вреди мењати диоптрију.
- Ко уме да чита између редова боље је обавештен.
- Код њега ништа није вештачко. Чак је и природно глуп.
- Ко је навикао да пузи тешко се диже.
- До јуче смо радили за друге. Сад радимо против себе.
- Пропадамо полако. Нигде не журимо.

IMAM SLOBODU

Imam slobodu
Da kažem ljudskom rodu
Da je svaka nada
Tešiteljka jada,
Da je sloboda vrednost
I velika prednost
Nad svim okovima
Poznatim ljudima.
Ona ima cenu
Posebno za ženu
Koja ceni sebe
I svoje vrline
Ne dajući ništa
Uceni sredine
Naravno da вреди
Učiniti žrtvu
Al pametno raditi
Sve u korist Društvu.
I drugome sebe
Treba poklanjati
Ali pri tom umeti
Sebe ceniti
Jer će ti u životu
I tuđe usluge trebati.

MOŽDA SE VRATI

Možda se vrati ono staro vreme gde su se prave vrednosti znale, cenile i poštovale.

Verujem ima nade dokle god postoji onaj ko iskreno zna da voli, nesebično pomaže bez razmišljanja o koristi koju može zauzvrat dobiti.

Postoji čar neka u tome da ako se nadamo možda i bude bolje.

Da opet budemo oni stari gde se ceni unutrašnjost duše, savesti i karaktera

više od šminke i bogatstva.

Sve prolazno je što oku vidljivo je blede i nestaje.

Ponovo kažem sve se preokrenulo naopako ideali više nisu pravi do ciljeva se

dolazi bilo kako. Snalazi se kako ko zna od poštenja mrtvo slovo na papiru ostalo ali ipak cenim da ima nade dokle god dobri ljudi postoje koji zaista imaju ljudskosti u sebi bez obzira na okolnosti i vremenu u kom živimo.

Možda se vrati ono staro vreme gde će se ceniti opet dobrota, ljubaznost i sve ono što daje sliku pristojnosti i prave unutrašnje lepote vrednosti koje znače.

Hoće znam da hoće, doći opet do ljudi da bude manje zla više dobrog.

Mora proći vreme koje kvari ljude poput satova, znam da mora nada postoji, da će život jednog dana biti bolji da ćemo usporiti vreme, voljenima se posvetiti pre nego što zakasnimo.

Možda se vrati ono vreme gde smo trčali bezbrižno, jeli mast i hleb, pitali da ostanemo još malo napolju, nosili komšiji šoljicu šećera na zajam i svako bio srećan i voljan da podeli ono sto ima i zatreba.

Možda se vrati ono izgubljeno doba.

КАД СЛОБОДА ПРОГОВОРИ

Она нема глас с овог света,
Али кад крикне, чује васељена.
И нема облик, но њено лепо лице
Сањају уморни паори у мрзлој ноћи,
Вапе њено име: „Дођи, невесто,
Развали врата пакла, излиј се
Као млеко на огњу, спаси...”
Ал’ она неће тишину, буку иште,
Куке и мотике, виле и грабуље,
Јаук, око затворено и хладне синцире.
„Ево ме. И не дајте да икад од вас одем.
Не буде ли ме било, ридаће деца и старци,
Тући ће се у груди забрађене жене,
Колевке остаће празне, дан ће да умре.
Хладни дажд падаће без станка.
Чувајте ме ко најдражу слику,
Ко луч за потпалу, воду на дну тестије,
У чемеру за мираз дукате,
Као зеру квасца за сутрашњи хлеб.”

ПРКОС

Питома сам као верни пас, који ти спава уз стопала,
воли твоје мрвице и не да ти да заборавиш колико му значиш.
Нестална сам мислима, лутам као бескућник,
у замишљеном свету обитавам, јер се бојим да
ако ти покажем шта све у себи носим, нећу имати коме да се вратим,
оставићеш ме на асфалту, прљаву и мокру од издаја.
Дивља сам, као трава која је никла на сувој земљи
где једино камен спава,
а светлост је својим снопом не дира,
немам бодље, не миришем, само снажно и пркосно постојим,
да ти докажем да ми не треба зрак и вода,
у инат свету живећу.
Нежна сам, као загрљај мајке, брижна и плачљива,
ратоборна, бесна и олујно тврдоглава,
јер никада нећу бити она стара, никад она иста жена, девојка, дете,
у мени их има толико,
њихови трагови дубоко сежу, као ожиљци из прошлих живота,
виде се, али не боле, само подсећају
где сам била, одакле сам дошла и куда путујем.
Зато немој, не покушавај да ме својим рукама обликујеш,
не могу ти бити оно што желиш, већ само оно
што заслужујеш.

АФОРИЗМИ

- Закони су нам катастрофални! На сву срећу судије их се уопште не придржавају.
- Фараони су правили пирамиде... Али није то ништа – ови „наши“ праве пустињу!
- Богати смо – сиротињом!
- Од старих заната – чувамо најстарији!
- Дуго му је требало да јој сломи срце... За вилицу и три ребра – неупоредиво краће време!
- Ко каже да не постоји чаробни штапић за излазак из кризе?! Постоји, само се другачије зове: ГОВЊИВА МОТКА!
- Ми смо чудо физике: кад год се прсимо, увек се нагузимо!
- Кад год нам је било тешко социјалисти су увек били са нама!
- У демократији мерило је број гласова, а у диктатури број пендрека!
- Свуда у свету дрога изазива зависност! Једино на Косову и Метохији изазива независност!
- Наши политичари су неуморни: нема одмора док траје обмана.
- Кад су Вође слепци, земља је обавезно слепо црево.
- Политика, то вам је ОНО кад се слижу ОНИ што су се до малочас пљували.
- У Србији једино млади капирају како се живи. Мало, мало, па кажу: „Вау!“
- Окупљени народ клицао је премијеру: „Мајсторе, баци коску!“

ОДАКЛЕ СИ?

Ја немам родни град.
Остало је само његово име
у књизи рођења.
Ја немам место одрастања.
Заборавила сам га
због оних црних људи у црном
што су нас из куће отерали.
Ја немам предачко огњиште
које сија.
Угасили су га зли људи.
Али срећно детињство из мене
не могу протерати.
Оно не зависи од места,
него од племенитости и доброте
оних који су ме учили љубави.
Ја сада имам само ово,
једно једино место,
где су сви које волим.
Место у коме дишем спокојно,
пуним плућима
и пуног срца настављам живот
предајући га као штафету
своме детету.

АФОРИЗМИ

- Само Александар Вучић свуда и на сваком месту виђа задовољне људе, пуне ведрине...
- Лаза Лазаревић је институција за људе који себе називају институцијама.
- Ми смо тврд орах. Зато смо остали без зуба.
- Следимо путоказ. Показује излаз из земље.
- Нас су ударили да би њих извукли из будућа.
- Више не рађам мечке. Почео сам да их усвајам.
- Власт спроводи реформе. И држи их затвореним.
- Спартанци су носили црвену одећу, да непријатељ случајно не примети крв од њихових рана. Савремени „јунаци“ имају обичај да завојима прикрију ране које немају.
- Власт нам је била поштена. Нимало нам није остала дужна.
- Власт криминалним структурама не може ништа. Штите их имунитети.
- Имамо поверења у наше банке. Стране су.
- Никад не бих некога назвао буздованом. Увек бих пробао буздованом.
- Нећу да будем детињаст. Власт не траје вечно.
- Ко се радује туђој, призива своју несрећу.
- Немам написану биографију. Чекам да ми отворе досије.
- Доживели смо пад са дрвета. Враћамо се коренима.
- Угасили су јавну институцију. Изгорела је.

ИЗГУБЉЕНА НЕВИНОСТ

Ускоро ћу престати да те мрзим
Остављајући траг у кислог парфема
На прашњавим књигама
Којих се не сећам
Проналазећи свој ружан лик у огледалу
Који сам разбила
За 7 година несреће
Зарђала од немоћи и немара

Ишчупаних казаљки на оронулом сату
Скриваћу подсмех времену
Извлачећи бол на црту
Ону која траје 35 година
Без престанка, без ичега у себи
Ту тупу оштрицу ножа
Под вратом која још увек лебди
Копа, врштити, и скрива се иза мемљивог ормара..

На замагљеном прозору
Прстима резаћу мржњу
Себе отету од невиности
Тебе умрлог у загрљају жртве
Кога се нико сећати неће
На чијим зидовима заборавља
Преклињаће духови да ти опростим
У дну онога што нисам више

На страницама живота које се бришу
Оставићу печат егзекуције
Свега што си убио у мени
Оно мало бића што ми је остало
Твоју гордост, саможивост, умишљеност
И ту танку линију правде
На чијим рукама
Палаца језик карме која заувек дише..

Преживела сам.. ти ниси..

ЗАПАЛИ СВЕЋУ, ДУШО МОЈА

Запали свећу, душо моја,
пред иконом, у тишини,
нек се суза Богу врати,
да ти срце мирно чини.

Кад те светом ветар носи,
кад те људи лако сломе,
сети се чије си дете
и ко ти име у крсту зове.

О Господе, путе прави,
руку спусти на наше груди,
да нас вера не напусти
кад нас бол у животу буди.

Пресвета нас Мајко чувај,
под одеждом сакриј чеда,
да не скрену с пута светла
кад их тама света гледа.

Нек се крстом свака мука
прекрсти и утихне,
јер ко Бога у себи носи
тај никада не нестаје.

СЛОБОДА ИЗ НЕХАТА

Занимљив је осећај при навијању часовника који је стао: покрећући казаљке, поново се могу проживети догађаји настали у току тог временског вакума. Брзином окретања казаљки, могу се лепо догађаји продужити, а ружни догађаји скратити. Свака занимљивост престаје ако је часовник биолошки.

Стајао је на месту на ком се зауставио његов дотадашњи живот, на истом оном месту на ком је почело отаљавање онога што је преостало од живота. Враћајући се у далеку прошлост и сећајући се добро кад се и како све догодило, покушавао је да одгонетне ЗАШТО је то морало да се деси баш њему. У какво је то неразумевање доведена суштина неправде – да неживе ствари надживе живе?

А место као место, није се много променило: усред густе шуме шепурио се и даље малени пропланак којим је доминирао један велики пањ са корењем које није ишло у дубину, већ је било разасуто по површини земље – као да пањ покушава да се спакује и да некуд побегне. У мраку, то корење је личило на клупко змија које гамижу према уском пољском путељку, одузимајући му и то мало простора освојеног у вишегодишњој борби против шуме. И баш као и некад, негде далеко су се видели знаци надолазеће олује; судећи по све краћим интервалима између две муње, било је извесно да ће невреме брзо стићи и до пропланка.

Оно што је било другачије него тог давног дана: цео пропланак је више нарастао у траву, јер је после свега што се десило, путељак постао пут којим се ређе иде. Осим тога,

сада је он као пешак (а не као возач) ишао тим путељком, а у оближњем јарку поред путељка овог пута није лежала девојка. Недовољно давно да би се заборавило.

Због онога што је урадио, заслужено је доспео у затвор. За разлику од већине затвореника који су били „невини“, он је признао кривицу, највише због тога да би могао да живи сâм са собом, кад већ није могао да исправи учињено. А затвор, као и сваки затвор – прецењена физичка тортура и потцењена психичка, морални куплерај и куплерај морала. Место на којем можеш све исто као и на слободи, само не можеш кад ти хоћеш, него кад ти допусте. Дакле, исто је као на слободи, само што ниси слободан! Затвореничка противречност: сви затвореници навијају да им време до слободе брже прође, а тиме им уједно и живот брже пролази. А само живот траје доживотно и само живот може бити доживотна казна. Затвор не може, јер и никад је некад!

Није му било јасно како су га тако рано пустили напоље. Већ је заборавио двоцифрен број проведених година иза решетака, али кривице се још увек добро сећао. Једном речју, није био спреман за слободу. И слобода може бити нека врста затвора, само са много већим размаком између зидова. Као што затвор понеки пут корисно послужи сврси, тако и слобода понекад буде прецењена.

И тако је стајао на стратишту, усамљен и сâм, у туђој држави, без пара и помоћи, ишчекујући олују. Био је затвореник на слободи. Пошто није имао с ким да буде слободан, та му је слобода тешко пала. Био је затвореник и на слободи.

ГРАД

Не гледај ме цезерски, ја не припадам овде.
Давно је било када су људи били срећни
и плесали уз отмену музику.
Не певам блузерски јер ми је свега доста,
већ ме притисла сета;
као мачак кад стави шапу на миша
који је хтео да побегне.

Чврсто стојим на тлу, као када смо били деца
и босоноги играли школицу,
несвесни свега што нас чека.
Уморно гледам и не знам куда да кренем;
пут је поцепан, а будућност кратковида.
Нисмо се за то залагали, нисмо се томе надали,
нити смо се овим аветима молили.

Не гледајте ме цезерски кад знате да
не разумем музику као ви;
не поштујем атоналне ноте и
не играм како се свира.
Ови сукоби нас враћају у прошлост.
Била је тешка, непроходна, безгласна.
А ми смо били мали са великим словима
за бољи живот.

Наше дечије жељице је однео Дунав у неповрат,
а Сава је опрала руке од свега.

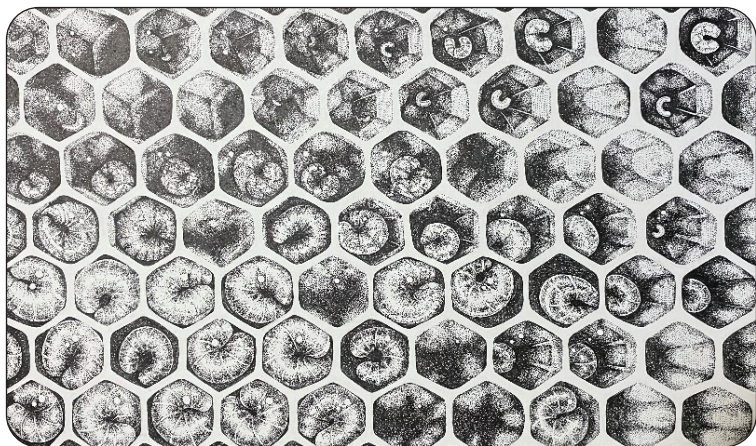
ONO ŠTO OSTAJE

Svet je teško podnošljiv i osetljivijima od tebe. Retko ćeš biti pošteđena. Kad stisne, kad zagusti — seti se. Da je neko jednom gledao u tebe kao što se gleda u istinu. Ne u iluziju. Ne u želju. U tebe kakva jesi. Bez potrebe da se dopadneš. Seti se da si u nečijim očima bila i mir i oluja. Da si mogla ćutati, a sve je već bilo rečeno. Ne meri se vrednost po tome koliko si se uklopila, nego po onome što nisi pristala da izgubiš. Neke pukotine ne traže popravku — one su mesto kroz koje ulazi svetlo. Kad ne bude nikoga da razume, kad reči postanu strane, a ti sama sebi daleka, seti se: bila si dovoljna.

Svet neće znati da te voli onako kako zaslužuješ. Biće grub, gluh, nezainteresovan. Tražiće da se smanjiš, uklopiš, začutiš. Ali ono što ostaje nikada nije bilo lako. I ne pamti se ono što je pristalo da nestane. Ako ikada posumnjaš u sebe, seti se — sumnja nikada nije bila istina.

Почейшак, уље на џлајну 100 x 100 цм, 2022.

Бојаштво, райдоџраф на џајуру 41 x 24.5, 2023.

U VREME BEZNAĐA, GLADI I SMRTI... ISTINE I KONTROVERZE

Insert iz „U VRTLOGU VREMENA I ŽIVOTA“ prvog dela romansirane autobiografije „IZ DNEVNIKA JEDNOG VREMENA DOK KLATNO SVOJOJ SENCI BEŽI II“

Tata bi obično na neko moje ljubopitljivo pitanje o drugom svetskom ratu odmahnuo rukom, uz odgovor da su to bila teška, mračna i nesigurna vremena, za sve ljude, za one koji su živeli u to vreme, svuda pa i u Beogradu. Glad, beda i smrt stajali su takoreći u vazduhu. Nisi nikada znao, zapravo bio siguran kada si nekuda krenuo, pa bilo kuda, svojim potrebama, da li ćeš se i vratiti kući pa i ako se vratiš da li ćeš je i šta ćeš od nje tu naći, da je nije koja bomba razorila. A živeti se moralo, pa i kretati. Jednom je tako vraćajući se kući upao pravo u neku raciju, gde su pokupili silno neko stanovništvo potrpavajući ih u neke kamione. Spaslo ga je negovo dobro znanje jezika iz klasične gimnazije u Podgorici, toliko, da je držao privatne časove deci, slabijim učenicima, iz latinskog, francuskog i nemačkog jezika, što mu je donosilo dodatni prihod za život. Uspeo je da zapita jednog od oficira, koji mu se učinio glavni, na tečnom nemačkom jeziku, zašto ga hapse, i šta će sa njim, na šta je ovaj, odmerivši ga od glave do pete, odgovorio „Vi govorite tako dobro naš jezik, gde ste to naučili?“ i ne čekajući odgovor, dade znak stražaru da ga puste.

A njemu je rat odneo i 2 rođena brata. Namlađi Milija okonča život sa svojih mlađanih 29 godina u prvim godinama rata, zapravo 1942 godine. Kao siročić koje je rano ostalo bez oba roditelja, dospao je u sirotište u tadašnjoj preratnoj Podgorici, odakle je

posle završene osnovne škole i krojačkog zanata, poslat da izučava drugi, potpuno različit zanat – kolarski, u Beli Manastir. Potpuno drugačije podneblje, drugačija sredina, drugačiji ljudi... „Soko“ sa onih Crnogorskih brda, u ravnoj Baranji. Drugovao sa Hrvatima, Baranjcima i Mađarima, drugih nije bilo... osim njega. Tako se saživeo i nekako došavši u kontakt sa ilegalnim radničkm pokretom, postade i njihov član, te davne 1935 godine. Vrativši se, posle par godina u svoje rodno mesto, u dolini Lima, posvetio se jednom od zanata koji je izučio, pa je u Plavu otvorio svoju krojačku radnju. Nekako, ubrzo potom, razvojem sledstvenih događaja, uhvati ga i ratni kovitlac. Ponesen svojim novostečenim ubeđenjima, nije mu bilo teško stvoriti i svoj gerilski antifašistički kružok koji se najpre sastajao, tajno, naravno, upravo u toj njegovoj krojačkoj radnji. Ne zadugo potom, iste te 1941 godine, buknu i sedmojulski ustanak u tom kraju, u Murini, na čijem je čelu bio on. Kao komesar te partijske ćelije, krajem te iste godine, po nalogu partije, dolazi u Podgoricu a odatle među Kuće, odakle je i sam vukao svoje korene, da se u Brskutu poveže i nastavi dalje gerilsku borbu. Tu se sudbina sa njim surovo poigra. Ubiše ga iz zasede četnici zajedno sa jednim saborcem u Brskutoj školi. Za sećanje na to zlo vreme rata i stradanja, posle rata postaviše kameni spomenik posvećen Narodnim herojima sa uklesanim i njegovim imenom, u tim istim Kućima.

Drugi tatin brat, najstariji od njih četvoro braće, pod uticajem svoga mlađeg brata krenuo je istim putem priključivši se partizanima. Sudbina ga najpre prigrllila i kroz sve ratne „Scile i Haribde“ živog provela, doživeo kraj rata, i oreol oslobodioca, pa ga nenadano, kao grom iz vedra neba, kontroverzno sa trona zbacila.. Zna se samo, po nekoj tajnovitoj priči da je to bilo negde u tršćaku blizu Plavskog jezera. Poslali ga, po zadatku, da likvidira jednog neistomišljenika, koga označiše kao izdajnika, a bio mu je dobar drug, iz istog mesta. Zadrhtala mu ruka, ne mogade dići na njega pušku. Likvidiraše ih, drugi, oboicu, zajedno. I tako Ivo...

Ivo Radojev okonča, a da ni grob za njim ne ostade. Ne oplakaše ga čak ni narikače, kako je to ovde običaj, naricala samo žena mu Milica. Planine je jekom prigrliše, orilo se između Goleša, Visitora i Prokletija. Ostade od njega tuga njegovih najbližih, ponajpre moga oca, daleko, ovde u Beogradu, negde duboko, u srcu skrivena, da je nosi i u buduće dane, često se pitajući kolika je cena slobode koju je valjalo platiti,

5 DO 12 OTKUČAVA...

– Čuve' Bože, snajke, od nju se ne mož' živi! Samo ona pisuje, niki više!

– Koja je, mori, od koju zboriš?

– Onaa, mori, pesnikinja, s'd počnala i sekire da pisuje! Ono bilo je po našu familiju, ali takoj kao ona teško!

– Iiii mori, nemoj s'd da si ideš po onoga sveta! Što te briga koj' si što raboti? Učila žena školu, pa će pisuje! Ti što nesi učila? Učila si samo s jezik da vodiš politiku po mahalalu, ona bar kulturno zbori, ne ko ti što ko da si od ovce rasla.

– Uuuuu mori, ti li gu toj braniš? Koje ti je obećala da će ti dade? Da neće ti frlji neku banku da si uzmeš jajca za Veligden, sabajle rano jajca da ucrveniš s klucanu papriku da ti bidnev ubavi, a familija zdrava celu godinu?! Haaa, nesrećo, tebe će ti neki nešto dade, da je takoj, svi bi davali, ne bi krili pare ko zmija noge. Ovden se bar po Vranje za toj znaje, koj dava, a koj gi stiska pare u slamaricu.

– Leleee mori, zaviss' ti iz oči iskača ko žarinja!

– Pomrdni se, pomrdni se, ene gu ona pesnikinja, razvrtela neku 'artiju, Mitke čuja neku sekiru će pisuje, pa će gu praća u Bosnu. Pitujem ga ja Mitke da nesi razumeja nešto drugo, on mi vika pisuje sekiru. Posle mi vika toj su ti, mori, neke smeške, ljudi da se iskidav od smejanje k'd toj čitav. Tugoo majke, s koje se ona bavi, bolje neku pitu da omesi ili da pomete po avliju!

– A što mi se ti uštuma koje ona pisuje? Bitno da bi ti po avliju od nju sas' rados' da pometeš, pa i svoji đubra da iskaraš. K'ko te neje sram? Ona pismena, neje ko ti da nabije glavu u kromid nego

se angažuje po bel svet da gi na ljudi iz Bosnu dočara kak'v smo mi narod odven.

– Begee, mori, ne gu brani! Napela se na onej štikle, glavu će iskrši po onej pesničke večeri i večeri od sekiru, umesto muža da traži!

– Lelee, nesrećo, ama ti takva mož' gu samo prdneš pod prozor, ništa više!

– Što, da neje emancipicovana?

– Toj se takoj ne vika, prostoćo! Zgrni jezik da ti se nekoj ne smeje! Će te ture u novine, familija da te se odrekne. Ne mi se mote po živci, otkucava mi 5 do 12, a ti znaješ k'd mi udari poslednji takat što bidne!

– Bidne toj da Moma otidne kude drugu ženu i izripa se sas' trubaci, jer ga dom sačeka goropadnica.

– Sssk' će te sve oskubem ko kokošku...

* * *

– Kude si, mori, snajke? Što praviš?

– Ne iskače mi na oči, još ti nesam oprostila što si me prošlu nedelju nazvala goropadnica. Koje pa s'd te spopalo?

– Eve, snajke, gledam onu pesnikinju što pisuje onej sekire, malopre gu doveze neki momak s mlogo ubavi kolca, pisuje na nji CARGO, neka nova marka sigurno, nesam čula za nji.

– Eeee, nesrećo, pa si gu nju tračariš, koje te briga što radi naša pesnikinja i satiričarka? I nemoj više da zboriš sekire umesto satire, će te čuje neko momče, ne mož' se posle udadeš od sram! Pusti gu neka si živi svoj život!

– Ama, ne mogu gu pustim k'd me interesira koj gu doveze sas' kolca. Brat mi vika da je CARGO neka aplikacija. Nikako mi neje jasno kako naša pesnikinja i sekiričarka doodi sas' aplikaciju, emancipicovala se mlogo po Belgrad.

– Eeee, nesrećo, nemaš si svoj život, pa si blesiš po tuđe avlije!

– ‘Oću i ja da idem po Beograd, pa da dođem u Vranje sas’ aplikaciju, a ljudi da mi vikaju da dođem u Vranje ko na raketni pogon i još da me pozivaju mladi momci za ženidbu.

– Tebe bi te neki bš oženija da si natovari muku na vrat, da od sram ne može iskoči po mahalu!

– Ćuti, goropadnice! Ćuti, pa neka ti otkuca i ponoć!

– S’k će te kažu na brata ti Mitke!

– Kaži! Nego, nesam ti rekla da si glejmiš jednog muškarca.

– Koj? Kojjj? Kude je, Boske? Znajem li ga?

– Jok! Ne znam ga ni ja mlogo. Beše došja kude Mitke da mu proda jagnje za Veligden, a ja k’đ ga vido oči me zapeknaše od lepotu i još k’đ mi Mitke reče da je bankar, ja se sva ustreso od rados’.

– Misliš, od pare?

– Mislim. A da ga vidiš, ubavinja, visok, crn, pa prav...

– Tugo majke, s’k će počne da mi otkucava. Nešto me munu u slabinu, ič mi nije dobro.

– Sedni, navali se na tuj krušku i da te prašam da gu malko, ako ,očeš pripaziš onu našu pesnikinju i sekiričarku, nemoj da me vidi da trzam nakude bankara (znaješ gu ti, uvek je imala insekt za tej stvari da sazna), pa nemoj bankara da mi uzme, što gu znam ako dođi sas’ aplikaciju u Vranje onda i sas’ aplikaciju može mi otme bankara.

– Aj, ne tropaj gluposti! Ona na njene drugarice nikad nije krala momci, nego begala od nji!

– Eeee, a toj si ona misli da sam gu ja drugarica, a ja gu ogo-varam kude stignem samo što je, ete, drugačija od mene.

– Može gu samo prdneš pod prozor, ete samo toj možeš!

– A tako li, goropadnice? Eee, nema ti dam fem za kosu da se načineš k’đ kreneš u crkvu za Veligden, pa neka se sas’ ikone sveci zgražavaju k’đ te videv raščupanu.

– Ccccc, otkucava mi 5 do 12... S’k će te turim u novine.

OVDE ILI TAMO, SADA ILI NIKADA

Primorana da zakočim,
stopalo traži kuplung i nožnu,
nema ih,
Strah od povlačenja ručne,
u brzini koju nisam htela
ostala mi kao slamka davljeniku,
Desnom rukom je tražim,
ne osećam je.
Stopalo i šaka su mi
gosti sobe tremora bez nadanja,
Dok bacam pogled preko desnog ramena
ručna za moju ruku ne postoji.
Ko mi je fabrikovao tu mašinu
izostavljenih opcija?
Kako nisam primetila kada sam sela
u vozilo meni namenjenog
falsifikovanog tehničkog
na koji sam nasela?

Šta je, tu je...
Znam da je kraj,
sve sam bliže provaliji,
„Niti prva, niti posladnja“
je misao smirenja,
dok mi nije svejedno.

Da je laž da znam kada je kraj beskraja
trzaj je u kojem saznajem da nije kucnuo čas.
Šalje mi se signal da moram otvoriti oči.
I otvaram ih,
grlim nadu zore koja se upravo radja,
OČI SE OTVORE KADA SE UMIRE,
OČI SE OTVORE I KADA SE POČINJE DAN
SA OPCIJAMA
KOJE ĆU VIDETI OVDE ILI TAMO.

I za fabriku ovog automobila znam
iako me više i ne interesuje, negde mi je i žao:
– Svaka loša fabrika izgara u plamenu
ovde ili TAMO
Vaga precizne fabrike pismeno joj
u preciznoj ruci
dostavlja izveštaj o najtežoj grešci,
koju je napravila
nekada, sada...

ШТА ЈЕ ТО СЛОБОДА?

На часу разредног старешине, разредна је прозвала Јелену да одговори на питање: „Јелена, шта је за тебе слобода?“ Са својих непуних једанаест година, полако и озбиљно почела је да набраја.

„За мене је слобода кад коначно будем могла сама да изађем из дворишта.“

Након кратког времена у ком је кажипрстом десне руке почела да увија своју дугачку, плаву косу изјавила је следеће: „Да сама, без пратње и без страха одем и да се вратим из школе. Слободно да трчим са комшијама по свом месту.“

Опет кратка пауза, после које су јој се очи нагло замаглиле и постале још тамније, тихо је изговорила: „Кад ме питају како се зovem, да гласно и поносно изговорим своје име и презиме.“

Уз благи осмех је наставила: „Уместо баке да идем у пекару по хлеб.“

Скоро бесно је изговорила: „Да у цркви не тражим скло-ниште и уточиште.“

Застала је и као одрасла наставила: „Хоћу другове и другарице да бирам срцем, а не по вери, имену и презимену.“

Дубоко се замислила и са тугом изјавила: „Нећу више да ми сенка буде најбољи друг. Хоћу да престанем да живим у њој.“

Загледана кроз прозор, сад већ помало рашчупана, уз полуосмех је гласно рекла: „Волела бих да више не будем љубоморна на косове што могу слободно да лете по Косову и Метохији.“

Пар минута јој је требало да скоро посрамљено настави: „Не бих више да чувам своје тајне и жеље испод јастука као свилене бомбоне. Имам велику жељу да дочекам рођендан на који ћу позвати све своје другове из разреда.“

Нагло се исправила и са пркосом, напуклим гласом који је подрхтавао, скоро да је викнула: „Досадило ми ја да стално бирам између слободе и страха.“

„Волела бих да боље разумем маму кад говори, да хоће да славимо једнако слободу као и љубав. Да јој је највећа жеља да јој деца расту у слободи и да мени и брату заувек избрише тугу и страх из очију. Мама је срећна што још увек има довољно снаге, да понекад уради и оно што јој се чинило немогућим. Стално понавља да нам не треба више хероја.“

Јелена је нагло села, покушавајући неприметно да обрише две сјајне, непослушне сузе, пре него што је изговорила: „Јако се бојим да ми тата у рат не оде.“

„Добро је Јецо. Немој плакати.“ Склупчана попут уплашеног мачета слушала је умирујући глас своје разредне, која ју је нежно миловала по рашчупаној коси. Пекла ју је жеља да се разредној у загрљај загњури, али ју је надолазећи стид од остале деце ипак задржао. Успела је некако да покупи око себе расуто достојанство, измешано тугом и страхом.

Није знала да је и разредна наоко мирна, дрхтала понесена невидљивим бесом и горчином, дубоко свесна да не постоје тужније сузе од дечјих. Миловала је Јелену док јој није повратила варљиви осећај сигурности и подршке.

JEŽKOVO KRÁĽOVSTVO

(bájka vo veršoch pre deti)

Poviem vám, deti, krásny príbeh znovu,
všetkým neznámu, bájku celkom novú.

Takú bájku nenájdete, milí moji ,drahí!
Hrdinovia sú v nej, vraj, tí slimáci-nahí.

Každé nové roky pre nich ťažšie boli.
V kráľovstve ježkov žili slimáci-hollí.

Hoci ťažké roky, zostáli im navždy,
pre Ježka jak vodcu hlasal slimák každý.

V ježkovom kráľovstve nesmie sa ani pisnuť,
ten kto mlčať nevie, môže ho ježko upichnuť.

Okolo kráľovstva toho sieť sa stáva,
aby na ježka nestúpil, slimák pozor dáva.

Keď vám ja to spievam, dúša sa mi trúsi,
z ježkovho kráľovstva slimák utiesť musí!

Hovorím vám, deti, kým je moja myseľ svieža,
pre slimákov nie je žiadné to Kráľovstvo JEŽA.

ЈЕЖЕВО ЦАРСТВО

(басна у стиховима за децу)

Причаћу вам, децо, једну причу красну,
свима непознату, најновију басну.

Такву дивну басну нигде не мож' наћи,
јунаци су њени пужеви-голаћи.

Свака нова година бивала им тежа.
Живели су пужеви у царевини јежа.

Све те тешке године никада да прођу,
сваки пут би јежа бирали за вођу.

У јежевом царству не сме да се звоцка,
свакога ко зине, јеж ће да избоцка.

Око тог је царства постављена мрежа,
сваки пужић пази да не згази јежа.

Док вам ово певам, кожа ми се јежи,
из јежевог царства мора да се бежи!

Кажем вам то децо, док ми памет свежа,
за пужеве није царевина јежа!

MOGLI SMO

Mogli smo biti nešto
Veruj mi da ne bi bilo loše
Svako od nas uloži ponešto
Dok godine ljubav ne potroše!

Da li se ona može istrošiti
U zanosu strasti, istine i laži
Pa kasnije po malo isprositi
po kašičicu il dve, ti mi kaži!

Ja mislim da smo mogli biti sve!
Stihovi, tajne sa vrlinama i manama
Ovako smo samo reč ili dve,
ispisane u knjizi na pogrešnim stranama.

AFORIZMI

- Lagaću na sudu samo ako mi se pošteno plati. Tako je jedino fer.
- Medicinski stručnjaci tvrde da so nije dobra za bubrege. Nije dobra ni za pamet, ali se o tome uporno čuti.
- Dedi je ovog puta penzija trajala duže nego inače. Izgubio se, pa dok smo ga našli...
- Kravata mu se ne slaže sa odelom. A sa druge strane zna lepo da slaže.
- Vidite ove ruševine? E, sve smo to mi izgradili!
- Prešlo mi je u naviku da nešto grickam uz televiziju. Uz filmove kokice, uz vesti nokte.
- U našoj ulici jedino se moji ukućani čuju kako viču. Izgleda da ostali ne gledaju vesti.
- Jedan gostioničar rešio je problem sa mušterijama koji pljuju po podu. Na zidovima je okačio slike ministara.
- Danas neću da čekam bolje sutra. Bolje sutra.
- Ja makar pošteno radim svoj posao. – reče toalet papir dnevnim novinama.
- Nije što je naš, ali svet odavno nije video veći ološ.
- Za polupismene nema mesta u našoj stranci. Prekvalifikovani su.
- Pobegao vam je pacijent? Jeste li pogledali da nije na televiziji?
- Jedino još u marketima oni što imaju malo idu preko reda.
- Stanje u poljoprivredi: Baba za dedu, deda za repu, repa za male pare.
- Da bi postao vrhunski dželat moraš dobro da zagreješ stolicu.
- Crkveni miš? Je l' to onaj što je dobio grip pa je seo u džip?

KRLETKE OD NADA

Davali su i uzimali, zavodili i varali, a mi smo ih gledali s nekom čudnom vjerom – kao da u njima ima više smisla nego u nama samima. Tapšali smo ih i pozdravljali zanosom koji ostaje ljudima kad više nemaju kud, kad su davno izgubili i mjeru i razum. A kad nepravda pokuca i na naša vrata, kad koji od nas strada, mi ih proklinjemo – kasno i bez snage. U svemu kasnimo: i u ljubavi, i u gnjevu.

Tako stojimo gdje stojimo, u uskim krugovima vlastitih zabluda, stiješnjeni u krletkama od rasutih nada. Nudimo se svakome čije lice još ne nosi sramotu, tražeći u tuđem pogledu ono što smo odavno izgubili u sebi. Ali uzalud – svijet prolazi mimo nas, hladan i umoran. Klovnovi, gladni sreće i moći, vrište u povorci kroz oblake koji postoje samo u njihovim snovima.

A ovdje, čini se, čovjek drugačije i ne zna živjeti: prinuđen je da se plaši vlastitog odraza i da traži gospodara kojem bi predao dušu, samo da ne ostane sam sa sobom.

Negdje između kikota i hvalisanja, nedostaje mi sloboda.

Koracima koji nisu prikladni za veće gazim lažnu ljepotu bezvremenih ljudi, jureći svjetlost koju još nosim u sebi. Postoji vjetar logičke obmane. U ogledalu opet vidim dosadne poglede i ponašam se nemilosrdno. Kao i uvijek, urezujem nove oči i, umoran od riječi, prisiljavam ih da budu tople.

TRAŽIM SPASENJE

Ako čuješ moju tišinu
Onda znaj da je ovo moja molitva

Više ne sanjam
I ne preturam po snovima tražeći kule od kamena
i peščane gradove
Ni one koje sam gradila ni one koje sam rušila
Ne tražim popločane staze kroz trnje, ni buduće
ni one kojima sam prošla

Ni nove ljude ne tražim
Ni one koji su to nekada bili
Sve sam to imala i svim sam stazama prošla,
Upoznala ljude. I one druge

Više ne planiram sutra
Jer sutra je nekad jako daleko
I sve je više „bilo je“ i
sve je manje „biće“

U onom što je preostalo
pokorno tražim Spasenje.
Ljubav i Mir.
Za sebe, za ljude, za one koji će to postati
Za ovo gde sam sada
I ono gde me neće biti

СЛОБОДА СЕ ПИШЕ СВОЈИМ РЕЧИМА

- Човека најбоље упознаш кад крене његова омиљена песма. То је ваљда тренутак среће кад сви заборавимо на оно што нас гуши и притиска и будемо они слободни и своји.
- Можеш неког да познајеш, а да се нисте ни упознали. Можете да будете блиски, иако живите далеко. Иако немате заједничких слика, просто је довољно да на прогнози видиш име њиховог града, можеш да створиш слику како уз кафу и по неку ракијцу наздрављате том познанству и животу.
- Кад са неким стариш заједно, заправо не стариш. Можда то у нечијим очима изгледа другачије... Али, зар ћеш туђим очима посматрати свој свет?
- Лепота је пролазна у очима завидног посматрача.
- Од обећања једино што можеш да добијеш су оправдања, и то ако те није срамота да подсетиш.
- Нестрпљење кад се помеша са нерасположењем не остане пуно простора за радост.
- Од љубави се не живи, љубав те чини живим.
- Кад обуздаш без да зауздаш, тек тада имаш.
- Савршено, е то ти је оно када све што видиш постане мање вредно од оног што осећаш.
- Добро се по миру познаје.
- Не можеш да ухватиш заједнички корак јер вам циљеви нису исти.
- Невоља је кад ти није до вољења.
- Слободан је онај ко има у шта да верује.

IZVINI ŠTO NISAM
ONO ŠTO JESAM
U TVOJIM MISLIMA

SLEĐENI OSMEH

Nebeskim morem putuju svatovi,
zvezde im hramovi pesme i mira,
sjaje skriveni beli atovi,
galopom grabe srebrnih griva.

Kolona duga, uvija, stremlje,
prednjače kočije posute zlatom,
u njima parovi, nebeski boemi,
žure ka trpezi od boga datoje.

Od zvezda prah im ostavlja trag,
čarobna im muzika od Božijih pastira,
a svakom sažveždju osmeh blag,
daruje vesela anđeoska lira.

Ponekad, kada čuješ muziku s neba,
nasmej se jako, jer duši prija,
bit će lakše, to tako treba,
kada nebom prolazi zlatna kočija.

DAH KASNE JESENI

Divlji trzaj, mina još jedna, ostavi ožiljak;
Trag bedan.

Dug je sumrak, a noć još duža,
siluje um-ishod bezvredan,
a mlitavo telo se u postelji opruža.

Pastiri ne pevaju pesme stare,
na brzo sklepanoj od vrbe svirali,
ćurak im odebljo, šubare im lica kvare,
govore: pa i nismo nekakav život imali.

Slavuji se skrili u žute krošnje
kljunove otvaraju, a pesme nema.
Tetrebi od zadnje prošnje ćute,
ništa od salta tog livadskog boema.

Utihnu zov stepskog vuka,
ne doziva vučica svoje male,
visoka trava požutela, pukla,
sakrila svoje site stanare.

Dok mraz oblači ogolele grane,
oblaci daruju haljine od pahulja,
a, kasna jesen, isto k o lane,
zaurla vetrom golemih grabulja.

SLEĐENI OSMEH (2)

Pristojna suma, da za par sati,
jezikom ovlažiš spržena polja,
ni sama ne znaš, ko te obrlati,
da samoj sebi budeš nevolja.

Verujem, da svejedno ti je sad,
što pijanim usnama gubiš čuvstva svoja,
ispunjavaš požude nesrećnika,
ljude najgoreg soja.

I svako te jutro ulice čekaju,
zaleđene, il popljuvane prljavom kišom,
cipele tvoje, teške korake broje,
a, ljudi, s podsmehom te gledaju, krišom.

Iz tuđe postelje ležeš u svoju,
snu se nadaš, nema ga, nekud odlete,
hiljadu slika, želiš da uvežeš,
al u svakoj ti omčom nakaze prete.

Godina roj ti uze mladost,
u belo ti vreme oboji kosu,
zakuca na vrata prokleta starost,
i usisa sa lica poslednju rosu.

АФОРИЗМИ

- Ако он није сав свој, срећом, ни ми нисмо сви његови.
- Дуго се калимо. На некоме се морамо искалити.
- Кад народу падне мрак на очи он се представи у најбољем свјетлу.
- Народ који је без пребијене паре мора почети пребијати.
- Фарбао нас је и бојио а сад се чуди откуд „обојена револуција“.
- Омладина нам иде ван државе зато што су нам властодршци и држава ван себе.
- Док се не усправимо неће нам спасти с грбаче.
- Према стању у држави, а по закону о стечају и ликвидацији, државу треба под стечај а властодршце у ликвидацију.
- Интересе државе увијек је стављао испред личних интереса. Да му крче пут.
- Наша дјеца су као сунце. Изађу на истоку, оду на запад и онда је нама мрак.
- Србија је успјешна земља. Тајну њеног успјеха многи су однијели у иностранство.
- Оставили су нас на цједицу. Све што ваља су исциједили.
- Срби су као пијесак. Куд се они проспу – пустиња је.
- Кома је подземље ослонац њему друга одскачна даска не треба.
- Радничка класа је огољела. Види се да је она костур нашег друштва.
- Власт и народ су исти. Власт лаже и краде а народ лаже да не краде.
- Ловци и жене су исти. Увијек слажу колики им је улов.

ОДА СЛОБОДА

Њено име је Слобода,
сија испод небеског свода,
узрок је Аморових похода.
Душа је тражи, пада у транс,
како са емоцијама постићи баланс?
Или волиш или не, то је епилог суштине.

Кад је нема, мој јаране,
хоће срце да ми стане,
грцају га тешке ране.
али чим је види одмах гране.
Она мирише на јорговане.

Императив је сваком времену
поезија у њој налази тему.
Слобода не излази из моде,
пишу јој стихове, компонују оде.

KAD SLOBODA PROGOVORI

Kad sloboda progovori,
glas joj kao zvono zvoni,
svaka reč u srcu gori,
kao iskra što progovori.

Šapuće nam drevne priče
o hrabrosti junaka
što stigli do svetlosti
iz nametnutog mraka.

Kad sloboda progovori,
sunce jače nebo boji,
svaka duša tad prozbori
i u ponosu tiho stoji.

Ona budi seme vere
u srcima punim volje,
za slobodu da se bori,
da se živi mnogo bolje.

Kad sloboda progovori,
i kamen tad zapeva,
čovjek, glave uzdignute,
tad svoje snove dosneva.

POETSKE SLOBODE

Negde u meni dišu, i njišu se
divlje vlati zelene livade
prostori neograničeni
koje ptica ne može da obleti
moja sloboda koja peva
sunce koje se u bundu zračja odeva
dok snevam kosmičke nedohvate
moja sloboda je kao voda
koja teče gde joj se prohte
koja ispeva žubor rečenica tečnih
moja poezija je otvorenog svoda
ja brodim njome uz rumor mora
beskrajno širokog, neznano dubokog
iz nekih večnih se pomaljam skica
ja, slobodna astralna skitnica
svaka me sitnica iznova budi
u sveširećim dimenzijama čuda
praskozorje rudi po obzorjima
ja kao ptica krilima grlim nebesa
i perima zapisujem sva svoja lica
kao potpuno slobodna poetesa

SLOBODA JE MOJE SVJETLO

Šta li blješti jače od sunca i zvijezda
Kažu duša čista, mladost, ljubav, tajna
Mnogi misle novac, put u svemir, kosmos
Znam to je sloboda ponosna i sjajna

Kad slobodu imam ničeg se ne bojim
Ni vladara silnog taman da je rogat
Nit' hajem za novac zlato i dukate
Kad slobodan nisi uzalud si bogat

Zato ne ćutim nek' košta šta košta
Znam da k'o istina ništa ne poreže
Jer je ključ na usta udarac slobodi
A udarci takvi zaboje najteže

O svjetlo moje previše ne sjaji
Da ne vidi tama – ljubomoru budi
Da ne kaže dosta, sad mi blješte oči
Jer imaju ljudi različite ćudi

Da samo za mene sijaš to ne vrijedi
Neću biti srećan kad znam da na svijetu
Ima onih što te stalno dozivaju
Da je spas jedini baš to tvoje svjetlo

Jer je moje svjetlo kad ste i vi ptice
Bezбриžne i mlade da prhnete lako
Kad vam nije tužno, namršteno lice
Jer voljeti ljude to ne može svako

Ti slobodo moja svrati i do drugih
Do onih što pate i čeznu za tobom
Slobodno se dijeli tako samo rasteš
Ako se prošetáš nećeš reći zbogom

I kada ih vidiš da oklop imaju
Ti prsa u prsa jer znaš da vrijedi
I kad krenu zrakom u nebo se vini
Put im prepriječi i udri, ne štedi

Zato svjetlo moje slobodu osvijetli
Neka bude cvijet bez trnja i granja
Neka bude ono o čemu se pjeva
A ne samo ono o čemu se sanja

ДОДИРИ

Као да је сва моја кожа упила даљине
Мени никад доста блискости са тобом
Терају да комадамо време
И на капцима ми је кожа
Чудиш се што тражим да ми милујеш капке
Колико тражим толико вредим
Колико питам толико знам
Потичем од равнице
Семена из ког се
Сваке зоре легу птице
Слободе
У сумрак одлете у даљине
Одведу ме са собом
Ја те молим да ми својим прстима
Расплетеш ножне прсте
Та кожа од почетка школе није милована
Ништа није теже од ђачког ранца
Тад постала велика сам
Сама да се купам, сама да пакујем књиге
Велика сам и време је да се осамосталим
Али не и да доносим одлуке, јер
Шта ако
Одем толико далеко од себе да
Постанем неспособна да осетим праве додире?

ТВИТОВИ

- Ко те мази док сам ја у Лази?
- – Хвала ти што си ме саслушао. Добар си ти човек – прича с лутком у бутику.
- Кад сам био баш баш клинац у крају је био графит на ком је писало: „Кад умрем сигурно ћу отићи у рај јер сад живим у паклу.“ Тад сам мислио да је то била шала. А онда сам одрастао.
- Пас лаје јер је пас. Човек лаје јер је цукела.
- Људи су добро. Људи су зло. Људи су љубав. Људи су мржња. Људи су бука. Људи су тишина. Људи су све. Све најбоље и све најгоре. Како ко. Како коме.
- Два највећа страха у Срба:
 1. Да неће ући у аутобус.
 2. Да неће изаћи из аутобуса.
- Има тих људи који би за вас учинили било шта, све док не морају ништа да учине.
- Кад бих ја пронашао своје место под Сунцем наоблачило би се.
- Три речи, осам слова, непроцењива уштеда живаца: „У праву си.“
- Битне одлуке доносим врло пажљиво... На еци пеци пец.
- Поштена жена лиже сладолед у своја четири зида.
- Пази шта желиш, можда немаш храбрости да оствариш.

МИР

Отишла бих негде далеко,
где ме не могу пронаћи.
Далеко, где нико не пита
ко је и шта је неко.

Посматрам људе и
питах се зашто нисам
нека животиња или биљка.

Шта је то у људима скривено,
што боли, а не сме да заболи?
Што ћути, а хоће да вришти,
што чека — да га неко воли?

Крај обале тражим себе,
кад пожелим да нестанем,
кад ме умор на трен савлада.
Вода ме смири као додир —
не пита ништа, само влада.

СЛОБОДА ИМА ЦЕНУ

Слобода има цену – свуда идеш тежим путем, беже од тебе, јер им не треба да их виде у друштву особе која никоме ништа не дугује, а каже свакоме шта заслужује. Оспоравају ти рад и таленте, јер си храбар и бупнеш свима да греше, да су безосећајни, да не знају шта је свето.

Слобода и те како има цену – често ти прете, раде иза леђа, прате сваки твој корак. А, ти и даље ходаш слободно, не осврћући се, притом се и смејући и певајући. Слобода има цену – када те се одричу пријатељи, рођаци, да би сачували свој положај, сигурност, јер са тобом је само сигурна истина, а истина, признаћете, многим је више од пуке непријатности, она доноси терет, проблеме, а шта ће им то, када је „лакше“ прећутати и бити у кавезу. Слобода има цену – скупљу од свих, али имати слободу бити потпуно огољен и знати да нико није успео да те ућутка да увек кажеш истину и да се бориш целим бићем за правду, ту се цена цепа, а остаје понос и срећа што си проговорио по цену губитка свега што ти значи, јер колико год све то значило, изгубило би се губитком слободе.

RVAČI VETROVA

Po lugovima zlatonosnim i tihim
seno pasu rvači vetrova,
velika i mirna srca
kuckaju u spokoju,
usprkos ozloglašanim pogledima
noćnih, gladnih, krznenih zenica,
naoštrjenih kljunova,
zapetih pušaka
i eksplozija što tutnje nebom.

Po lugovima zlatonosnim i tihim
seno pasu rvači vetrova,
hitri udovi im odmorni,
kopita čvrsta,
al' ne plaše se – ako baš moraju,
poslednjeg galopa.
Lugovi ih senom odhраниli,
pa neka ih koreni lugova kroz večnost i odnesu.

ЦРНИ ЦАР

Појавио се изненада, попут кратког летњег пљуска, који се силовито спусти са висина, а потом, једнако брзо, утихне. Нико не зна ко је био, нити одакле је дошао. Да ли је био племић, или какав обичан човек, свестан мука и тежњи свога народа? Је ли заиста био потомак Немањића, како је тврдио? Његова личност остаће можда вечна непознаница, али ће његово име одјекивати у вековима. Личност Јована Ненада – последњег српског цара, можда, ипак, и није заиста важна. Важније је његово дело и заоставштина. У време када је српски народ могао да бира између две стране – Угарске и Турске, Црни Човек, како су га још звали, изабрао је трећу страну – српску. Окупивши свој многобројни народ и прогласивши се царем у Суботици, из пепела је подигао давну посрнулу српску државу и удахнуо јој нови живот. Истеравши све стране освајаче, намерио је да обнови пало царство и да дуго жељену слободу своме народу. Судбина је, ипак, желела другачије. Иако кратког века, као и владавина убијеног цара, та је држава, створена на ветрометини и између две силе, постала оличење наде у слободу и самосталност. Макар на трен, територија данашње Војводине, постала је центар српске државности, када је она била само пуки сан и жива једино у сећању. Смрћу Јована Ненада, Срби ће пасти у ропство, чекајући у њему вековима да збаце туђински јарам и стекну слободу, уједињујући се са матицом Србијом, чиме ће идеја и замисао Црног Цара, коначно победити.

ФОЛИРАНТ ЈЕ ЖИВОТ

Буни се тело буни се сан крај му најављују, сан одузимају. Жељно је још живота. У сновима маштало би, на Јави љубило. Буде га и опомињу да је његово Време на умору. Буни се тело буни се сан још чека свој дан. Бесана ноћ сустиже сањиви дан. Из даљине црквена звона зору најављују. Поспани славуј још од ноћи мамуран поздравља звезду што на починак иде. Дежурала је васцелу ноћ па се уморила. Облак јој паперјасте постељу спрема. У лугу поточић весело жубори. Поиграва се са остарелим Храстом. Једино око моје сањиво кроз трепавице гледа и броји дане од краја до почетка. У предвечерје звона на починак зову. Са њима моје срце сан у постељу своју дозива. Додир крила Неба. Осмех иза Живота се крије. У даљини виолина цврка се чује. Мој Бођош усамљен под звезданим плаштом дрема. Рингишпил кругове Живота и даље броји. Сан вара око моје, ноћ са даном се поиграва. Песма лабуда као ехо на сећањима мојим. Невидљиви сликар Живота чудне обресе црта. Сат са црквеног торња Време откуцава прошло и будуће. Сан и Јава се преплићу, срце немирима слуги. Сузно око као лампиони. Буни се тело буни се сан зар све илузија је само. Руку под руку као остарели брачни пар Живот и ја корачамо. Од Прапочетка и Искона сећање као лавиринт што нас спаја. Иза завесе скривени клонови нам се смеју. Као плима и осека Живот се са нама поиграва

7533. јодина

КАМЕН

Камен на камену
кућа моја зидана.
У прагу врата улазних
зазидана змија отровница,
да отера зло и плаши
људе који нису добродошли,
непожељне и крадљивце.
Отров њен и даље под
прагом се излива за дивље
животиње жељне крви а и гладне.

Камен на камену
зид, око мене
да не допустим зло
да уђе у душу моју
да се и у унутрашњем дворишту
сачувам
у унутрашњости
осећам слободном.

SAN

Sve što je imalo
sunce je ispilo
iz mojih pora.

Sve što je mogao
vjetar je odnio
sa mojih usana.

Sve što sam čuvala
kiša je saprala
sa moga tijela.

Suncem opaljena,
vjetrom ogoljena
i kišom oprana
od svega prekaljena,
čedna i žedna
stidna i bojazna
spremna da volim,
spremna i da patim
– do ostvarenja sna.

KAD SLOBODA PROGOVORI

Sloboda nije izbor
jer izbor pretpostavlja granice.
Ona je stanje pre mišljenja,
pukotina u nužnosti.
Kad sloboda progovori
ona zvuči kao jeka beskraja
u ritmu tela.
Ona je tišina pre početka,
nevidljiva spolja,
a snagom bujice nadire iznutra.

Reč „NE“
znači odbiti da smisao bude nametnut.

Nisam gospodar slobode
ali je ona obujmila moje telo.
Kad progovori ne dostiže svoj cilj
već neprestano ukida ciljeve,
donosi otkrovenje i bljesak uma.
Teške su joj ruke i telo
jer nosi istine sa mnogo velikih početnih slova.

Sloboda nije izbor
jer izbor pretpostavlja granice.

АУТОРИ – AUTORI

АЛЕКСАНДАР БАЉАК

Рођен је у Црвенки 1954. године, афористичар и антологи-
чар. Књиге афоризама: *Убедили сће доја у мени* (1982), *У іра-
ницама демократије* (1988), *Крвави іровод* (1995), *Сумњиво
окуйљање речи* (2000), *Раіі је ірви іочео* (2007), *Зидови на хори-
зоніу* (2016), *Немам речи* (2023). Књиге изабраних афоризама:
Афоризми (2007), *Избрани афоризми* (2007; на македонском),
Демократијага (2008), *O adunare suspectă de cuvinte* (2017; на
румунском) Антологије: *Истіорија афокалийце* (1987), *W krzywym
zwierciadle : antologia serbskich aforymów* (2009; на пољском),
Antologija srbskih aforizmov (2011; на словеначком). Добитник
је Признања за врхунски допринос националној култури које
додељује Министарство културе Републике Србије (2011).
Књижевне награде: „Радоје Домановић“, „Милош Црњански“,
„Бранко Ћопић“, „Јован Хаџи Костић“, „Драгиша Кашиковић“,
„Раде Јовановић“, „Вук Глигоријевић“, „Стеван Сремац“, „Златна
значка“, „Равногорска награда“ и „Смели цвет“. Међународне
књижевне награде: „Torino in Sintesi“ за животно дело (Италија,
2016); „Naji Naaman“ за укупно стваралаштво (Либан, 2011);
„Типар“ за сатиричара године (Пљевља, 2009). Добитник је награ-
да и признања на фестивалима хумора и сатире у Даниловграду,
Бјељини и Темишвару) Заступљен је у бројним домаћим и стра-
ним антологијама сатире. Превођен је на више страних језика.
Живи у Београду.

МР МИЛЕНКО МИХАЈЛОВИЋ

Рођен је 1953. године у Београду, где је завршио Факултет
ликовних уметности у класи Мирјане Михаћ. Магистрирао је
1987. године се изложбом из циклуса „Локвањи“. Сликарски опус

сврстава у циклусе – самосталне изложбе: 1985 – *Босна*; 1987 – *Локвањи*; 1989 – *Београдски кровови ноћу*; 1990 – *Сойођани*; 1990 – *Маија Београда*; 1991 – *Пшнице*; 1991 – *Жртва*; 1992 – *Коже*; 1993 – *О реци*; 1993 – *Карџони*; 1995 – *Хиландар*; 1997 – *Ходочашће*; 2000 – *Окамењено море*; 2002 – *Црно-бели свет*; 2003 – *Цез и блуз јорџијери*; 2004 – *Београд од кафана до кафана*; 2007 – *Мејџори*; 2010 – *Београд (у малом) која више нема*; 2011 – *Служба*; 2012 – *Нешто с анђелима*; 2013 – *Београдски круг оловком – црпежи*; 2014 – *Савамала – туш, четка*; 2015 – *Сећања, снови, привиђења (шријих Шиндик, Бока, Миленко)*; 2018 – *Већ виђено*; 2018 – *Воденице*; 2019 – *Дивљи Београд (црпежи комбиована техника)*; 2019 – *Трпеза*; 2022 – *Пријатељи (портрети)*; 2023 – *Београдски блуз* и 2024 – *Из јовоја...* Објављене књиге карикатура: 1989 – *Србија*; 1991 – *Вођа*; 1994 – *Братоослободилачки рай*; 1994 – *ОНО*; 1997 – *Бре*; 1998 – *Цајке* (прво издање – последњем се не назире крај)... Најзначајније, наручене илустрације за књиге: 1995 – *Зеци ђеци ђец* – по тексту Зорана Станојевића а на идеју Николе Шиндика; 2001 – *Приче о дуба шваби* – Граде Николића; 2013 – *Дебела прагедија* – Боре Ђорђевића; 2019 – *Унуци друја бића* – Дулета Миловановића... Својим карикатурама украсио странице и насловне стране многих новина: *Синдугент*, *Младост*, *НОН*, *Комунист*, *Младина*, *Кашегра*, *Зоом рејорџер*, *Борба*, *Новост*, *Књижевне новине*, *Књижевна реч*, *Дан*, *Ду*, *НИН*, *Наша крмача*, *Гејолијика* и низу других штампаних гласила. Креирао плакате за позоришта „Бошко Бука“ и „Атеље 2012“ – Учесник и добитник награда за карикатуру „Пјер“. Члан је УЛУС-а и УЛУПУДС-а. Има статус истакнутог уметника. Члан је и Креативног тима *Креативне радионице Балкан* као уредник визуелних садржаја. Живи и ради као слободан уметник у Београду.

VIOLETA ALEKSIĆ

Rođena 01.01.1974 godine u Levču, piše od svoje 15 godine. Svoju prvu zbirku pesama „Negde u mojoj pesmi“ sa urednikom Slavkom Čelapom izdala je 2011. godine. Iste godine u štampu ulazi druga zbirka pesama „Život je čudan momak“ koju objavljuje u

BEOKNJIZI, sa urednikom Stevanom Krstecom. Treća, neplanirana zbirka pesama „Nisi ti meni bilo ko“, nastala je 2012. godine. Izdavačka kuća „IP Jovan“ i Stevan Krstec uradili su ovu knjigu koja je nekoliko puta kasnije doštampavana. Četvrta zbirka poezije „Kada se hrabrost odobrija“ (IP Jovan) i roman „U tvojim godinama“ (Beoknjiga), izlaze 2013., knjige je takođe uredio Stevan Krstec. Godine 2014., knjiga „Nisi ti meni bio ko“ štampa se na romskom jeziku u izdavačkoj kući „Prom produkcija“ Beograd. Na knjizi su radili Zlatimir Jovanović i Bajram Haliti. Iste godine nastaje i knjiga „Ako me razumeš“ koju objavljuje u izdavačkoj kući ARTE. Knjiga „Dan kada se BRE vratilo kući“, prva knjiga kratkih priča izlazi iz štampe 2016. godine u saradnji sa izdavačkom kućom „Kreativna radionica Balkan“, iste godine izlazi još jedna zbirka poezije „Kompas“ koju izdaje izdavačka kuća „Prom produkcija“ Beograd. Peto, dopunjeno izdanje zbirke pesama „Nisi ti meni bilo ko“ u saradnji sa „Kreativnom radionicom Balkan“ izlazi 2016. godine. Od 2011. do 2016. godine, Violeta Aleksić je učesnik na *Beogradskom međunarodnom Sajmu knjiga* u Beogradu. Godine 2013. postaje član *Udruženja književnika Srbije* a 2014. godine i član *Udruženja srpskih pisaca Švajcarske*, godine 2015. postaje član književnog kluba „Sedmica“ iz Frankfurta a 2016. godine postaje i član *Udruženja Milutin Milanković* iz Beograda, član *Udruženja književnika Vojvodine* postaje 2018. Od 2016. godine član je i Kreativnog tima *Kreativne radionice Balkan*. Član je mnogih književnih klubova u matici, dijaspori i regionu, iza sebe broji mnoge medijske nastupe kao i promocije u zemlji, regionu i rasejanju. Aktivno se bavi humanitarnim i društvenim radom u mnogim udruženjima u Švajcarskoj. Deset godina je bila dopisnik Radio Beograda za emisiji VEČERAS ZAJEDNO. Bila je voditelj i zamenik urednika srpskog radija „Radio Mladost“ koja traje 20 godina a bavi se kulturnim dešavanjima naših sunarodnika u Švajcarskoj, matici i u svetu. Prva svoja iskustva u „etru“, Violeta Aleksić stiče u emisiji „Iz prvog reda“, autora Dragana Stepanovića. Emisija već 15 godina se emituje na „Radiju Novosti“. Treba dodati da je upravo u toj emisiji nastala ideja o kulturnoj rubrici „Horizonti“. Kao kolumnista Violeta Aleksić je pisala i za nekoliko naših novina. Dopisnik je i RTK2, srpske televizije na Kosovu i RTS-a, nacionalnog servisa Srbije, Radio Beograda. Od

septembra 2018. je urednik i voditelj radio emisije RADIO KRUG, srpskog radija koji se tri puta nedeljno emituje sa „Kanala K“ iz švajcarskog grada Araua. Od nedavno je dopisnik „Frankfurtskih Vesti“ i član je *Udruženja novinara Srbije*. Već 30. godina živi i stvara u Švajcarskoj i aktivno sarađuje sa kolegama u matici i dijaspori. 2023. godine učestvovala je na *Danima Literature* u gradu Solotornu, jednoj od najvećih manifestacija Švajcarske kada je književnost u pitanju. Tekstovi njenih pesama našli su se i na albumima poznatih muzičkih imena. Pesmu „Siva magla“ odpevao je Ivan Milinković za PGP RTS; pesmu „Na kraj sveta“ odpevao je Dragan Ristić Kal; pesma „Iza ponoći“ koja se nalazi na istimenom albumu grupe R.U.L.J.A., pesma „Peta banka“ koju je odpevao Josip Paulić a koja je dobila visoko plasirano mesto na *Tamburica festu* u Novom Sadu 2023. a objavljena u izdanju *Jugotona*. Nedavno je objavljena i njena pesma „Radosnica“ koju je otpevala Božica Boba Nedeljković za PGP RTS... Njeni radovi se nalaze u mnogim zbornicima i antologijama.

СТЕФАН ВУЧЕВСКИ

Рођен је 22. октобра 1991. године у Вршцу. Објавио је збирку твитова „Вучевсковање“, роман „Плава се слаже са црвеном“, роман „Распадање“, комедију „Пресудан викенд“, збирку поезије и прозе „Забавна слова“, збирку прича „Најзабавнији универзум“ и роман „Сломљени негативци“. Свих седам књига су у издању Креативне радионице Балкан. Уврштен је у Зборницима Креативне радионице Балкан: „Зборник успомена“, „Зборник за незаборав“, „Зборник маште“, „Зборник наде“, „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“. Уврштен је и у зборник афоризама „Друга књига мојих пријатеља“ који је приредио Милан Пантић. Проглашен је за „НАЈ аутора“ „Зборника успомена“ и то је његова прва награда. Написао је све књижевне форме које је сматрао битним за свој циљ да буде комплетан писац: романе, новелу, новелету, драму, афоризме, флеш фикције, приповетке, епиграме, хаику песме, епску песму, лирско-епске песме и лирске песме (елегије, хумористичке, сатиричне, описне, мисаоне, љубавне, социјалне и родољубиве песме). Од септембра 2023. године је један од уредника Зборника „Креативне радионице

Балкан“. Од јуна 2025. године води сајт „Круг ветра“ у ком објављује радове других аутора. Објављиван у недељнику НИН, сатиричнику *Концејт*, на порталима *Сатиријора*, *Конкретно*, *Шийак* и *Лешћи думбар*, као и у македонском часопису *Балканиум*.

БОЈАН КАНАЧКОВИЋ

Рођен 3. јануара 1981. у Смедереву. Од 2013. године редован трошитељ времена на Твитеру. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*. Радови су му објављивани на сајту „Круг ветра“.

БОЈАНА ВЕИН

Рођена 5. маја 1997. у Чачку. Воли бајс, природу, животиње, уживање, мир, храну. Власница два пса аутобуса, три мачора разних боја. Да може, још би животиња имала, али онда би је родитељи избацили напоље, јер нису животиње проблем, она је...

ЛОЛА ИБРАЈТЕР

Рођена 01.11.1996. год. у Ужицу. Детињство је провела у Новој Вароши где је завршила и средњу школу. Студирала је на Правном факултету у Београду, где и данас живи. Од најранијег детињства пише поезију и бави се цртањем и сликањем. Од 2022. год. Члан је *Младих Уметника Културе* (МУК) где се 2023. год. у Зборнику поезије „5 до 12 Време је за МУК“ први пут објављује песма под називом „Она“. Две године касније објављују се песме „Свето тло“ и „Део људске душе“, а исте године шпански часопис „АЗАХАР“ преводи песму „У Почетку Беше Реч“ на шпански језик.

ДАНИЕЛА Д. ПОПАДИЋ

Рођена 15. 5. 1975. у Пријепољу. Од 2012. живи и ради у Београду. Највећа љубав – клавир и писање. Воли сарказам и радо га примењује. Даријина и Ђорђева мајка. Уврштена у „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

ЈЕЛЕНА ГРБИЋ

Рођена 16. 07.1984. у Ваљеу. Аутор је две збирке поезије: „Богородичина зора“ и „Моје парче неба“. Добитник је прве награде за причу на конкурс „Православн перо“. Треће награде за ОСИ првог ликовног конкурса „Србија великог срца“. Повеље за хаику поезију: „Радмила Богојевић“ и Благодарнице књижевног клуба „Косовски дожури“. Објављивала је песме и приче у часописима: *Неказано*, *Књижевне вертикале* и *Сунцокрећ*.

MARIJA RANĐELOVIĆ

Pesnik, pisac, aforističar, iz Čitluka kod Sokobanje, živi, radi i stvara u Beogradu, Srbija. Autor je knjige poezije „Sve što sam prećutala“, i zbirke aforizama „Aforizična“, a njeni aforizmi zastupljeni su u zbornicima aforizama i poezije „Žensko pismo“, „Aforiznica“, „Knjiga mojih prijatelja 1 i 2“, „Zbornik humora i satire“, „Zbornik meditacija“, kao i u dva makedonska „Gruppen aforistički portet“ i „404 Sekojndevizmi“. Urednik je i lektor knjige soneta „Ljubav ponesi“ – Nada Karadžić, zbirke aforizama „Dijalog sa mozgom“ – Nada Karadžić i romana „Slomljeni negativci“ – Stefan Vučevski. Za zbirku aforizama „404 Sekojdnevizmi“ – grupa autora, uradila je prevod sa makedonskog jezika. Učesnik je *Satira Festa* 2023, *Satirikona* 2022, *Satirikona* 2024, bila je gost na Strumičkom festivalu, festivalu AFKO 2024. Kočani, festivalu „Džinot“ u Velesu i mnogim drugim manifestacijama i festivalima u Srbiji i inostranstvu. Dobila je prvu nagradu za poeziju u organizaciji *Lyricom* kluba, a treću nagradu na Konkursu za aforističara godine u Čajetini. Član je *Beogradskog aforističarskog kruga*. Njeni aforizmi su zastupljeni i u dnevnoj i nedeljnoj štampi u *Novostima*, *Politici*, *NIN-u*, *Enigmatici*, *Razbibrigi*, *Ilustrovanoj Politici*, makedonskom *Balkaniumu*, kao i na portalima *Šipak*, *Na prvom ste mjestu*, *Etna*, *Satirgora*, *Krug vetra*, kulturnoj radio emisiji *Karavan* i dr.

ДИЈАНА ЂУКИЋ

Рођена 3. марта 1988. године у Штипу, Македонији. Живи у Црној Гори више од 30 година. Завршила пословни менаџмент

– финансије и банкарство, а ради у теретани 10 година. Уврштена у „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

TAMARA SIMIĆ

Рођена 4. октобра 1999. године у Шапцу као прво дете оца Зорана и мајке Драгиче. Детинство је са своје две сестре провела у родном селу Јаловику, а сада је апсолвент, на Пољопривредном факултету у Новом Саду, одсек воћарство и виноградарство. До сада је учествовала: 2017. године – Festival љубавне поезије „Ivan Pangarić“ – Sombor; 2021. године – „Зборник успомена“ у издању *Kreativne radionice Balkan*; 2022. године – „Зборник за nezaborav“; 2022. године – „Зборник маште“; Зборник поезије „Šraf 2022. br.6“; Зборник поезије „Šraf 2022. br.7“; Зборник поезије „Šraf 2022. br.8“; 2024. године – „Зборник хумора и сатире“. На 11. међународном конкурс у поезије у организацији Писци и књижевност – Поезија златних стихова: *Niti ranog proljeća*, 4. део освојила је 3. место. (Zagreb 2022). На 15. међународном конкурс за кратку причу: *Iza prozних vrata: Sanjati 3. deo*, у организацији Писци и књижевност, освојила је 2. место. (Zagreb 2022). Такође, њене радове објављује часопис *Slovoсловље*. Своју прву књигу „Живот кроз стихове“ објавила је 2022. године. Радови су јој објављивани на сајту *Krug vetra*.

ДУШАН МАЈСТОРОВИЋ

Под псеудоним Боб Бг бави се стендап комедијом од 2015. године. Почео да се бави комедијом јер је пропао у свим пословима у животу и схватио да је комедија једини посао у коме не можеш да пропаднеш. Или будеш смешан, или испаднеш смешан. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

ЈОВАНА МИХАЈЛОВИЋ

Рођена 1993. године у Јагодини. Од 2013. живи у селу Деоница. Поносна сам на своју одгајивачницу папагаја „Келенкен“, као и на пет-шоп „Зоо Центар Јагодина“. Уврштена у „Зборник хумора

и сатире“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*. Радови су јој објављивани на сајту *Круї веїра*.

НЕМАЊА АРСЕНОВИЋ

Рођен 12. октобра 1985. у Београду. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*. Његови афоризми су углавном у духу народског хумора – духовити, једноставни, понекад саркастични, често алкохолно обојени. Ослањају се на препознатљиве животне ситуације, кафанску филозофију и самоиронију, што је класичан рецепт за добар пријем код публике. Афоризми су му објављивани на сајту *Круї веїра*.

TAMARA DRAGIĆ

Рођена је у Банјој Луци 1987. godine. Prvu zbirku poezije SAM U GOMILI objavljuje u decembru 2016. godine. Roman BOŽIĆI U VREMENU objavljuje u septembru 2020. godine. Zbirka haiku poezije u pripremi. Objavljivana joj je i poezija kao i proza za djecu. Piše i književne recenzije. Lektoriše poeziju. Spoljnji je saradnik Narodne i univerzitetske biblioteke Republike Srpske, kao i moderator književnih promocija. Dobitnica je mnogobrojnih književnih nagrada i priznanja, a radovi su joj zastupljeni u antologijama, zbornicima, časopisima i knjigama.

ОЉА АСОЦИЈАЛНА

Рођена да би кукала на свекрву. На Твитеру кука од августа 2012. године. Уврштена у „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

SEHADA BAŽDAREVIĆ

Рођена је 03.09.1999. godine у Пријеполју. Osnovnu i srednju školu završila je у Sjenici. Studije filologije okončala je 2024. godine на Državnom univerzitetu у Novom Pazaru odbranivši master rad из области intertekstualne povezanosti kraćih proznih

oblika na južnoslovenskom prostoru tako stekavši zvanje Master profesora jezika i književnosti. Pohađa Radionicu kreativnog pisanja Enesa Halilovića. U ediciji SENT objavila je zbirku pesma *Mamihlapinatapai* 2024. godine. Objavljuje poeziju u domaćim i regionalnim časopisima, zbornicima i na portalima. Živi u Sjenici, gde povremeno predaje srpski i bosanski jezik. Zanima se socijalnim i individualnih konstruktivizmom. Bistri etiku, proučava filozofiju, piše o ličnostima čitajući o likovima koji oživljavaju život!

ТОМ РАДОС

Томислав Радосављевић, познатији и као Том Радос, рођен је у Земуну, 24.5.1985. Свој налог на *Инстаграму* отвара 2015. године, где избацује шаљиве твитове у вези љубавних и друштвених односа. У једном моменту га је пратило 220.000 људи. Познат је и као творац „Славице“ која је постала интернет феномен у Србији и региону. Аутора ових твитова и данас можете запратити на *Инстаграму* налогу „tom_rados“. Уврштен је у „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

МИЛОШ ТАДИЋ

Рођен 2002. је српски визуелни уметник и есејиста из Бјине Баште. Дипломирани струковни дизајнер, тренутно је на мастер студијама пословне економије. Његов рад обухвата независне стрипове, графички дизајн и есеје о историји, уметности и политичкој филозофији. Творач је серијала графичких новела „Sova“ и „Nove avanture“. Активан је на Instagramу и Academia.edu Тренутно живи и ради у Чаčku.

САЊА СИМЕУНОВИЋ

Уписала је Факултет за хотелијерство и туризам у Врњачкој Бањи. Њена страст према поезији цео живот је ту, постала је саставни део њеног живота. Жеља јој је да ускоро објави збирку са својим именом на корицама и полако и тихо ради на томе.

ТЕОДОРА МЛАДЕНОВИЋ

Рођена 13. 2. 1991. године. Не воли много да шерује, иако има преко 80.000 пратилаца на друштвеној мрежи. Уврштена је у „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*. Афоризми су јој објављивани на сајту „Круг ветра“.

МИЛИЦА СТОШИЋ

Рођена је 5. октобра 1997. године у Врању. Основно и средње образовање завршила је у Бујановцу, а тренутно је апсолвент на Правном факултету Универзитета у Новом Саду. Љубитељ је књига, посебно крими-романа и литературе из области популарне психологије. Као особа посвећена борби за правду, Милица је истовремено и неко ко је храбро водио личну битку са анксиозношћу и депресијом. Своје искуство и снагу преточила је у подршку другима кроз ауторску *Instagram* страницу @anksiozna_mrvica, где пише текстове и пружа охрабрење онима који се суочавају са сличним изазовима.

ЈЕЛЕНА НЕШОВАНОВИЋ

Рођена 8. септембра 1990. године. Ужичанка залутала у Београду. Уврштена у „Зборнику хумора и сатире“ и „Зборнику медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*. Афоризми су јој објављивани на сајту *Круи ветра*.

МАРИНА РАИЧЕВИЋ

Рођена је 11. маја 1968. године у Пироту. Енглески језик и књижевност дипломирала је на Филозофском факултету у Нишу. Нешто више од тридесет година ради као наставник у Основној школи „Вук Караџић“ у Бору. Њене песме, приче и афоризми заступљени су у десетак зборника *Креативне радионице Балкан* и неколико зборника издавачке куће *Алма* као и у књижевним часописима, алманасима и књигама – *Осињак*, *Сви за једној*, *Жена и афоризам*, *Сатиричне вершике*, *Женско писмо*, *Афоризми и афористичари 18 и 19*, *Сатиричне приче*,

Књига мојих пријатеља... Добитница је прве награде за ауторску загонетку на Сусретима Енигмата Србије у Ваљеву 2015. Њена сатирична прича – *Добро је* проглашена је за најбољу причу Сатира Феста 2017. у Београду. Добила је другу награду књижевног конкурса “Душан Војиновић” 2019. за афоризме. Један је од чланова тима на порталу *Зелене учионице* и електронског часописа за хумор и сатиру *Шийак*. До сада је објавила шест књига – *Афоризми и још јонешто* (2014) *Сјоменар једне учишћелице* (2015) *Лалилинџи* (2018) *Осмех нам лепо стоји* (2020) *Прочешћане разбатушене мисли* (2022) и *Пловидба кроз пребене* (2024).

ИВАНА ЗДРАВКОВИЋ

Рођена је 4.10.1990. године, у Нишу. Завршила је економију, иако ни сама не зна зашто, јер се одувек више проналазила у писању и фотографији, којима се бави из хобија. Воли јесен, октобар, сунцокрете и Њујорк, што се из њеног блога, који пише у слободно време, може и закључити. Пише, јер људи не умеју да слушају. Уврштена у зборницима *Креативне радионице Балкан: „Зборник за незаборав“, „Зборник маште“, „Зборник хумора и сатире“* и „Зборник медитација“. Делић њеног замишљеног света налази се на страници: *bromazepamblog.wordpress.com*

PERICA JOKIĆ

Diplomirani profesor književnosti. Slikar, prozni i dramski pisac, satiričar. Rođen je 1962. u Vitini. Objavio knjige: *Pametniji popušta* (1996) – aforizmi, *Ti si moj genije* (1996) – roman u baladi, *Doručak za Emu* (1997) – drama, *Tačno u podne* (1998) – antologija radio aforizma, *Lift* (1999) – drama, *Pričam ti priču* (2013) – satirične priče, *Iskustva Roberta Nimanija* (2014) – satirične priče, *Ogledi Roberta Nimanija* (2015) – satirične priče, *Svemirski dnevnik* (2015) – roman, *Strogo za javnost* (2016) – aforizmi i zakoni, *Herbarijum humora i satire* (2016) – satira, *Izrazito dobre priče* (2017) – satirične priče, *Saznanja Roberta Nimanija* (2018) – satirične priče, *Priče* (2018) – najkraće kratke priče, izbor, *Perigrami* (2019) – satira, *Maskenbal na*

žicama (2020) – roman, *Slike i prilike* (2021) – katalog slika, *Opasne igre* (2022) – scenario za seriju od 8 epizoda i *Opasne igre 2* (2024) – scenario za seriju od 8 epizoda. Dobitnik nagrade za najbolju satiričnu priču na *Nušićijadi* 2012 (Etno more, Pričam ti priču, “Jež“, Beograd 2013), dobitnik nagrade *Tipar* za najbolju humorističko-satiričnu knjigu u 2017 (Izrazito dobre priče, „Alma“, Beograd, 2017), treća nagrada za najbolji neobjavljeni roman u Crnoj Gori 2025, Konkurs FUNK Univerziteta Crne Gore (Hollywood, bre). Objavljivao u štampanim izdanjima: *Politika ekspres*, *Huper*, *Jež*, *Arena* 92, *Enigmatika*, *Razbibriga*, *Golač*, *Potpis*, *Večernje novosti*, *Književne vertikale*... Zastupljen u mnogim antologijama i zbornicima.

PAVLE GLIGOROVIĆ

Rođen 1988. na Cetinju. Do sad je objavio dvije zbirke poezije *Daždvenjak na suncu* (2021) i *Mravi iz utičnica* (2024). Objavljuje pjesme u književnim časopisima u zemlji i regionu. Član je Udruženja pisaca i književnih prevodilaca Crne Gore. Živi i stvara u Podgorici.

СТЕФАН СТОШИЋ

Рођен је 2.7.2003. године у Врању. Основну и средњу школу је завршио у родном Бујановцу. 2022. године уписује Природно-математички факултет у Новом Саду који тренутно похађа. Писање му је, поред цртања, један од дражих хобија којим би желео да се бави. Аутор је *Инстаграм* странице „Писац из магле“ (@писац_из_магле) на којој објављује своје ауторске песме, колумне и текстове. Теме његових песама су бунтовништво, историја, митологија, религија, љубав, наше друштво и филозофија. Највећи књижевни узор му је руски писац Едуард Лимонов, као и многи домаћи аутори попут: Радоја Домановића, Александра Тешића, Добрице Ћосића, Зорана Петровића и Марка Видојковића. Велики утицај на њега су такође имали Лавкрафт, Ричард Адамс, Толкин и Орвел. Љубитељ је живоטיња, квалитетних разговора, природе, блек метала и домаће кухиње. Уврштен у „Зборнику медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

NEIRA ČIČIĆ

Rođena 06.06.2005. godine u Novoj Varoši, gde je i odrasla. Studentkinja je fakulteta Političkih nauka na odseku novinarstva. Tokom svojih srednjoškolskih dana je sa svojim školskim drugovima snimila dva filma, od kojih je jedan dobio prvu nagradu na državnom konkursu. Oba filma su se ticala diskriminacije i nasilja nad ženama. Bila je dugogodišnja volonterka Crvenog krsta. Dvanaest godina je igrala u KUD „Jovan Tomić“. Uz sve ovo je i dvadesetogodišnja mama. U svojoj ćerkici pronalazi najveću snagu i inspiraciju. Piše od svojih najranijih školskih dana. Knjige i književnost su njena prva ljubav. Članica je MUK-a, njima duguje objavu najvećeg broja svojih pesama. Na putu je i njena knjiga „Moje prvo JA“. Potpisuje se pod pseudonimom „svetla i blistava“, koji je ujedno i prevod njenog imena.

MARIJA BOGUNOVIĆ

Rođena u Šapcu 1981. godine gde živi i radi. Završila strukovnu farmaciju. Bavi se usavršavanjem engleskog jezika. Voli životinje. Zaljubljenik u razne vrste umetnosti. Prisutna kao autor u nekoliko književnih zbornika. Imala dve izložene fotografije u okviru foto-konkursa „Buđenje“, Biblioteke šabačke i pet izloženih fotografija u okviru foto-konkursa „Lepota u oku fotografa“, Biblioteke šabačke.

SEMIR GICIĆ

Rođen u Novom Pazaru 18. decembra 1989. godine. Završio je novopazarsku Gimnaziju i muzičku školu Stevan Mokranjac za harmoniku. Akademiju za pozorišnu i filmsku umetnost studirao je u klasi Envera Petrovcija na Internacionalnom univerzitetu i diplomirao (2017/2011). Član je Udruženja dramskih pisaca Srbije i predsednik Udruženja dramskih umetnika *Aparte*. Napisao je komedije: *Pazi s kime spavaš I i II*, *Šta se desilo drugu Milivoju*, *Prokletstvo*, *Čekajući ministra*, *Pinokio za odrasle*, *Imamo dojavu*, *Ko vama daje predstavu*; kao i dečije predstave: *Kralj Mrgud*, *Ko se boji Zloće još*, *Pinokio u eri interneta* i *Deda Mraze ne skreći sa staze*. Pisao je scenarije za sitkom *Koleginice* na K1 televiziji, igrano-muzički program „Veselo veče“

na RTS-u. Igrao je u predstavama: Bogojavljenka noć, Simpatija i antipatija, Gospođa ministarka (A. Kožar), *Krčma na drumu*, *Otelo* (E. Petrovci), *Čovekov život* (N. Todorović), *Žalosna svadba* (A. Kožar), *Hasanaginica* (A. Videnović) i *Zagonetne varijacije* (L. Ivanović) i u većini komedija koje je napisao. Odigrao je role u serijama: *Urgentni centar*, *Koleginice*, *Ljubav u tišini*, *Popadija* i *Veselo veče*.

СИНИША МИТРИЋ

Рођен је у Сарајеву 1969. Основну школу и гимназију завршио у родном граду. Дипломирао на одсеку филозофија, Филозофског факултета, Универзитета у Београду. Запослен је као професор филозофије, логики и етике у више београдских школа. Пише поезију и прозу, објављује стручне текстове и социјално ангажоване чланке. Члан УКС и Удружења *Милутин Миланковић*. Ожењен Маром, подижу троје деце. Живи на Новом Београду.

ПРЕДРАГ ЂУКИЋ – МАРИНКО

Рођен 1970. године у малом месту у Славонији. Животари у Београду, престао да пије и пуши, пише твитове, прави се паметан. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

НЕМАЊА МИЛОВАНОВИЋ

Рођен у Горњем Милановцу пред крај лета 1988. године, одрастао уз Балашевића и Тап 011. Преко дана грађевински инжењер у Београду. Омиљени писци Достојевски и Орвел. Сања о кући на мору и да напише књигу. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

MILICA OBRADOVIĆ

Рођена 16. 9. 1984. у Сремској Митровици, тренутно живи и ради у Ужичу. Бави се писањем цео живот, али активно пар година, води блог

Miris Knjiga, a od 2024. godine je autorka zbirke priča „Laku noć, Darling“ i romana „Lj kao Nevolja“. Uvrštena je u „Zborniku medijacija“ u izdanju *Kreativne radionice Balkan*.

МИЛАН ГАВРИЛОВИЋ – ДР СТОМАТОЛОГ

Рођен 1985. године у Општој болници у Чачку, кажу да је бабица на порођају била мушко. Тврди да су га 1997. године отели ванземаљци, али да су га убрзо и вратили јер му смрде ноге. Пише и чита написано, види виђено и на семафору креће на жуто. Воли људе, још више животиње. У слободно време воли да у Чачку чачка мечку чачкалицом. На *Твиттеру* пише под псеудонимом *Др Стоматолог*. Уврштен у „Зборнику хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

ЈОВАНА Љ. МИЛОВАНОВИЋ

Рођена је у Београду 2000. године. 2022. године дипломирала је на Академији пословних струковних студија, а тренутно је II година академских студија на Правном факултету. Воли да каже да је њен син њена инспирација, разлог због ког је постала боља особа и одлучила да пригрли живот оберучке. Он је њена мотивација, покретач и почетна тачка свих успеха. Члан је Удружења МУК (Млади Уметници Културе), а њене песме су објављиване у Србији и региону, Шпанији, Грчкој Индији.

МАРКО БРАНКОВИЋ

Рођен 22. марта 1977. у Београду. Марков стил писања је искрен, непосредан и често брутално откривен, без устручавања да прозре и најболније теме – од породичних односа и личних слабости, преко друштвених неправди до институционалних апсурда. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медијација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

ДАНИЈЕЛА ДЕЛИЋ

Рођена 11.08.2003. у Билећи, Република Српска-Босна и Херцеговина, је редован студент Архитектонско-грађевинско-геодетског факултета, Универзитета у Бањој Луци. Пише од дјетињства, од скора има и тенденције за објављивањем. Члан је удружења „МУК“ (Млади Уметници Културе), а њене пјесме објављене су на „МУК“ блогу и сајту „ПоезијаСРБ“.

ЉУДМИЛА ДРУГА

Некада давно била једна девојка која је случајно ушла у кујну и од тад је нико није видео. Пише у првом лицу, али говори у име читаве једне генерације жена које су истовремено мајке, супруге, куvariце, тетке, комичарке, психотерапеути, а најчешће – потцењени генијалци. Уврштена у „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

JOVANA DRAGOJLOVIĆ

Рођена је 5. јануара 1993. у Београду. Завршила је основне студије новинарства и master студије политикологије на Факултету политичких наука. Пише поезију и прозу слободним стилем. Најчешће теме njenih pesama и priča су друштвени проблеми, борба animalizma и spiritalizma unutar човека, као и сама природа. Njeni radovi се налазе у многим часописима и zbornicima. Objavila је zbirke haiku поезије „Trenutak“ (2021) и „U potrazi за verom“ (2022).

САЊА Д. МИКИЋ

Песникиња, награђивана беседница, глумица аматерка, мастер правница која већ деценију ради са маргинализованим групама. Пише дуже од две деценије, а иза себе има две књиге: „Ламбамбу“ и „Пригрли ме“.

ИВАН МИЛИНКОВИЋ

Poђен 1991. године, телом у Чачку, душом у Гоњу код Сјенице. Одрастао, живи и ради у Љубићу, живце троши на домаће издајнике и кошаркашки клуб Борац. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*. Афоризми су му објављивани на сајту Круг ветра.

NEDELJKO NEĐA PAUNOVIĆ

Рођен, опстаје и ствара на истoku, у Negotinu.

ANĐELA BUNOŠ

Рођена је 2. октобра 1998. године у Београду. Основне и master studije завршила је на Учитељском факултету Универзитета у Београду. Ради као учитељка у Основној школи „Sava Šumanović“ у Земуну. Ауторка је књиге „Svetovi u meni“, збирке прича која истражује љубав, губитак, живот и унутрашње светове. Чланица је књижевног удружења MUK. Њена прича „Обећање“ објављена је 2025. године у хрватском часопису Diskurs, а исте године и у шпанском часопису Azahar. Љубав према писању негује од детinjства, а за Анђелу је писање више од хобиа – оно је начин да остане верна себи и унутрашњем стваралачком гласу.

ИВАН САВИЋ

Poђен 6. фебруара 1989. у Пожаревцу. Планира да објави сатиричну књигу „Како нисам победио револуцију“ коју планира да изда до Видовдана... Неке године...

ANASTASIJA KORALIJA

Има 21 godinu. Dolazi из БиН, тацније Kozarske Dubice, Republika Srpska. Завршила је средњу школу за физиотерапевтског техничара. Поезија, писање generalно је њена љубав од малих ногу. Одувијек мир и немир, маћ са две оштрице али неко коме се радо враћа. Писање за њу никад није представљало посао већ љубав, али svakako да би једног дана volјела да има нешто своје.

ЂОРЂЕ МИЛАДИНОВИЋ

Рођен 27.2.1996. у Шиду. Одрастао у Шиду. Живи у Шиду. Иако живи на граници, некад је случајно пређе неком изјавом. Бави се стендап комедијом и разним легалним стварима. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*. Афоризми су му објављивани на сајту *Круї веїра*.

DUNJA KOŠULJANDIĆ

Рођена је 12.12.2013. године у Sremskoj Mitrovici. Живи у Шиду, где похађа Основну школу „Sremski front“ и Основну музичку школу „Filip Višnjić“. voli да пише, recituje, свира клавир, crta, voli животиње, voli да путује и да слободно време проводи s пријатељима... Uжива у stvaranju priča i pesama koje izražavaju njenu maštu i emocije. Ta ljubav prema pisanju se rodila još u prvom razredu, te je na raznim literarnim takmičenjima počela nizati prve uspehe... Njeni ciljevi su da nastavi razvijati svoj talenat u pisanju, recitovanju i muzici. Sanja o tome da jednog dana svoje veštine podeli sa širom publikom i inspiriše ljude svojim stvaralaštvom...

ГОРАН ГОКСИ РАДОСАВЉЕВИЋ

Највећи нерадник рођен на Међународни празник рада – 1. маја 1983. године у Смедереву. Пропали студент електротехнике. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

MIRJANA ĐAPO

Рођена је 1950. у Smederevu. Završila Filološki fakultet u Beogradu, grupa za srpsko-hrvatski jezik i književnost. Живи у Beogradu као професор у пензији.

Objavljena dela: Zbirke poezije „U bunilu“; „Tumaranje po egu“; „Grafiti po zastorima duše“; „Antigonin vrisak“; „Stazama homo ludensa“. Zbirke priča „Klupa za tihu raju“; „Uzdizanje vlastitog neba“. Romani „Elysiom“; „Sećanje – nasleđe prošlosti“; „Lady i Aziz-aga“; „Hoću da zaboravim“ Priče za decu „Put u središte bajke“ i „Lepe i

ružne reči“; „Cipele koje same hodaju“. Knjige aforizama „Talanjanje po suvom“; „I vi ste tu“; „Otvori oči – zaudara“. Knjiga dramskih tekstova – „Možda i nije baš sve tako crno“. Knjiga prikaza „U potrazi za lepotom i smislom pisane reči“. Monografija „Čuvar vatre“. Dobila više prestižnih nagrada i priznanja; Zastupljena u antologijama i zajedničkim zbirkama; Prevođena na više jezika; Nosilac Zlatne značke *Kulturno prosvetne zajednice Srbije*; Član *Udruženja književnika Srbije*; Književnica godine – 2017. Izdavačke kuće ARTE.

ГАЛИНА ТУВАЉЕВИЋ

Рођена 1995. у Сарајеву, тренутно живи у Брчко Дистрикту са сином Вуком и ћерком Аном. Упоредо са Гимназијом похађала четворогодишњу школу Иконописа „Небеска Царица“, бавила се плесом, фолклором, реалним аикидом, писањем и као сви Балканци хумором. Кад се све то споји у једну особу добијете расплесаног писца и смијешног сликара са пар Стивен Сигал потеза у рукаву, али док се није удебљао. Слика има хиљаду ријечи зато би јој било лакше биографију осликати уљем на платну, али се боји да би је протумачили другачије. Освојила прво и друго мјесто у такмичењу у аикидо-у и пар награда за цртеже, такође имала изложбе на којим су купљене слике које сада красе, нада се, зидове кућа а не ладице ормара. Осим по кафанама излазила и по новинама и репортажама дневника и емисија као спортиста и сликарка. На свим језицима можете наручити слике иако говори три (српски, њемачки и енглески), а ускоро завршава први роман. Уврштена у Зборницима *Креативне радионице Балкан*: „Зборник за незаборав“, „Зборник маште“, „Зборник наде“, „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“.

ЈЕЛИЦА МИРКОВИЋ

Рођена у Косовској Каменици, тренутно живи у Нишу. Воли да чита и обожава да пише. До сада је учествовала у „Зборнику успомена“, „Зборнику за незаборав“, „Зборник маште“, „Зборник наде“, „Зборнику хумора и сатире“ и „Зборнику медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*. Такође је објавила

једну ауторску књигу под називом „В као Победник“ У издању *Креативне радионице Балкан*. Објављивана на сајту *Круї вејра*.

MILJA PRERADOVIĆ

Рођена је 1995. године у Београду. Живи у Дервенти. По струци је саобраћајни инжењер. Пored професионалног ангажмана, бави се визуелним радовима и илустрацијом. Њено интересовање усмерено је на визуелно истраживање личног израза и унутрашњих стања кроз цртеж. У овом зборнику учествује са одабраним визуелним радовима.

СИЛВИЈА ПОДЛЕЗНИК

Рођена 15. 12. 1977. у Шапцу. Педагошке струке, а ради у грађевини и продаје сладолед... Воли да глуми, најпознатија као оперска певачица у серији „Вера“ и чуварка затвора у Сенидином споту за песму „Делија“. Неизлечиви хедониста. Кад оде у пензију, живеће на мору. Уврштена у „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

DRAGAN TRIFUNOVIĆ

Рођен 1971. у Београду, где је завршио основну и средњу електротехничку школу. Од малих ногу поред свог оца заволео фотографију и током школовања учествовао на mnogobrojnim републичким и saveznim такмичењима у старој СФРЈ. Након завршене средње школе одлази у војску и током те године креће распад Југославије и ратови. Почетак '90. година као и већина проводи у разним „преживљаванјима и сналажењима“. 1995. почиње да ради на БК телевизији прво као возач, затим планер, касније видео монтажер и 3D аниматор. 2000. прелази на YU info канал на којем ради исте послове видео монтаже и 3D анимације. Од 2002. до 2012. ради на Pink телевизији као монтажер, аниматор и фотограф. 2004. открива свет stock фотографије и уз редован посао креће са time активно да се бави. Zahvaljujući све бржем интернету садржаји почињу полako да се менјају и stock video постаје све траженији садржај у stock базамa. То је покренуло идеју да се оproба у snimanju из vazдуha tzv. dronovima који су тада били тек у раном повоју. 2010. оснива фирму „Helivideo“. Уз озбиљна улагања

u opremu i znanje, posao sa dronovima i snimanjima iz vazduha se veoma brzo širi i to Draganu donosi veliki broj zanimljivih projekata i snimanja širom sveta, saradnju sa mnogobrojnim svetskim i domaćim produkcijama i pravo uživanje u poslu.

DUŠKA KONTIĆ

Rođena u Zenici. Osnovnu i srednju školu završila je u Nikšiću. Diplomirala je na Filozofskom fakultetu u Nikšiću na odsjeku za srpskohrvatski jezik i jugoslovensku književnost. Pisanjem se bavi još od djetinjstva. Član je Književne zajednice „Mirko Banjević“ iz Nikšića u okviru koje je izdala zbirku poezije „Nemirni smiraj“. Takođe je član Međunarodnog udruženja književnih stvaralaca i umjetnika „Nekazano“ iz Bara i udruženja književnika i umjetnika „Zenit“ iz Podgorice sa kojima ima uspješnu sinergiju. Sarađivala je u mnogim zbornicima i časopisima u regionu u okviru kojih su zastupljene njene pjesme. Pjesme su joj objavljivane u antologijama širom svijeta. Pedesetak zbornika i antologija iz regiona krase police njene biblioteke, a takođe i mnoge diplome, zahvalnice i sretifikati. Iz saradnje sa Tunisom nikle su tri antologije, a zastupljena je i u ruskoj antologiji *Hyperpoem* koja je u Ginisovoj knjizi rekorda. Dvije godine uzastopno nosilac je prestižne nagrade za izvrsnost stranih autora iz Italije „Citta del gaiteo“ u okviru organizacije *Verbumlandiart*, čiji je pokrovitelj predsjednik grada Rima. Iz saradnje sa Brazilom, Filipinima, Japanom, Indijom, Italijom, Peruom, Španijom, SAD, takođe je zastupljena u antologijama koje se prodaju na platformi Amazon. Živi u Nikšiću, država Crna Gora.

ГОРАН ПОДУНАВАЦ

Рођен у Загребу, давне 1985. Никада свршени студент Правног факултета у Београду. Поносни тата једне мале Уне. Твитераш са подугачким стажом и великим бројем написаних твитова. Аутор књиге песама НИТИ СРЦА. Текстописац у покушају, који се нада да ће се једнога дана његова песма запевати у кафани. Уврштен у „Зборнику маште“, „Зборнику хумора и сатире“ и „Зборнику медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

JELENA JEKA KOČOVIĆ

Rođena Stepanović 26.08.1984. u Kragujevcu. Pohađala je osnovnu školu „Sveti Sava“ u Kragujevcu, koju je završila 1999. godine za vreme NATO bombardovanja. 2003. godine, završila je srednju ekonomsku školu, takođe u svom rodnom gradu. Godinu dana nakon školovanja zaposlila se u firmi u kojoj i dan danas radi. Pesme (tada su bile pesmice) počela je da piše od svoje 10-te godine. Sada piše poeziju i kratke priče. Njeni radovi zastupljeni su u zbornicima *Kreativne radionice Balkan*, Beograd, u zbornicima *Club umetničkih duša*, Mrkonjić grad, zbornicima *Poezija u pjesmi Lv*, BiH. Njeni radovi objavljeni su i na portalu „Avlija.me“ Rožaje, kao i u časopisu „Moja priča“. Njena prva objavljena knjiga je „Sasvim obična priča“ (2020), u izdanju *Kreativne radionice Balkan*. Sa svojim suprugom živi u skladnom braku. Imaju dvoje dece, sina Milana i ćerku Kristinu. Živi i radi u svom rodnom gradu Kragujevcu.

ОВЦА СА ПЕДИГРЕОМ

Рођена 25.3.1977. у Трстенику. Основну и средњу школу ту завршила. Уписала факултет који није желела и после 6-7 испита напустила. Удала се, развела. Из тог брака има ћерку, а сада и 2 унучета. После 17 година живота у Београду, враћа се за Трстеник, где тавори и дан-данас. Изборила се са раком дојке. Здрав разум чува тако што чита и слуша музику. Воли море и грмљавину.

БРАНКА ВУЈИЋ

Рођена је у Градишци, 1985. године. У малом поткозарском селу Горњи Подградци завршила је основну школу. У Градишци, где данас живи и ради, завршила је Гимназију, а високо образовање је стекла на Правном факултету у Бањалуци. На разним интернет порталима објављује своју поезију од лета 2020-те године, а pjesме су јој представљене у неколико књижевних часописа из Србије (ПоезијаСрб, Суштина Поетике, Багдала, Звездани колодвор, Енхедуана, Исток), из Црне Горе (Неказано) и из Републике Српске (Српска вила). За пољски часопис

Пловдив је на арапски језик преведена и објављена њена пјесма „Можда“. Аутор је збирке поезије „Осјенчена тишина“ у издању СПКД „Просвјета“ Градишка и „Арт принт“ Бањалука (2021), збирке поезије за дјецу „Дувак и круна“ у издању „Арт принт“ Бањалука (2022) и збирке поезије „Трептај“ у издању „Поетикума“ из Краљева (2023).

АНАСТАСИЈА АРСИЋ

Рођена је 21. августа 2000. године у Београду. Креативна и радознала, Анастасија је посвећена истраживању споја дигиталне технологије и савремене уметности, стално проширујући своје знање и вештине. Активна је чланица удружења МУК (Млади Уметници Културе), где доприноси иновативним пројектима и иницијативама младих уметника. Њена страст за креативним изражавањем и технолошким експериментима чини је препознатљивом у савременој уметничкој заједници.

МИЛОШ СТОЈИЉКОВИЋ

Милош Стојиљковић рођен 25. 11. 1989. године у Лесковцу. Обожава фотографију, манге (јапанске стрипове), музику и заљубљеник у панк културу и све што она са собом носи. Такође, сарказам је неизоставни део његовог живота, користи сваку прилику и неприлику да искаже своје мишљење кроз исти, због чега је често носио гас маску у строју у половини одслуженог војног рока. Твитове пише као подсетник за сопствену колекцију шала и пошалица, мање као нешто што треба да представља на друштвеним мрежама. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

НАДА ХАЦИ-ПЕРИЋ

Рођена је у Призрену, 1959. године. Дипломирани је правник, до недавно судија Апелационог суда у Београду. Аутор је десет збирки песама, монографије Запис из Призрена, са извора (2020), књиге завичајних прича Дани (2023). Њене песме и путописи су заступљени у часописима: *Сиремљења*, *Жрнов*, *Жички*

благовесник, Лейойис Маџице Срџске, Нова Зора, Сизиф, у зборницима Удружења писаца „Поета“ Удружења Знакови ѿоред ѿуџа из Вишеграда, Културног удружења Злаџина реч, Срџска круна из Беча, Зборницима Креаџивне радионице Балкан, као и Зборницима Удружења срџских ѿисаца Шваџцарске. Песма „Молитва Светом Спасу“, објављена у Алманаху Међународног фестивала поезије у Санкт Петербургу освојила је награду читалаца. Збирка песама „Сретечки поменик“, написана на сретечком народном говору добила је специјалну похвалу на фестивалу књижевног стваралаштва о селу у републици Србији у организацији Друштва за народно просвећивање Свеџионик-Крагујевац 2022.године. Члан је Удружења књижевника Републике Србије. Живи и ствара у Београду од 1999. године.

МИЛОШ ДУГАЛИЋ

Милош Дугалић дипломирани машински инжењер из Лесковца, твитераш, бивши баскеташ, бивши гејмер, бивши много тога... Сада планинар, просветни радник, љубитељ Достојевког, Буковског и Џона Фантеа. Лети пливање, зими испијање вина, јер мора све да буде у равнотежи. Некада неозбиљан, сада мало мање. Рођен јако давно у Лесковцу, пре неких 350 година. Основну школу завршио у Лесковцу, касније и Гимназију, после уписао Машински факултет у Нишу. Ради као професор машинске групе предмета у Техничкој школи у Лесковцу. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креаџивне радионице Балкан*.

ТЕОДОРА СТАНКОВИЋ

Студент Фармацеутског факултета у Скопљу, рођена 15. 11. 1996.године у Сурдулици. Основну школу завршила у Владичином Хану, где и живи, док је Средњу медицинску школу „Др Изабел Емсли Хатон“, завршила у Врању. Бележењем мисли и тренутних осећаја се бави у слободно време.

МИРЈАНА КОПАЊА

Рођена у Кули 1973. године, одрасла у Бару у Црној Гори, где је завршила основну школу и гимназију. Од 1992. године живи у Београду, завршила Шумарски факултет, одсек Пејзажна архитектура. Међутим, никад није радила у струци, већ је власник козметичког салона. Велики љубитељ животиња и донекле посветила све своје ресурсе спасавајући исте. Хобији: кактуси и сукулентне биљке, као и читање свих могућих књига од стручних до популарне психологије. Уврштена у „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

САНДРА ДАМЉАНОВИЋ

Рођена 19. новембра у Ужицу. Воли књиге и позориште, а обожава да фотографише. Уврштена у „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

КРИСТИНА БАТОЋАНИН

Рођена 16.2.1991. године, у малом граду Трстенику смештеном у долини западне Мораве. Колекционар глупости и диплома, завршила неке високе школе за девојчице, али због своје хировитости и хедонизма, постала предузетник који се бави производњом монтажних објеката за стамбени, пословни простор. Укратко, њу зовете кад вам треба кућа, гаража, канцеларија, и она вам направим исту и донесе на кућну адресу. То вам је онај модеран вид градње без потребе за грађевинским дозволама. Музика, плес, писање су јој прва љубав, али капитализам их је раздвојио, тако да тренутно ради на томе да се пресели на неко полуострво, плажу и уз заласке сунца обнови своју љубав.

ANA GLENDŽA

Рођена је 16. јануара 2001. године на Cetinju. Osnovne studije psihologije završila је 2023. године на Filozofskom fakultetu Univerziteta Crne Gore, gdje је исте године upisala i master studije. Trenutno је на završnoj fazi master programa i radi na tezi pod

nazivom „Dijabetes kao faktor rizika za razvoj depresivne simptomatologije“. Poezijom se bavi spontano – piše je onda kada ona sama pronade put do nje. Stihove doživljava kao mogućnost da izrazi one dijelove sebe koje ne otkriva drugima, ali i kao način samo spoznaje, jer kroz pisanje često otkriva ono što do tada nije znala. Vjeruje da pisana riječ ima ljekovitu moć – kako za autora, tako i za čitaoca. Svaka pjesma, prema njenom shvatanju, nosi dio ličnosti onoga ko je stvara, dok čitalac u njoj ima slobodu da pronade nova značenja i otvori sopstvena unutrašnja vrata. Članica je udruženja MUK (Mladi Umetnici Kulture), a njene pjesme su objavljivane na MUK blogu, kao i na portalima Poezija SRB i *Dezintegracija*.

ЉУБОМИР БАШАНОВИЋ

Рођен у мају 1984. у Врбасу. У Врбасу завршава основну школу и као неко ко функционише на Божјој фреквенцији и упознат са ширином хармоније, завршава своје образовање и петнаестак година касније почиње успешно да се блатира по друштвеним мрежама, што можете видети на *Инстаграму* профилу *kajmakdelija78*. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

SAŠA MILIVOJEV

Рођен 08.01.1974.godine. Rodom iz mesta Melenci pokraj Zrenjanina, od oca Žive i majke Ivanke Milivojev. Objavio četiri knjige poezije za decu. Član je K.K. „Branko Radičević“ – Žitište. Proizvođač nagrađenih vina i rakija.

МИЛАН ПАНТИЋ

Рођен 1963. год. у Локању (Зворник). Гимназију је завршио у Бијељини, а електротехнички факултет у Тузли. Више од 45 година пише афоризме. Прва збирка афоризама „Знам за јадац“ (1994.) године. Збирка афоризама „Ситно самљевено“ (2021.) године, а „Сметнуто са ума“ (2022.) године. Исте године је приредио и издао „Књигу мојих пријатеља“ (2022.), гдје је своје афоризме објавило 53 афористичара из региона. Слиједе збирке

афоризама „На крај памети“ (2023.) и „С врха језика“ (2023.). Књигом „Ма шта рече“ (2024.) је завршио циклус од четири књиге дневника афористичара. „Смицалице“ (2024.), а „Друга књига мојих пријатеља“ (2025.) године је окупила 116 аутора из осам земаља региона. Задња књига је „Заврзламе“ (2025.). Учествовао је на „Сатира фесту“ 2022. године. Заступљен је у антологијама Вите Теофиловића „Враг и шала“, антологији Драгана Огњановића „Године заплета“, „Зборнику хумора и сатире“ и „Зборнику медитација“ *Креативне радионице Балкан*, као и у више „Алминих“ годишњака Ђорђа Оташевића. Његови афоризми су се нашли у зборницима српских и хрватских афористичара „Ружичасти црњак“ и „Најљепше мисли о љубави“, које је приредио Златко Томић, као и зборнику Иве Мије Андрића „Ријечи на дјелу“. Заступљен је у македонском зборнику „Групни афористички портрет“ (2024.) године. Заступљен је у бугарској антологији Валентина Димитрова „Балканизми“ „MIL@форизми“ Милка Христова.

Добио је другу награду за афоризам на конкурс у „Банатско перо“ 2021. године у Житишту, а трећу на конкурс за афоризам на фестивалу сатире у Затону 2023. године, као и похвале на конкурсима у Мркоњић Граду и Житковцу 2024. године. Афоризми су му превођени на руски, словачки, бугарски и македонски језик.

ТАЊА РАДИВОЈЕВИЋ

Рођена 22. 06. 2001. у Смедеревској Паланци. Чланица је књижевног клуба „21“ из Смедеревске Паланке и почасни члан књижевног удружења „Стојан Живадиновић“ из Сокобање. Своје радове објављује на порталу „Показивач“. Објавила је роман „Мој пут у снове“ (2016), збирку поезије „Зима“ (2017), роман „Тринаест ноћи без сна“ (2019) и збирку поезије „Звуци кише“ (2023). Учествовала је на многим књижевним манифестацијама и била гост у разним тв емисијама. Свира гитару, завршила је Средњу медицинску, студент је Медицинског факултета Универзитета у Приштини, на одсеку за стоматологију. Уврштена је у „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

МИОДРАГ СТОШИЋ

Рођен је 1982. године у Владичином Хану. Дипломирао је на Факултету политичких наука, на смеру Међународни односи 2007. године. Бави се књижевношћу, новинарством, медијима и музиком. Његове посебне сфере интересовања су хумор и сатира, поезија, приповетке, станд уп и музичка комедија. Афоризме објављује у новинама „Политика“, „Вечерње новости“, „ЕТНА“, „Ошишани јеж“, „Носорог“, „Глас осигураника“. Оснивач је и фронтмен првог српског станд уп кабарета „Грбаве Танге“ који је једини представник музичке комедије на Балкану. Од 2012. године се бави станд уп комедијом. Наступао је у неколико земаља на Балкану. Радио је као сценариста емисија: „Вече са Иваном Ивановићем“, „Мали Марко зове људе“, „Облак у бермудама“. Водитељ је и аутор неколико емисија на Радио Београду 202. Сценариста је емисије „Караван“ на Радио Београд 1. Већ 10 година је водитељ *Новојодушњеј сайицикона* и *Сайица Фесџа* на Коларцу. Добитник је неколико књижевних награда: „Влада Булатовић ВИБ“, „Пера Стојановић Туман“ (3 пута), „Шабачка Чивија“, „Награда Београдског круга за кратку причу“. Објавио је неколико књига: „Танго на тротоару“ (коаутор), „Мачка без једне ципеле“, „Мис мокре очи“, „Грбаве Танге: Песмарица“, „Како сам смршао 60кг(без таште и хероина)“ и „Афоризми изнад просека“ (последње четири књиге у издању *Креативне радионице Балкан*). Живи и ради у Београду.

МИЛОШ МИРИЋ

Рођен у Ваљеву 2. јуна 1982. године. Ожењен, отац дечака, живи у Београду. Ради као програмер, а рукомет му је омиљени спорт. Уврштен у „Зборнику хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

VESNA ĐUKANOVIĆ

Rođena 1963. године. По професији је учитељ. У слободном времену се бави осликавањем свиле и писањем поезије и прозе. Објавила је две збирке прича „Радост жуте лубенице“ 2016. г. за

koju je dobila nagradu „Čučkova knjiga“ koju dodeljuje *Narodna biblioteka* Han Pijesak – Republika Srpska, „Odsaj svilenih niti“ 2018. godine i zbirku pesama „Možda bezgrešan“ 2022. godine, dar *Kreativne radionice Balkan* kao naj autoru i zbirku kratkih priča „Tragovi“ 2025. godine. Objavljivana je u više zbornika. Dobitnik je *Svetosavske nagrade* Narodne biblioteke „PP Njegoš“ u Knjaževcu, Druge nagrade na konkursu *Mitropolit Josif Cvijović Užice*, Treće nagrade *Poezija šapuće o nama* – Svetosavska zvona Beč – Austrija 2020. Treće nagrade *Panonski galeb* 2021. Druge nagrade Sokobanja 2022. Treće *Svetosavske nagrade* biblioteke „Petar Petrović Njegoš“ Knjaževac 2023. Druge nagrade za kratku prozu Sokobanja 2024.

НАДА МАТОВИЋ

Рођена је 27. јануара 1996. године у Беранама. Основну школу завршила је у мјесту Полица код Берана, а потом Средњу стручну школу „Букадин Букадиновић“ у истом граду. Од 2016. године интензивније се посвећује књижевности, нарочито поезији и прози. Њене пјесме објављиване су на интернет страници *Public figure*, као и у бројним књижевним часописима и зборницима. Године 2018. објављује своју прву збирку поезије под називом *Ода мојој радосћи*, а двије године касније и другу – *Сунчани животи*. Трећа збирка, *Између два љаса*, излази 2021. године. Године 2022. објављује и четврту збирку – *На крилима Поезије*, а 2024. пету – *Кофер изјубљених ријечи*. Студент је Правног факултета у Подгорици. Добитница је више признања и награда, међу којима се издвајају: – Признање *Пјесник – Светионик* Међународног удружења књижевних стваралаца и умјетника „Неказано“ из Бара, – Признање БПУ за квалитет пјесничке креације исказане у пјесми *Кључ*, – Награда *Лице фестивала* на Фестивалу кратке књижевне форме у Затону (2023), – Награда за најоригиналнију љубавну пјесму у категорији *Младе наде љубавној њјеснишћива* (2022), – Награда за најромантичнију пјесму у категорији *Афирмисани њјесници* (2023), – Повеља Удружења српских књижевника у Словенији за учешће на Међународном пјесничком такмичењу *Љубљански њјеснички дани*, – Награда *Злајино њјеро* у Шапцу, – Награда *Злајини*

Тријихон за циклус од три љубавне пјесме на такмичењу у Мркоњић Граду (2025). Заступљена је у бројним зборницима и публикацијама: – У зборнику поезије Београдског центра за културу и књижевност *Пјеснички рукохвати* (Неготин, 2023), – У зборнику Књижевног друштва *Видовдан*, – У листу *Јесењин*, – У зборнику Српске читаонице „Лаза Костић“ у Сомбору, – У зборнику *Чувара природе*, – У зборнику Књижевног клуба *Косовски дожури*, који објављује радове аутора до 35 година на тему Косова. Пјесме су јој објављиване у часописима *Неказано*, *Гласник Народне библиотеке*, *Радосав Љумовић* (Подгорица), у рубрици *Тирилица дневних новина Дан*, као и у часопису *Глас Библиотеке за слијеге* (Подгорица), гдје је заступљена пјесмом „Кожа сна“. Поред поезије и прозе, успјешно се бави и писањем афоризама. Чланица је више књижевних удружења, укључујући удружења „Неказано“ (Бар) и „Зенит“ (Подгорица). Учествовала је на више књижевних олимпијада, гдје је освајала прва мјеста. **ПОВЕЉА ИЗВРСНОСТИ И ЗАХВАЛНОСТИ** За љубавну поезију која спаја даљине Од клуба „Мајдан“ за 2025 год за пјесму *Нова љубав*.

PETAR MIHAILOVIĆ

Рођен је 1985. године у Београду. Последњих десет година бави се дизајнирањем и израдом ауторских зидних сатова, развијајући их као специфичан spoj функционалности и уникатног визуелног идентитета. Његови сатови настају кроз пажљиво промишљен процес у коме су форма, ритам и симболика подједнако важни. Он време не посматра као меру, већ као идеју. Кроз савремени визуелни израз истражује однос времена, форме и симболичке, са нагласком на суptилне нарative и поруке које се откривају кроз посматрање.

AZEMINA DOKAZA KLOBODANOVIĆ

Рођена је 1953. године у Zenici, у Bosni i Hercegovini. Пише прозу и поезију. Путем online издavaча самостално је објавила преко десет књига прозе и поезије на bosanskom jeziku u printanoj форми, а неке и у digitalnoj, те на engleskom jeziku. Posljednje njene

objavljene knjige proze su: „Tragovi Prošlosti“, „Magla“ i „Tišina“, a poezije: „Dok još me ima“, „Kad Utihne Ljubav“ i „Moj Svijet“. Radovi ove autorice objavljeni su u preko osamdeset zajedničkih domaćih i inostranih zbirki, a pjesme i u više svjetskih antologija. Njena katren pjesma publikovana je u prvoj multijezičnoj antologiji katren pjesama „HYPERPOEM“, zajedno sa katren pjesmama više od hiljadu i šest stotina pjesnika iz cijelog svijeta, iz čak 90 zemalja i na 50 različitih jezika. Dobitnica je preko stotinu književnih priznanja i zahvalnica, posebno u oblasti poezije. Azemina je dobitnica i prestižnog priznanja: Rabindranath Tagore International Award za 2022. godinu koje se dodjeljuje međunarodno priznatim autorima/pjesnicima iz cijelog svijeta u znak sjećanja na izuzetnog indijskog pjesnika, dobitnika Nobelove nagrade za književnost daleke 1913, Rabindranath Tagore.

НЕБОЈША МАРКОВИЋ

Poђen 18. 8. 1990. у Љубовији. Слуша Цецу, Брену, омиљена доја му је љубичаста и њему је увек најтеже. Уврштен у „Зборнику хумора и сатире“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

DRAGAN KRSTIĆ

Roђen je 1976. godine u Ljuboviji (Republika Srbija), piše poeziju i zastupljen je u antologiji savremenih pesnika 21. veka „James Joyce na Mediteranu -Ljubav i muzika“. Dobitnik je Džojsovog *Knjigoslova* za pesmu *Pogled njen* i Akrostih, takođe, dobitnik je i brojnih zahvalnica, plaketa i povelja. Zastupljen je u zbornicima poezije „Zbornik uspomena“, „Zbornik mašte“, „Zbornik nade“, „Zbornik humora i satire“, „Bila je jedna jesenja noć“, „Ljubavi od stakla“, „Šraf 2020“, „Delić raja“, kao i u brojnim elektronskim zbornicima. Dobitnik je priznanja za poeziju autora čijim je učešćem u projektu „Mili Dueli“ omogućena međunarodna saradnja autora iz Srbije sa autorima balkanskih zemalja, autorima iz dijaspore i stranim autorima poezije kao i za promociju internacionalnog dijaloga kroz poeziju i doprinosa mira u svetu. Pesme Dragana Krstića svojom

pronijeljivošću, očekivanim i neočekivanim zaokretima upućuju čitaoce da sami odluče kako će ih razumeti. Same poente pesama su skrivene i duboke tako da svako svoj sud donosi na osnovu posebnih i ličnih prioriteta. Pesnikove metafore i lako poigravanje rečima svedoče o njegovoj težnji da se napusti puka pesnička tradicija i krene u neke nove, začarane krugove nepoznatog. Kroz bogat jezik, teme ljubavi, postojanja i umetničkog izražavanja, pesnik ne samo da istražuje unutrašnji svet pojedinca, već nas poziva da se suočimo i preispitamo vlastite emocije. Krstićeva poezija jeste putovanje kroz složene emotivne pejzaže.

СРЂАН ТАСИЋ

Рођен 1. септембра 1984. у Врању, познат је као афористички чаробњак на *Инстаграму* и *Твиттеру* под називом The_Srks, са сочним смислом за хумор. Овај гурман, чија је љубав према храни равна страственом прасету, сања о глобалном гастро путовању. Срђан је поносни власник чак четири јахте – бар у својим живописним сновима. Када није заузет гледањем серија и филмова на *Нетфликсу*, Срђан ради као један од 8 тренера и обучава наставнике у једној од највећих онлајн школа, а и сам држи часове кинеским студентима. Међутим, највећи изазов су му кинески ученици, који му, како каже, раде „лоботомију“ са сваким часом. Зато све мање стиже да смишља своје урнебесне афоризме, али када то учини, гарантовано ће вас насмејати до суза, а можда и неће. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*. Афоризми су му објављивани на сајту „Круг ветра“.

INDIRA OMERHODŽIĆ

Рођена је у Брчком 1964. године. Писањем се бави још од школских дана, али своје прве књиге објављује у зрелим годинама. 2024 објављује двије збирке поезије и кратких прича, под називом: „Restartovanje duše“ и „Hod po žici“. Осим toga заступљена је у неколико издања зbornика у regionу и БиХ.

ВЛАДИМИР ЂОКИЋ

Рођен 3. маја 1987. у Лозници где је завршио основну и средњу школу. Медицински факултет у Београду завршио је 2012. године и на истом се запослио као асистент и касније доцент. Тренутно запослен на „Mayo Clinic“ у Рочестеру, Минесота, САД. Уврштен у „Зборнику хумора и сатире“ и „Зборнику медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

РАЗУМЕНКА МАРКОВИЋ

Рођена 1966. године у Чачку. Школовала се у Ариљу, Пожеги, Ваљево, Београду, Сремским Карловцима, Грацу и Бечу. Студирала економију, дипломирала на менаџменту за културу под менторством др Виктора Радуна, песника, писца, преводиоца, филозофа. Награђивана три пута Змајевом наградом за књижевност и Мајском наградом сусрета песника. Више пута похваљивана. Заспупљена у многим Зборницима; „Снови из златног крчага“, Ствараоци пожешког краја“, „Грана која маше“, „Затон 25“, „Пјесник свјетионик бр8“, „Љубав нема боље дане“, „Момчилова фрула“, „Смедеревско поетско лето“, „Балканско вече поезије“, „Под успењским сводом“, „Венац изабраних“ и др. Објављивана у часописима у Србији, Хрватској, Црној гори и Македонији. Дописник Српске ТВ Чикаго. Члан УНС (Удружење новинара Србије). Самостална збирка „Осмех са којим кестенови зру“ – поезија. Књига „Океан мастила“ – проза, тренутно у штампи.

ВОИСЛАВ ИЛИЋ

Рођен 14.7.1990. у Новом Саду. Одрастао у селу Раткову, у Оцаима завршио средњу гимназију, а након средње прешао у Нови Сад. Завршио Правни факултет. Био је јуниорски првак у стрељаштву и освајао многе награде у шаху. Од 7. до 18. године се борио са епилепсијом. Узрок епилепсије је тај што су га ударила кола када је имао 4 године. Објавио до сада 4 књиге: збирку афоризама „Џентлменова збирка“, роман „Морам, како буде, желим“, популарну психологију „Жено сабери се“ и збирку афоризама и

песама „365 емоција“. Уврштен у „Зборнику хумора и сатире“ и „Зборнику медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

СЛАВИЦА МАКСИЋ

Рођена 1957. године је доктор психологије, истраживач са звањем научног саветника. Била сарадник Института за педагошка истраживања у Београду, где је проучавала развој даровитости, талената и креативности. У претходних десет година, пише приче, песме и афоризме које објављује у новинама, часописима и зборницима и антологијама у Србији и окружењу. Најзначајније публикације у књижевности: збирке афоризама и кратких прича: *Од лука до сиреле* (2020), *Моја прича* (2022) и *(X) уморан свет* (2024). Живи и ради у Београду.

ZLATOMIR ALEKSIĆ

Рођен 1958. и живи у Шапцу. Завршио Гимназију „Vera Blagojević“, студирао FPN, новинарство. Радио као новинар, политичар, комercijalista, menadžer и дочекао пензију. Пише поезију, прозу, сатиру. Објавио збирке кратких прича „Неке моје приче“ и „Причалиште“ као и збирку афоризама „Писање низ ветар“. Од похвала и tapшања по леђима још има modrice. Diplome и zahvalnice није сачувао, pare од nagrada потрошио. Unukama и unucima прича bajke.

МАЈА ЂУКАНОВИЋ – ОСМАНЧЕВИЋ

Рођена 29.5.1977. у Чачку, где је завршила основну школу и Гимназију. Правни факултет је завршила у Крагујевцу. Пише од основне школе када је и постала члан Књижевног клуба „Драгослав Грдић“ из Чачка. Већ тада је била учесник манифестације „Дисово пролеће“. Пише афоризме, сатиричне песме, поезију, хаику, кратку прозу. Заступљена је у многобројним зборницима, антологијским збиркама, књижевним новинама, дневним листовима и часописима у Србији и региону, као и на интернет порталима. Њена дела су преводјена на више страних језика: енглески, мађарски, македонски, бугарски... Вишеструко похваљивана и награђивана за свој рад. Члан Књижевног клуба

„Драгослав Ђрбић“ из Чачка, члан УСКОРА, *Удружења књижевника у земљи и расејању*, члан Међународног удружења књижевника „Неказано“ из Бара, Друштва књижевних стваралаца „Васо Пелагић“ из Пелагићева и Удружења радника и уметника Србије и Црне Горе са седиштем у Горњем Милановцу. Њена прва збирка поезије „Са покошених ливада“ објављена је 2000. године, а након дуже паузе, управо је у издању београдске „Алме“ објавила и своју другу збирку песама, „Кроз прозор вагона.“ Учествовала је на многобројним књижевним манифестацијама у Србији и иностранству, а на једној од њих, 2023. године, у Бару, упознала је свог садашњег супруга, књижевника Динка Османчевића из Бањалуке, тако да живи и ствара на релацији Бањалука – Чачак.

ДИНКО ОСМАНЧЕВИЋ

Рођен у Бањалуци 24.7.1971. Пише афоризме, пјесме, приче. Бави се енигматиком. Дугогодишњи колумниста *Независних новина*. Афоризме и друге сатиричне радове објављивао у свим дневним новинама у Републици Српској и Србији, као и у другим новинама, бројним часописима и књижевним магазинима („Књижевне новине“, Београд, „Књижевни преглед“, Београд, „Суштина поетике“, Глушци, „Књижевно перо“, Ријека, „Неказано“, Бар, „Мост“, Мостар, „Крајина“, Бања Лука, „Нова стварност“, Бања Лука...), као и у жанровским листовима на Западном Балкану и Словачкој. Радови су му читани на радију и телевизији („Караван“, „Зврк“, „Облак у бермудама“...). Заступљен у бх, екс Ју и балканским антологијама афоризама: *Панорама крајишкој хумора*, *Побуна мождане масе* (БиХ), *Ех Ју анџолоџија афоризама* и *Извајане мисли 4* (југословенске антологије), *Балканска анџолоџија афоризама*, *Бисери балканској афоризма*, *Ко је ко у афоризму*, *Бричење на њејшелој*, *Балканска анџолоџија еројској афоризма...*), као и у неколико десетина (антологијских) збирки афоризама и зборника. Један од ријетких, можда и једини афористичар на свијету, чији афоризам је цитирала једна министарка у неком државном парламенту. (На званичном засиједању Скупштине Србије, у директном преносу на РТС-у, афоризам је цитирала Дубравка Ћедовић

Хандановић.) Објавио збирке афоризама *Велики њрасак* (2019) и *Злајне резерве* (2021), *Афористична артиљерија* (2023), све три у издању београдске Алме. Награђиван на конкурсима и фестивалима хумора и сатире: Прво мјесто на фестивалу Смејада 2013, Друго мјесто на фестивалу Смејада 2011, Прво мјесто на конкурсима за најбољи нф афоризам (2010) часописа *Terra* и *Удружења фанови научне фантастике* Београд, *Злајни афоризам* Клуба умјетничких душа Мркоњић Град 2021, Позлаћени афоризам седам пута, Друго мјесто и сребрна плакета за најбољи спортски афоризам 2022, у Новом Саду и друге бројне награде и похвале. Научнофантастичне и друге приче објављивао у часописима: „Галаксија“, „Орбис“, „Terra“, „Суштина поезике“, „Фарос“, „Град“ (Крушевац), „Неказано“, „Ђердан“, „Илустрована политика“..., у бројним интернет часописима и порталима, као и у двадесетак (антологијских) збирки прича.

Награђен за Најбољу домаћу нф причу објављену у „Галаксији“ (2000), Друго мјесто на конкурсима за причу Ротари клуба Медијана из Ниша (2022), Друго мјесто и сребрна плакета на конкурсима за најбољу причу Марко Мартиновић Цар (2022), као и друге награде и похвале. Објавио је збирку кратких крими прича, *Крими њриче* (Београд 2025), у издању *Друштва SCI&FI* из Београда.

Пјесме објављивао у дневним новинама, часописима и књижевним магацинима. Заступљен у бројним збиркама и зборницима поезије. Награђен Сребрном плакетом (друго мјесто) на конкурсима Муса Ђазим Ђајић, за најбољу пјесму Босне и Херцеговине (2020), Сребрна плакета на конкурсима часописа *Кинеска њоејска даишја* (2023), као и друге награде и похвале.

Бави се енигматиком. Објављивао у „Ђердану“, „Упитнику“, „Фаросу“, „Квизорами“, „Независним новинама... Заступљен у Лексикону загонетача Босне и Херцеговине. Дугогодишњи колумниста Независних новина и дугогодишњи дописник часописа *Шехер Бања Лука* који излази у Мотали (Шведска). Његове књиге су написане на српском језику, као и 70-80% свих других објављених радова. Поред српског пише и на босанском.

СЛАВИЦА АГИЋ

Рођена Влаисављевић 1958. године у Бачкој Паланци. Пише поезију, прозу, афоризме, сатиру и песме и приче за децу. Заступљена је у више десетина зборника, антологија и часописа у земљи и иностранству. Добитник је многих награда и похвала у земљи и иностранству. Радови су јој превођени на стране језике. Објавила је збирку поезије „Башта живота“, књигу афоризама „Цвет без мириса“ и песме за децу „Разиграни кишобрани“. Члан је *Удружења књижевника у ошваццини и расејању* (УСКОР) Београд, *Савеза књижевника у ошваццини и расејању* (СКОР) Нови Сад, Књижевног клуба „Дис“ Бачка Паланка, Књижевног клуба „Златно перо“ Књажевац и БАК- а (Београдски афористичарски круг) Београд. Живи и ствара у Бачкој Паланци.

ЖЕЉКО МАРКОВИЋ

Рођен је 1961. године у Мазочу код Фоче. По образовању је дипломирани економиста. Пише афоризме, епиграме, хаику и крајке приче. Објавио је три књиге афоризама: „Истина о нама“ (2011), „Народе, извини!“ (2016) и „Животи на овим просторима“ (2021). Живи у Чачку.

DRAGAN MITIĆ

Dragan је за своја литерарна дела писана као проза или поезија, која је почео да објављује тек од 2020. године, добио велики број угледних награда, diploma и похвала у државима целог региона пошто пише и објављује на више језика. Нjegова бројна литерарна дела која су настала од 2020. до 2024. године су објављена у две самосталне збирке „Моје песме“ и „Моје приче“, у издању *Nova poetika*, Београд 2024 обе као награде на конкурсима *Zlatni hrast* 2021. и 2022., за помоћ при издавању ауторских књига. Поезију сматра основном svakог добро написаног литерарног текста. Иначе су његова дела по правилу изабрана на међународним конкурсима и објављена у више од триста књига или у познатим књижевним часописима у читавом региону, нашле су место и у више антологија, збирки и зbornика, а нека су већ преведена на словеначки, makedonski, bugarski, руски, engleski и poljski језик. Неке

od nagrada: „Milovan Vidaković“, „Musa Ćazim Ćatić“, *Slavističnega društva Dolenjske i Bele Krajine*, *Slavističnega društva Celje*, „Pavle Tončić“, „Stjepko Težak“, revije za leposlovje, umetnost in društvena vprašanja MEDMET, „Zlatno pero Ljubljana 2022“, KNS Sarajevo, „Zlatni triptihon najbolje ljubavne pesme“, Pisci i Književnost – *Poezija zlatnih stihova*, „Literarno gibanje Šentjakobsko je poezija“, „Mladika“ iz Trsta, „Nedelja“ iz Celovca.

MIRJANA DIMITRIJEVIĆ

Rođena je 1992. godine u Ćupriji. Završila je osnovne i master studije srpskog jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Nišu. U slobodno vreme piše aforizme, epigrame i prikaze knjiga. Njeni aforizmi su zastupljeni u elektronskim i štampanim medijima, kao što su: „Šipak“, „Satirgora“, „Konkretno“, „Na prvome ste mjestu“, „Etna“, „Satiraskop“, makedonski „Balkanium“, hrvatski „Apolon“, „NIN“, „Politika“, „Ilustrovana Politika“, „Večernje novosti“ itd. Takođe su joj aforizmi uvršteni u zbornik „Vršačka poetska susretanja 2025“. Živi i radi u Nišu.

ЈОВАН БАЈЦ

Рођен је 13. јула 1976 год. у Аранђеловцу. У родном граду завршио је основну, а у Младеновцу Техничку школу. Од ране младости бави се писањем поезије, коју и објављује по школским и локалним књижевним часописима. Осликавајући реалну слику Србије кроз сва времена, ствара поетски роман *Ваширено оружје* (2003), чиме је доказао да поседује изузетан таленат за приповедање. Савременим романом *Расцеће* (2005) потврђује своје књижевне способности, што му отвара многа врата у свету културе и уметности. Активно учествује на књижевној манифестацији *Инспирација Дунав*, презентујући своје литерарно стваралаштво по европским дестинацијама. По многобројним зборницима објављене су његове одабране песме, приче и афоризми. Из штампе излазе и збирке афоризама *Лейб деле вроне* (2014) и *Земља шарених лажа* (2017), где се истиче бритким, сатиричним хумором. Наступа на многим књижевним манифестацијама,

презентацијама књига и књижевним вечерима, укључујући и гостовања по иностранству. Добитник је дипломе на Фестивалу сатире у Мркоњић-граду (2014), златног одличја на Фестивалу љубавне поезије у Барајеву (2014) и златног одличја на Фестивалу *Поеџска харфа* у Скопљу (2015)), као и дипломе на Фестивалу љубавне поезије у Мркоњић-граду (2015) и (2016), те диплома похвала на два Фестивала љубавне поезије у Београду (2015) и друго. Константно је присутан у свим антологијским зборницима *Креативне радионице Балкан*, те тако најбоље презентује своје стваралаштво у земљи и иностранству. Уважени је члан књижевног клуба *Аранђеловац* у истоименом граду, где иначе живи и ствара.

ДЕЈАН ТРАЈКОВИЋ КЛАЈВЕРТ

Дипломирао на Академији технолошко-васпитних струковних студија у Нишу, на одсеку у Врању, смер Технолошко инжењерство. Стекао је звање Струковни мастер инжењер технологије. Запослен је у јавној установи *Центар за развој локалних услуга социјалне заштите* у Врању као службеник за послове заштите, безбедност и здравље на раду. Положио је стручне испите из области безбедности и здравља на раду, као и из области заштите од пожара. Има завршену обуку из области руковођења и координације у ванредним ситуацијама, као и обуку за припаднике цивилне заштите за задатке заштите и спасавања од пожара, као и обуку из прве помоћи. Од 2013. године ангажован је као припадник специјализоване јединице цивилне заштите. Активан је члан хуманитарног удружења „Коце Заувек“ из Врања и добровољни давалац крви. Страствени је колекционар стрипова, албума, сличица, Киндер фигурица, страних новчаница, маркица и значки. Ужива у игрању малог фудбала, испијању кафе и страстеном гледању филмова и серија. Уврштен у „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

ТОДЕ РИСТО БЛАЖЕВСКИ

Карикатуриста, хумориста, есеиста и аниматор, рођен је 06.05.1948 године у Скопљу. Дипломирао је на правном факултету Универзитета „Св. Кирила и Методија“ у Скопљу. Уметничким радом почео се бавити 1966 године објављивљањем: сатиричних прича, афоризама, есеја, карикатура... у новинама: *Нова Македонија*, *Вечер*, *Бирлик*, *Млас борец*, *Просветен работник*, *Сингуленски збор*, *Металурџи*, итд., као и часописа: *Остен*, *Мит*, *МК ревија*, *Корени*, *Разглед*, *Тренд*, *Огледало*, *Современост*, *Свет*, *Стожер*, *Сирењ*, *Трудбеник*, *Житие*, *Виц*, зборницима *Зборник усјомена*, *Зборник наде*, *Зборник маши*, *Зборник медијација*... (Београд), *Најкраће приче* (Београд), *Џубокс* (Београд), *Сиршел* (Софија), електронских магазина: *Ејна* и *Шийак*, (Београд), *Носорог* (Бања Лука), итд. Објавио је збирке хумористичких прича и афоризама: *Јас сум виновен за сè* (2008) и *Јас не сум виновен за нишито* (2018), албуме карикатура: *Нула Вавилонска* (1995), *Хомо балканикус ејен занесеникус* (1999), и *Воинственото ђерце* (2015), као и књигу јесеја: *Ајекити на карикашурата* (2014). На супер 8 мм филмској траци, је израдио анимиране филмове *Дилема*, *Кайка*, *Идеја*, *Пешак*, *Слизнување* и *Орашор*, а у дигиталној форми – на компјутеру, филмове: *Ризик*, *Душорижници Сјрав*. Ови филмови су приказани на фестивалима алтернативног филма Југославије, филм *Ризик* је приказан и у Пиештани – 2014, (Словачка), а филм *Душорижници*, у Букурешту – 2018 (Румунија), Бафусаму – 2019 (Камеруну), и Жилини (Словачка) 2019, и итд. Његова дела са македонског, су преведена на енглески, бугарски, српски, турски, француски и руски језик. Добитник је пет специјалних награда за карикатуру и шест за цртани филм.

STEFAN VLKU

Рођен је 18. јануара 2002. године у рударском граду Мајданпеку. Основну и средњу школу је завршио у родном граду, а затим студије наставља у Пожаревцу. У августу 2024. године објављује свој први роман под називом „Богатир“ који је веома лепо прихваћен и којим Стефан прави прве кораке у свету писања. Већ почетком 2025.

godine, on objavljuje drugi roman „Projekat 3“ pod izdavačkom kućom „Kolarus“, u saradnji sa Nenadom Čokulovom – autorom serijala 47. Stefan trenutno živi, radi i završava master studije u Požarevcu, zajedno sa svojom životnom saputnicom Janom.

НИКОЛА ВРАЊЕШ

Дипломирани економиста, ожењен, има двоје деце. Живи у Краљеву. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

ВАЛЕНТИНА ВАЊА ДАБИЋ

Рођена је 09.08.1971.год.у Петровцу на Млави. Детињство проводи у малом планинском селу Рибару у срцу Хомоља и својим књижевним делима чува традицију, културу и обичаје свог завичаја. Аутор је аутобиографске новеле „Од млека па довека“, романа „Последњи Хомољски горштак“, збирке песама „Аманет“ и књиге приповедака „Сачувано од заборава“. Добитница је многобројних награда у земљи и иностранству. Живи и ствара у селу Лугавчина, Општина Смедерево.

АЛЕКСАНДАР МИХАИЛОВИЋ

Рођен 19. 5. 1993. у Новом Саду. Хоби му је програмирање. Воли воду и море, хедонист.

VERICA MILOSAVLJEVIĆ

Rođena Spasić u Smederevu. Kao beogradski student na Višoj školi za spoljnu trgovinu aktivno je svojom pojavljivanjem uzimala učešće na književnim večerima. Radni vek provela je na poslovima građevinske i ekonomske struke. Mada više decenija živi u svetu poezije, i književnosti uopšte, oglašavajući se svojom poezijom u zbornicima i antologijama, do sada ima dve objavljene knjige poezije i poetskih meditacija: „BEOGRADSKE ZORE“ i „PUTANJA DO SJAJA“, iz kojih se jedan broj pesama nalazi u priznatim međunarodnim antologijama. Član je više poetskih udruženja i književnih grupa

koje neguju poetsku, proznu i satiričnu formu, a za svoj rad dobijala je prestižne nagrade.

АЛЕКСАНДРА ФИЛИПОВИЋ

Рођена 1983. године, српски је писац и сатиричар. Пише за децу и одрасле. Ауторка је романа: *О крилима и чудима* (2019), *Серафина Крин и Срце света* (2022) и *Серафина Крин и последњи трифон* (2023). Објавила је збирку афоризама *Мисли дунђовнице* (2025). Награђивана је у земљи и иностранству. За своје романе, приче за децу и афоризме добијала је значајне награде. Писала је приче за децу за *Радио Београд 1*. Књиге су јој уврштене у изборну лектуру за ученике основних школа у оквиру пројекта *Читалићи*. Њени романи о *Серафини Крин* преводе се на украјински језик и објављују у Украјини. Према речима тамошњег издавача, ово су прве српске књиге за децу које су објављене у тој земљи. Добитница је следећих награда: Награда дечје критике „Доситејево перо“ (треће место) за роман „Серафина Крин и последњи грифон“. Прва награда *Радио Београда* за најбољу причу за децу. Прва награда за афоризам године *Вечерњих новостии*. Прва награда за афоризме на Фестивалу хумора и сатире „Чивијада“. Прва награда за најбољи афоризам на Фестивалу хумора и сатире СЛЕМ. Друга награда за афоризме на међународном такмичењу „Златни змај“ у Словенији. Друга награда за афоризме на Фестивалу хумора и сатире „Чивијада“. Трећа награда за сатиричну причу на Фестивалу хумора и сатире „Чивијада“. Објављује у многим реномираним часописима и зборницима. Радови су јој преведени на украјински, румунски, македонски, руски и мађарски језик. Чланица је *Удружења књижевника Србије*.

АТИФА SENDIĆ

Рођена је 14.07.1974. У Livnu. Завршила Pedagošku akademiju у Zenici i stekla zvanje nastavnik razredne nastave. Trenutno је u invalidskoj penziji. Autorica је objavlјene zbirke pjesama *Didarije moje mašte*.

SANDRA PAUNOVIĆ

Rođena 17.03.1998. u Zaječaru, sa dvoje dece živi u Boru. Još kao dete gajila je veliku ljubav prema crtanju i većinu slobodnog vremena posvećivala tome.

МАЈА ВУКАС

У свет медија ушла као дванестогодишњакиња са ауторском емисијом на локалној телевизији. Прошла све врсте медија, од телевизије, преко радио и штампаних до дигиталних. Могли сте је видети и у неким домаћим серијама и филмовима и у пар страних реклама. Тренутно ради као водитељка. Уврштена у „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

ИЛИНКА МАРКОВИЋ

Живи свој „мали живот“ и ствара најбоље што уме. Рођена је у Куршумлији, првој српској престоници, на дан Светог Илије, давне 1955. године. Остварила се као личност, жена и мајка. Највећу радост у животу после њене деце доноси јој писање, које, такође, сматра својом мисијом, одувек. Визије јој не недостају, а циљеви – са годинама мењају се приоритети. Један од циљева је „Брини о себи, да не задајеш муке породици. Мисли добро и добро ће бити.“ „Ко сам? Шта сам“ – До данас није открила, иако је по природи радознала. Краси је доста успона и падова на свим животним пољима, као и на пољу стваралаштва. Но, одатле је много наталожених успомена, или како воли да каже када је неко нешто пита: „Дугачка ми је трака у глави, да је одмотам, па ћу вам рећи...“ Да ли је мудрија? Можда! Али, ако јесте, мудрост је за неке ствари стигла касно. Свој одраз у огледалу је сагледала и прихватила себе са свим манама и врлинама. Ако је узор било коме, то јој чини велику част.

До сада је објавила три збирке песама: „Између јуче и данас“ 2014. (III награда на књижевном конкурс у „Пегаз“); „Право на живот“ 2016. и „Са свитањем“ 2018. године. У току су припреме за четврту, пету... Заступљена је у више антологија и зборника са

својом љубавном, родољубивом, мисаоном поезијом... а провеје и по која сатирична. Нису изостале ни награде. Сматра да поезија отвара многа врата и да има невероватну моћ над осећањима сваког бића, али данас се она недовољно чита, слабо разуме, да нема добре критике, а која је неопходна. „Да! То сам ја!“ – Рече и утече.

КАТАРИНА ЂУЛИЋ

Рођена 3. фебруара 1996. године у Крушевцу, мада последњих десетак година живи и ради у Београду. Примарно занимање и интересовање су јој фотографија и видеографија, а поред тога рекреативно ради и као ДЈ. На Твитер је званично дошла не тако давне 2015. године и одлучила да остане. Хобији су јој уједно и послови од којих зарађује и живи, па можда ипак није њој баш увек најтеже. Уврштена у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

МИЛИЦА РИСТИЋ

Рођена 2000. године у Лесковцу, Република Србија. Завршила Гимназију у Лебану, природно-математички смер, 2019. године. Исте године уписује основне академске студије сликарства на Факултету уметности у Нишу, у класи професора МА Бранислава Башића, које је завршила школске 2022/23. године. Након тога уписује мастер академске студије сликарства на истом факултету и у истој класи, које је завршила 2025. године (2023/2024. студијска година). Током 2024/2025. године похађала је постдипломске студије на Умјетничкој академији у Сплиту, које је такође успешно завршила.

ISKRA DEJANOVIĆ

Rođena 2004. Objavila je jedan roman – „Buntovnica“ (Nova Poetika, 2019) – i učestvovala na različitim pesničkim susretima (Pesnički pozdrav proleću, Sinđelićeve čegarske vatre, Pesnički susreti dece i mladih Čukarice...) i u više zbornika („Šraf 2019“, „Glubočica između obala“, „Hoćemo li na put ljubavi“, Makedoniumov zbornik,

„Mali pobednik“ 2016...). Njeni članci i prikazi nalaze se na sajtovima časopisa „Kuš“, „Kult“ i hellycherry.com, a njena poezija objavljena je i na sajtu XXZ. Student je srpske književnosti na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu.

БОГОЉУБ ВЕЛИЧКОВИЋ

Рођени Крушевљанин, сада већ Београђанин који ради у маркетингу. Воли да путује и једе слаткише, засмејава људе и ужива у животу. Жика и Лаки, два брата мачка су део породице. На Твитеру пише под псеудонимом *Решко кад ђесимистиа*. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

БЛАГИЦА СТАНОЕСКА

Пензионерка, 74 година. Пише поезију и прозу. Присутна у збиркама поезије и прозе у Северној Македонији, Хрватској, Србији, Босни и Херцеговини, Бугарској, Русији, Индији, Аргентини и Филипинима. Њену прву књигу поезије „Светла Милокрвност“ објавио је *Нови Вавилон* Битољ, Северна Македонија.

ЈОВАНА БЈЕЛАНОВИЋ

Рођена 2001. у Београду. Као студенту медицине, емпатија јој је веома важна и због тога је она срж њених радова, а надахнуће проналази у људима, животним околностима и спознаји себе. Члан је *Удружења Младих Уметника Културе* „МУК“, у чијим зборницима су објављивани њени радови.

MILAN MILUTINOVIĆ

Рођен је 4.12.1966. godine u Beogradu, где i danas живи i ствара. Diplomirao je na Filološkom fakultetu u Beogradu, na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti. Član je književnih klubova: „Miodrag V. Šijaković“ (1988.) i „Jesenjin“ (1996.), Udruženja književnika Srbije (2003.), Književnog društva „Libero Markoni“ (2005.),

„SOKR-a“ (2011.) i Udruženja pisaca „Poeta“ (2013.). Društva „Rade i prijatelji od (2020). Godine 2017. osvojio je prvu nagradu na konkursu „Pesničko proleće Čukarice za pesmu „Undina“. Godine 2011. dobio je diplomu na desetom javnom konkursu povodom Dana zaljubljenih na temu „Ljubav je pesma najlepša“ u organizaciji „Kluba umetničkih duša“ za pesmu „Madam Jagoda“. Godine 2010. osvojio je treću nagradu na pedesetim Majskim susretima u organizaciji književnog kluba „Đuro Salaj“ za pesmu „Na zidinama Troje“. Godine 2009. osvojio je drugu pesničku nagradu književnog kluba „Branko Miljković“ iz Knjaževca za pesmu „Tuga“

ПЕТАР ОРОЗОВИЋ

Завршио ФОН и дипломирао на Физичком факултету. Издао једну збирку поезије: „Пукотина љуштуре“. Пише и дечију поезију, кратке приче, римоване мисли и афоризме.

BRANKO M. JOVANOVIĆ

Rođen 16.11.1960. u Novom Sadu, a po struci je dipl.inž.elektro-nike i telekomunikacije. Priče objavljuje na književnim konkursima regiona i u sledećim književnim časopisima: „Zvezdani kolodvor“ – Beograd, „Nekazano“ – Bar, „Zeleni konj“ – Beograd, web časopis „Bašta Balkana“ iz Beograda, web časopis „Kratke priče“ iz Beograda, „Oksimoron“ – Beograd, godišnjak „Čitanica Narodne biblioteke i muzeja“ iz Bele Crkve itd. 2023. godine je zajedno sa suprugom kod „Književne omladine Srbije“ objavio zbirku priča „U dva pera“ u kojoj se nalaze i njegovih 24 priča.

JAROSLAV KOMBILJ

Rođen u Staroj Dubravi (BiH), davne 1944. godine. Po struci: master dipl.ing.tehn. Sada u penziji. Oženjen, ima kćer i sina, tri unuke i jednu praunuku. U mladosti pisao pesme na srpskom, ukrajinskom i rusinskom i objavljivao po časopisima. Nakon odsluženja vojnog roka prestao da piše. Krajem prošlog veka počeo da se bavi prevodenjem. Prevodi sa ukrajinskog i ruskog na srpski, te sa srpskog i rusinskog na ukrajinski. Do sada su objavljeni prevodi 7 romana, po

jedna zbirka eseja, pesama i dramskih tekstova, te preko 400 pesama i preko 200 aforizama po časopisima, zbornicima, almanasima i portalima. Početkom druge deкаде ovog veka ponovo počeo, u dokolici, da piše pesme, kao i kratke priče. Do sada je objavljena jedna zbirka kratkih priča na ukrajinskom jeziku, a na srpskom stotinak kratkih priča i tridesetak pesama po časopisima, zbornicima, almanasima i portalima.

BORISLAV BATIN

Rođen u Beogradu 23.12.1954. godune. Po zanimanju je inženjer mašinstva. Od rane mladosti piše poeziju i prozu, objavljivao je svoje tekstove u mnogim štampanim i elektronskim medijima. Do sada je objavio: „Zbornik svesnovidosti“ – zbirku poezije, eseja i krtatkih priča, 2001. godine u izdanju: izdavačke kuće – „Zaslon“ – Šabac. „Tri dana novembra“ – roman u izdanju iste izdavačke kuće, objavljen 2004. godine i iste godine bio u konkurenciji za „Ninovu“ nagradu. „Logonauti“ – sf. roman objavljen 2004. godine u izdavačkoj kući „Zaslon“ i preveden u digitalnom izdanju na engleski jezik i nalazi se u nacionalnim bibliotekama SAD, Australije, Kanade. Objavljivao je svoje pesme i priče u raznim zbornicima, književnim časopsima kao i internet informativnim sajtovima u regionu. Sva njegova dosadašnja izdanja mogu se naći u elektronskoj formi na raznim sajtovima. U pripremi ima obimnu zbirku poezije, kao i zbirku priča, eseja i aforizama... Živi u Beogradu.

CVIJA PERANOVIĆ KOJIĆ

Rođena je 1968. godine u Brčkom, BiH. Nakon završene srednje škole u rodnom gradu, nastavila je život i studije u Austriji, gdje je završila Višu ekonomsku školu, uporedo studirajući njemački jezik. Kasnije je studirala psihologiju na Pedagoškoj akademiji u Brčkom. Autorka je sedam samostalnih knjiga – četiri za odrasle i tri knjige za djecu. Njena djela zastupljena su u brojnim antologijama u Bosni i Hercegovini, regionu i širom svijeta. Članica je i ambasadorica mnogih regionalnih i međunarodnih književnih udruženja i akademija, te učesnica brojnih međunarodnih festivala poezije. Dobitnica

je mnogih nagrada i priznanja, a njena djela prevedena su na više stranih jezika i objavljena u brojnim književnim časopisima širom svijeta.

FRANJO FRANČIĆ

Rođen 1958. u Ljubljani, je pesnik, prozaista, pisac za decu i dramski pisac, prevodilac sa srpskog jezika (napisao je dve knjige na srpskom jeziku), živi i radi u Istri. Iz južno-srpskog jezika je preveo preko 60 avtora i 600 pesma, priča... Kako, na kraju prevedene knjige, sastaviti biografiju pisca, čija je većina knjiga i te kako iskreno i nepotvoreno ogledalo njegove burne biografije? Uz to, pisca, čija bi samo bibliografska jedinica objavljenih knjiga zauzela dve strane? Od čega početi i gde završiti? Izbor iz dela: *Ne*, kratke priče, 1986; *Jeb*, roman, 1988; *Milostni strel – Orgija*, kratka proza, 1989; *Klovnova obzorja*, pesme, 1990; *Sovrašтво*, roman, 1993; *Začasno osvobojeno ozemlje*, pesme, 1992; *Bele smrti*, kratka proza, 1994; *Male vojne*, kratka proza, 1994; *Poševni stolp v Pisi*, kratka proza, 1995; *Škorpionova balada*, roman, 1995; *Otroštvo*, kratka proza, 1996; *Dobro jutro Charles Bukowski!*, zbirka erotskih priča; *Janočka*, pesme, 2000; knjiga za decu *Hvalnica sončnicam*, 2002; *Ljubezni in sovrašтва*, 2002; *Za vse boš plačal*, humoreske, 2006; *Barufa in kažin*, humoreske, 2005; *Trkaj, trkaj na nebeška vrata*, izabrana proza, 2006; *Za vse boš plačal*, *Ne spominjam se*, kratka proza, 2006; *Ledeni ogenj resničnosti*, roman, 2006. Kje se krijejo metulji pred dežje 2009, Hipo 2010, *Neko naplamsko jutro, ko kri zalije sanje, pesmi* 2009... *Slepe ulice* 2013, *Ožarila si mi srce* (2016), *Ljubil sem Monico Lewinskiy* (2017), *Vzemi me k sebi* (2019), *Strast in nemir* (2019) *Domovina bleđa mati* (BKG 2009, 3D+, 2010, Intelakta Valjevo 2012), *Gde se skrivaju leptiri od kiše* (2011), *Razvrat samoće* (2010), *Voleo bih da zaustavim vreme...*

Prevođen je na mnoge jezike, posebno na nemački, 41 prevođa na deset stranih jezika. Dobio je nagradu za poeziju časopisa *Mladina*, 1989. godine, a 1986. godine nagradu *Zlata ptica* za roman *Domovina, bleđa mati*, kao i nagradu grada Pirana za ukupno stvaralaštvo, više nagrada u Austriji na međunarodnom festivalu književnosti za dijecu, Schwanenstadt 2009, 2011, 2012, Radio Trieste – a,

više od 30 nagrada na konkursima u Italiji, Austriji, Srbiji... Sve ostalo je ionako zapisano u njegovim knjigama.

LJUBICA PEJIĆ – KUZMANOVIĆ

Živi u Čereviću, opština Beočin, Srbija. Radi kao socijalni radnik u Predškolskoj ustanovi u Beočinu. Rođena je 1963.god. u Tuzli (BiH). Kao dete i mlada osoba pisala je pesme a kasnije prestala. Živela je u Kiseljaku kod Tuzle odakle su potekla mnoga pesnička imena. Njen brat Milorad Pejić je već prilično poznati pesnik, koji živi u Švedskoj, kao i njena sestra Dobrila Pejić, koja takođe piše. Njen prvi komšija je Šimo Ešić, pesnik za decu, kao i pisac i pesnik Semezdin Mehmedinović. Svi su išli u istu osnovnu školu. Oni su za razliku od Ljubice nastavili da pišu. Sada u ovim godinama ponovo piše i smatra da je to dobro za nju. Ima oko tri godine kako ponovo piše i njene pesme su se našle u mnogo zbornika a za neke je dobila i nagrade.

МЛАДОМИР КНЕЖЕВИЋ

Пише поезију, хаику и афоризме. Објављивао у домаћим и међународним часописима за књижевност и електронским медијима. Заступљен у заједничким књигама, домаћим и међународним зборницима као и више антологија, алманаха и лексикона. Учесник глобалних песничких сусрета 2020-2025. Поезија Младомира Кнежевић је превођена на македонски, арапски, ромски, шпански, енглески и руски језик. Објавио шеснаест књига поезије.

PETAR JOVANOVIĆ

Rođen 1950. godine, psiholog; Objavljivao je aforizme, karikature, pesme, priče, stručne i naučne radove. Zastupljen je u zbornicima, antologijama književnih radova i katalozima karikatura. Nagrađivan je za poeziju, kratku priču, aforizme i karikature. Objavio je knjige: *Kako vaspitavati dijete* (Sarajevo, 1988.), *Da direktore* (Aforizmi – Sarajevo, 1989.), *Malo caka naših đaka* (Aforizmi – Sarajevo, 1990.), *Kako učiti* (Sarajevo, 1991.), *Roditelji i dete* (Pančevo, 1995., 1996., 1997. i 1998.), *Da pukneš od smeha* (Aforizmi – Novi Sad, 2002.),

Saveti psihologa (Bograd, 2026.), *Bonton za đake* (E-izd., Fioka, 2019.) i *Pesme* (E – izdanje., Fioka, 2019.) Prevođen je na rumunski jezik. Živi u Beogradu. Srbija.

SLAVICA USKOKOVIĆ

Rođena u Nikšiću 1970. godine. Živi i radi u Beogradu, Srbija. Diplomirani je inženjer geologije, specijalnost hidrogeologija. Radila je kao profesor matematike, a već dugo kao hidrogeolog u Geološkom zavodu Srbije, Beograd. Piše poeziju za decu i odrasle, kratke priče, misli, poetsko-prozne minijature, haiku poeziju. Član je Srpskog umetničkog društva Beograd. Objavljivana u časopisima u Crnoj Gori, BiH. Pohvaljivana. Zastupljena u zbornicima: „Balkansko veće poezije“, „Pesničko proleće Čukarice“, „Pesnički brodovi“, „Vršačka poetska susretanja“, „Između dva sveta“, „Poezija vinom obojena“, „Dobar dan Pod uspenjskim svodom“, „Olovko ne ćuti“...

MARINA RAKIĆ

Rođena je 1981. godine u Boru. Tokom školovanja bila je učesnik brojnih recitala i literarnih konkursa, a 2000-te godine osvaja prvo mesto na književnoj večeri mladih pesnika u Boru. Jedan je od autora „Zbornika nade“ I „Zbornika meditacija“. Njeni aforizmi objavljeni su i na sajtu „Krug vetra“. Svoje misli i aforizme deli sa svojim prijateljima na *Instagramu*.

BIBA MUJAČIĆ

Bosansko-hercegovačka pjesnikinja, rođena u Brčkom gdje završava gimnaziju, a 1982. u Beogradu, na Jugoslovenskom institutu za novinarstvo, završava Visoku školu za obrazovanje i usavršavanje novinara. Radila je kao novinar i glavni urednik. Primljena je u Udruženje novinara BiH, čiji je i danas član. Objavljena djela: – Zbirka priča: „Neke davne priče“ – Zbirke poezije „Moje pjesme, moji snovi“, „Kad sjećanja ožive“ i „Bježim u sjećanja“. Njena poezija i proza našle su mjesto u više zbornika i prestižnih časopisa.

MARIJANA PAUNOVIĆ

Rođena u Zaječaru. Fotograf i pisac. Već je ranije objavljivala svoje fotografije u zborniku Kreativne radionice Balkan, a sada deli dva odlomka iz svoje još neobjavljene knjige. Autorka je rukopisa u nastajanju pod naslovom „Put ka svetlijoj budućnosti“ – knjige koja istražuje ideju slobode iz jedne drugačije perspektive. Odlomci koje deli potiču iz njenog još neobjavljenog dela, u kojem autorka u sadašnjem vremenu govori iznoseći realne podatke iz stvarnog sveta, a kroz vinjete o zamišljenoj budućnosti motiviše čitaoca na zdravu promenu i put ka slobodi. Knjiga „Put ka svetlijoj budućnosti“ govori o slobodi koju čovek može osetiti kada prestane da koristi meso za ishranu o promeni koja donosi dobrobit svetu, prirodi i sam sebi. Na jedinstven način, kroz priče i vizije budućnosti, autorka prikazuje kako jedan jednostavan izbor može otvoriti vrata novoj, saosećajnijoj civilizaciji.

СТЕВАН КАРАНОВИЋ

Живи у Београду. До сада објављивао на српском и енглеском, за шта је био награђиван. Објављује под псеудонимом Стека Ванра или под својим именом. Све што напише на српском преведе на енглески и све што напише на енглеском преведе на српски. Његова друга песма на енглеском језику „Needs“ је била на првом месту на песничкој страници www.gspoetry.com. Збирку песама „Closed poems“ објављује у Индији „Notion press“ а збирке песама „Early sonnets“ и „Poems for big children“, +18, објављује издавачка кућа „Surrendered press“ из Америке. „Anamcara press“ из Америке објављује збирку песама „Early works poems from Belgrade“. „Booksie“ објављује књигу „Goodbye“. Књижевни часопис „Write bridge“ за јесен 2022. је објавио песму „Harm“. Песма „Нада варалица“ коју је написао као врло млад, још у школи, је уврштена у „Зборник маште“ у издању „Креативна радионица Балкан“, а у књизи „Зборник хумора и сатире“ је објављена песма „Размена“. У књизи „Зборник медитације“ је објављена песма „Где“. Књижевни клуб „Глубочица“ из Лесковца је у књизи „Балкански поетски хоризонти“ објавио песму „Брак“. Песма „Новац“ из овог Зборника

је из необјављене збирке песама „ЕМАНЦИПАЦИЈА“. Такође има спремне за штампу збирке љубавних прича „Љубав и оне ствари 1“ и „Љубав и оне ствари 2“ са елементима еротике, где еротика није сама себи сврха, него је у функцији приче и љубави чије је исходиште. Ради на књизи „Љубав и оне ствари 3“. Приче о вођењу љубави а не рата, без насиља и ружних речи, само љубав у свим облицима. Роман „Затворена прича 1“ и „Затворена прича 2“ о човеку који је провео више од три године у затвору на Малти а да никад није ни видео ни чуо нити оптужницу нити пресуду је спреман за штампу и ради на трећем делу „Затворена прича 3“. 4 пута вожен у болницу да не умре у затвору, 11 штрајкова глађу, 2 пута месец дана, 33 пута у изолацији,... Осим што је измислио 3 нова начина писања песама, које је назвао „Растући стих“, „Опадајући стих“ и „Четвртаста песма“. Створио је нови облик писања сонета, у коме понавља стихове, али са промењеним редоследом речи. Такође има спремне за штампу песме непристојног садржаја, духовите али само за одрасле, пунолетне особе, +18. Поред свега тога је направио 4 нове друштвене игре које је као комплет заштитио у *Заводу за заштитиу интелектуалне својине* под именом „Игре за сваког“ и тражи партнера за производњу и продају ових игара.

БОЈАН МЕДИЋ

Рођен је 1975. године у Београду. Почео је да пише још у гимназији, махом поезију и кратке приче. Касније је почео да пише афоризме. Многи од њих су емитовани у радио емисији *Облак у бермудама*, под псеудонимом Дух из Борче. Изузев романа *Чајни клуб професора Николића* (2011.), који је издао за београдску Лагуну, сва друга дела је објавио самостално: *Чувари палог краљевства*, есеј (2013.), *Чајни клуб професора Николића I део*, роман – друго измењено издање (2014.). *Ја, бот*, збирка прича (2016.), *Хомо урбанус*, роман (2017.), *Ко нема у глави*, има у шаржеру, збирка записа, цртица и афоризама (2019.). Заступљен је у зборницима: *Зборник хумора и сатире* (2024.), *„Креативна радионица Балкан“* и *Зборник медитација* (2025.), *„Креативна*

радионица Балкан“. Аутор је бројних песмица за децу и покретач Ју-тјуб канала Дечја журка, на којем се налазе песме компоноване по његовим текстовима. На свом Х (твитер) налогу @duhizborse редовно објављује афоризме, записе и цртице из свакодневног живота. Живи и ради у Београду.

ВЕСНА РИСТОВИЋ

Рођена 1971.године у Краљеву где живи и ради. По професији учитељица, а по убеђењу активисткиња (рад на неформалном образовању за људска права). Објавила шест збирки поезије: „Лек траве очајнице“ „Ласта у соби без пролећа“ „Снови од чипке“ „Тишина“ „Путеви воде“ и „Око ло неба“. У припреми је „Ограда од ружа“. Учествоје на конкурсима књижевног карактера и песме јој се налазе у многим зборницима Библиотека „Карло Бјелицки“ (песме о вину); Удружење књижевника Сокобања (Соколово перо); Часопис „Сцена Црњански“; Часопис „Змај“; Међународни књижевни сусрети Сарајево; *Песнички дровови* Сремски Карловци; Књижевни клуб Бања Лука; Зборник поезије *Шраф*; Библиотека Студенски град; *Улазница*; *Вршачки њоетски круї*, Арт часопис *Ваљево*.

МАТЕЈА ПЕТРОВСКИ

Рођен 1. августа 1995. у Београду, хоби му је страст према писању.

ЗОРКА ЧОРДАШЕВИЋ

Рођена у Модрану код Бијељине – Реп. Српска (1951.)год. Завршила – Вишу туристичку школу – у Београду – Економиста за туризам. Пише родољубиву, љубавну, социјалну, духовну поезију, поезију за дјецу и Хаику поезију. Више пута награђивана у домовини и дијаспори. Заступљена у више свјетских Антологија и зборника. Превођена на њемачки, енглески, јапански, руски, румунски, словеначки, македонски, бугарски. Члан је –Хаику удружења Њемачке, Удружења писаца Хесена, Седмица, Франкфурт.М. Удружења Хаику књижевника Србије

и Црне Горе, Клуба Карађорђевић, Београд, Дјечијих пјесника Црне Горе, Удружења српских књижевника Словеније, (Почасни члан). Завичајног удружења „Коријени“ Сомбор, СКР – Франкфурт на Мајни, Завет Видовдану – Београд. Заступљена у: – *Енциклопедија националне дијаспоре – Великани људске цивилизације* – КРК. До сада објавила следеће књиге: *Семберске сузе* – Багдала – Крушевац -1997; *Расуто сјаго* -Књиготека – Београд – 1999; *Чаробни оркестар* – Асик – Подгорица 1999; *Дјечак и свиџац* – Libro Company – Краљево 2008; *Семберијски венац* – Libro Company – 2008; *Семберијски славолук* – Кула – Шамац 2013; *Звона у даљини* – ИП Младост – Бијелјина 2015; *Брезе у завичају* – Књижевна заједница – Васо Пелагић – Бања Лука 2018; *Сјаза њредака* – Сунчани брег – Београд 2018; *Срна у роси* – Свитак – Пожега 2024; *Косово рано моја* – Српска читаоница – Лаза Костић – Сомбор 2024; *Моја Семберија у њјесмама* – Српска читаоница – Лаза Костић – Сомбор -2025.

SNEŽANA MARKO – MUSINOV

Рођена у Padini, 1958, пензионерка из Zemuna, radila је u Beogradskom pamučnom kombinatu kao daktilografinja, u Imtelu kao sekretacija na prodaji računara i računarske tehnike i u Laboratoriji Instituta za kukuruz u Zemun Polju kao samostalna tehnička sekretarica. Skrenula književnu pažnju pisanjem poezije, proze, esejistike, književne kritike i aforizama. Objavila је samostalnu zbirku pesama: „*Zaustavljen tok*“ (2018), KOS, Beograd i kratkih priča „*Čar različitosti*“ (2024), Nova Poetika, Beograd. Nagrađivana је u domovini i drugim zemljama: Beogradu, Rožajama, Mrkonjić gradu, Titelu, Sokobanji, Knjaževcu, Kruševcu, Leću-Italija (za foto poeziju), Gornjem Milanovcu, Mladenovcu, Subotici, Nišu, Velikoj Ivanči, Podgorici, Grockoj, Kragujevcu, Požegi, Pekingu, Džuniju-Liban i Agliéu/Turin-Italija. Priznanja su stigla kako za dela namenjena deci tako i odraslima: diplome, pohvalnice, povelje, statueta Carica Teodora (2018), 3. mesto za „NAJ autora Kreativne radionice Balkan (2018) „Zbornika haiku i savremene poezije“, „Mala paprika“ (2019), pobednica је Konkursno 2022, 2023. god. u Mrkonjić gradu postaje SATIRIKUS III reda i najkompletniji autor u sedam nagrađenih

satiričnih formi. Osvaja treće mesto Đeng Nian („Zheng Nian Cup“) na književnom konkursu pekinškog literarnog muzeja (Beijing Mindfulness Literature Museum) iste godine. Uglednu libansku nagradu „Nadži Naman“ za kreativnost (Naji Naaman Literary Prize) dobija 2025. god. od Fondacije za kulturu u gradu Džuniju, desetak kilometara severno od Bejruta u Libanu. U Italiji 2025. god. dobija pohvalu stručnog žirija *DI GUIDO GOZZANO POETRY AWARD* konkursa (GRAN PREMIO DELLA GIURIA/Grand Jury Prize) za haiku i javnu pohvalu (Honorable Mention) za poeziju. Prevođena je fragmentarno na arapski, slovački, makedonski, ruski, engleski i kineski jezik.

ДР ТАЛИЈА МИЛОШЕВИЋ

Рођена је у Београду 1977. године. Одрасла је у уметничкој породици, уз оца академског сликара и мајку фотографкињу, али и уз веома креативну баку шнајдерку. Дали су јој име по заштитници позоришне уметности, грчкој богињи и музи Талији и научили да је инспирација свуда око нас и у нама. Пише и чита од детињства, јер кроз приче учи о себи; у свакој, проналази себе. Живи у Минхену, у који је дошла након што је дипломирала на Катедри за биохемију, на Хемијском факултету ПМФ-а у Београду. Докторирала је 2006. године на Лудвиг-Максимилијан Универзитету, а практични део дисертације урадила је на Одељењу за експерименталну дечију кардиологију у Немачком центру за срце, у Минхену. Данас ради као директорка клиничке безбедности у фирми која производи ткивне срчане залиске. Талија је ауторка романа „Једна од многих“ и дечије књиге „Девојчица и богиња“ (издавач: Медиасфера). Објавила је своју приповетку „Исповест једне гастарбајтерке“ у *Зборнику медијација* (издавач: Креативна Радионица Балкан). На твитер (X) профилу (@talijamilosevic) и на свом блогу <https://www.talijamilosevic.blog/> пише о уметности, науци и друштву. Присутна је на Википедији: Талија Милошевић — Википедија

VESELINKA MARKOVIĆ

Rođena 1964. u Kolašinu, objavila dvije zbirke pjesama ROBINJA SNOVA i ŽENA STIJENA. Dobitnica je niz međunarodnih nagrada, od kojih ističe tri ZLATNA PERA. Zastupljena je u niz antologija i časopisa pored pjesama objavljivala je aforizme i anegdote. Živi u Podgorici.

СОФИЈА КУЗМАНОВСКА

Родена во 1958. година во Скопје, Република Македонија, дипломирала како инженер по чиста и применета хемија на Универзитет Св. Кирил и Методиј во Скопје, работела во Сојузен завод за мери и скапоцени метали Белград, Биро за метрологија Скопје и во Министерство за економија на Република Македонија. Има богата професионална кариера, многу патувања низ светот, посветена е на својата голема фамилија, на духовен развој во практично христијанство. Го сака животот, природата, уметноста, слика со акрилни бои, пишува стихови, а особено е инспирирана од Библијата.

АНГЕЛИНА ВАСИЛЕВСКА

Дипломирани психолог и образован асистент за деца са специјалним потребама. Воли писати, воли читати књиге. Добила је већи број литературних награда широм света.

ДАЛИБОРКА ШИШМАНОВИЋ КЕПЧИЈА

Рођена 1974. у Београду, а од 2005. године живи и ради са породицом у Цириху. До сада је објавила две ауторске књиге афоризама. Прва књига носи назив „Представа о животу“ (2015), а друга књига „Без фелера“ (2024). Члан је *Београдској афористичарској крући* и *Удружења српских њисаца Швајцарске*. Афоризме и епиграме пише од студентских дана. Прве афоризме објавила је на сајту „Лига духовитих“, затим у електронским новинама, дневним листовима и магацинима. Заступљена је у бројним престижним афористичарским алманасима, зборницима и антологијама.

Афоризми су јој превођени на немачки, енглески, руски и македонски језик.

ANKICA ANCHIE

Rođena 1969. godine u Splitu, pseudonim je jedne naše domaće autorice, koja je s pisanjem poezije i proze započela u vrijeme svog odrastanja, dok intenzitet pjesničkog stvaralaštva postiže tijekom zadnjih 20 godina. Poezija joj je utočište, kazalište katarza, a glazba krvotok osjećaja. Odrasla s rečenicama, sazrela uz stihove — danas stvara zbirke koje se ne čitaju samo očima, već i dušom. Njezino stvaralaštvo prožima spoj duhovnosti, čežnje, prirode i unutarnje borbe, gdje stih postaje molitva, a riječ svjetlo. Njezina poezija pronalazi dom među onima koji traže smisao u tišini, vjeri i istinskoj ljepoti izvan materijalnoga. Ankica Anchie spaja emociju i introspekciju u snažne, psihološki obojene proze. Piše kratke priče, poeziju i tekstove na granici stvarnosti i podsvjesnog. Inspiraciju pronalazi u tišinama između riječi, krhotinama sjećanja i ljudskoj potrebi za istinom. Njezine priče često istražuju tamne slojeve ljudske psihe, granice između trauma i iscjeljenja, zločina i suosjećanja. „Tišina iza stakla“ je njezin prvi izlet u kriminalistički žanr, gdje psihološka dubina likova vodi radnju više nego sam zločin. Opijena ljubavlju prema Dalmaciji, svom rodnom kraju i tradiciji, pokušava očuvati to blago od zaborava. Većina njezinih pjesama prožeta je dalmatinskim izričajima, prirodom tog kraja, morem i samim čovjekom. S ljubavnom nas poezijom vodi kroz romantična maštanja, uz nijansu svakodnevnog života malog čovjeka. Stihovi i proza obavijeni su ljubavlju i boli. Njezine su pjesme, proza i priče objavljene u zajedničkim zbirkama *Kulture Snova*, kao i u mnogim zajedničkim zbornicima, te u časopisima i na portalima: „Poezija u pjesmi Lv“, „Diligo liber“, Prof&Graf, „Udruženje za kulturu“ Nova svjetlost-Balkanska pjesnička Unija-BIH, „Poetry contest ralle – Crna Gora“, „Mojsinjski sabornik“, „Međunarodna zbirka umjetnika, gost u Turskoj“, „Pjesničko i spisateljsko svjetsko bratstvo sa Juan-Antonio; Španjolska, Slovenija... Nakon izdavanja svojih prvih samostalnih zbirki poezije „Beside jedne Dalmatinke“ 1.& 2. dio (uz reizdanje), „Kleknut htjedoh učitelju“, „Grlom u jagode“, dječje zbirke „Zvezdana

прашина“, у припреми су и нове збирке поезије и прозе, humoreske, crtice, romani:

Na krilima vjere „Ožedah, milo moje“ – „Beside jedne Dalmatinke“, 3. dio – „Kleknut htjedoh učitelju“, 2. dio – „U tišini svitanja“ – ljubavna поезија, проза, monodrame, приче, писма – Romani: „Ta slatka bol“, „50 nijansi crne“, „Natalie“, autobiografski roman „Druga strana istine“ – Dječje збирке: „Bajke, basne, приче i pjesme“, „Planeti fantastika“ Objavljuje под umjetničkim imenom Ankica Anchie, a vjerna je riječima: „Tišina piše ono što srce ne može izgovoriti.“ „Poeziju treba živjeti, s njom se buditi i s njom usnuti.“

ВЕСНА СТОЈКОСКА

Рођена у Прилепу, Македонија. По занимању Саобраћајни инжењер. Мајка је једном сину који је кренуо песничким стопама. Први пут се појављује у међународном песничком зборнику *Панонски Галеб*, где је њена песма награђена са *Плавом ђовелом*. Заступљена у зборнику објављеном у спомен Тошета Проеском. Учествовала и у богојављенском зборнику удружења писаца *Поеџа* из Београда. 2022 године са песмом *Доћи у моју Македонију* је освојила златно перо. 2023 године у Битољу је освојила треће место за златно перо са песмом *Биџорски манастир*. 2024 године на Охридским поеским бисерима је освојила друго место са песмом *Бурно језеро*. 2024 године у конкуренцији за Хаику поезија је освојила треће место који приређује *Српско уметничко друштво* из Београда. 2025 године у Скопљу добија награду *Скојје 63* за допринос у македонској култури и књижевности. Две године заредом је награђивана плакетом за дечју поезију који приређује Удружење *Муса Ђазим Ђаџић*. 2025. година је награђена плакетом са песмом *Севдалинке у часи Мехе Пузића*. Њена поезија је заступљена у многим Антологијама и Зборницима широм света. Поезија је преводљена на много језика. Пише поезију за одрасле, децу, афоризме, хаику и кратке приче. До сада је објавила две збирке поезије „Застој“ и „Пресадирања“. У припреми је прва збирка песама на македонски језик. Бави се преводњем са македонског језика на српски језик и обрнуто. Живи и ствара у Београду.

DIJANA PAUNOVIĆ

Rođena 1988. god. Piše poeziju i u tome uživa. Najponosnija je na svoju porodicu koju čine ćerke Arijana i Irina i suprug Stefan. Na svoju sestru Marijanu i sestričinu Aniku. A takođe je ponosna i na svoje pesme koje su se našle u prethodnim zbornicima „Kreativne radionice Balkan“ „Srećni pesnik“ „Sve je Bog“ „Berači snova“ „Život je lep“ „Život moj“ „Svi su u pravu“ i na sve svoje druge pesme objavljene u drugim zbornicima kao i na sve one koje još nisu objavljene.

ХРИСТИНА ТОДОРОВИЋ

Живи и ради у Београду, рођена 21.02.1993. године. До сада објавила једну збирку поезије под називом „Обрис душе“, 2024. године, под окриљем издаваштва „Центра за културу Врачар“, Београд. Књижевне награде до сада: књижевна награда најлепше љубавне пјесме „ЗЛАТНИ ТРИПТИХОН“ на тему „Пјесници који додирују љубав XXIV“, „Патња“, „Децембарска ноћ“ и „Фатаморгана“ (Мркоњић Град 2025), зборник радова, књижевна награда на тему „Пријатељство на дар“ – тематски зборник радова, (Центар за културу Врачар 2025), књижевна награда петнаестог песничког конкурса „Шраф 2025“ бр. 15, књижевна награда на тему „Мајка“, интернационални конкурс удружење пјесника „Планета поезије“. књижевна награда – „Неказано пјева“, Међународно удружење књижевних стваралаца и умјетника, часопис за Културу и умјетност из Бара књижевна награда – „La vida“, Шпански часопис Азахар, бр. 135, Revista poetica – N135, taller de poesia – ano XXVII – ABRIL 2025, књижевна награда – Зборник „Синђелићеве чегарске ватре 35 – 2025“ најлепше пјесме за дјецу у спомен на књижевно стваралаштво Мирсада Бећирбашића (1952-2024), са песмом „Шарена лажа“, зборник радова „Паланачко Сремскокарловачки песнички бродови“, тема „Љубав нема боље дане“ са песмом „Туђа срећа“.

DŽEMILA MUKIĆ

Rođena je u Brčkom. Po obrazovanju i zanimanju bila je tekstilac i dizajner i tu se pokazao njen umjetnički damar. Decenijama se bavi pisanjem poezije. Do sada je objavila tri samostalne knjige: „U vrtlogu rata“; „Ljubav nas veže“; „Sudbine i predskazanja“. U pripremi su još dvije knjige poezije i roman. Pjesmama je zastupljena u više zajedničkih zbirki i međunarodnih antologija i višestruko je nagrađivana. Neke pjesme su dobile i muzički obradu.

МИЛАДИН УГРЕНОВИЋ

Pođen je 1957 године у Струги – Македонија. Прве песмице је објавио 1969 године у новинама: „Кекец“ и „Наш Свет“. Заступљен је у више иностране и домаће антологије. Добитник је више домаћих и страних награда. Добитник је и престижне награде за животно дело. Учествовао је и на светској поетској манифестацији „Струшке вечери поезије“. Пише за децу и одраслих. Аутор је књига „Анђели на мојата душа“, „Подвалец“ и „Кловнот Тото“. Живи и ствара у Струги – Македонија.

ЕЛЕНА АРОНСОН

Я народилася в Україні, у чудовому місті Харкові, яке наповнене мальовничими місцями та найкращими парками. Тут розташована найбільша площа України й шоста за розміром у Європі – площа Свободи. Я росла в сім'ї простих робітників. Відмінницею ніколи не була, але твори писала із задоволенням, а ще добре декламувала й сама складала поезію. На думку моєї мами та подруг, вірші виходили досить непогані. Коли я стала мамою, зіткнулася з питанням: як правильно обрати дитячу книгу для своєї доньки? Хотілося, щоб у ній було не тільки цікаво, а й правильно подано інформацію, яку діти швидко засвоюють у віці від двох років. Нині я живу в Словаччині. Приїхала сюди у 2019 році, ще до війни. Саме в цій країні побачили світ мої перші книги. Але зізнаюся вам, мої дорогі читачі, що коли я була молодого мамою, навіть уявити не могла, що, будучи вже бабусею, почну писати для своєї дорогої онучки ці повчальні й

добрі казки. Історії, які ви читатимете своїм дітям, передають мою доброту й любов. Ще хочу сказати кілька добрих слів про письменницю Елеонору Булгакову. Саме завдяки їй у мене з'явилася впевненість у тому, що я обрала правильний шлях і що в мене все вийде. Доля й далі дарує мені приємні зустрічі та зводить із людьми, завдяки яким ви зараз читаете ці рядки, що пишу від щирого серця. До зустрічі на сторінках моїх книжок!

ЕВА ДРОБНА-ГЕРЛИЦИ

Рођена 1943, Трнава, Словачка, песникиња и уредница. Радила је као учитељица. Предавала је у неколико типова школа. На Универзитету Ст. Ђирила и Методија у Трнави радила је у редакцији као језички уредник. Била је статутарни представник *Покрећа хришћанских просветних радника* у Словачкој и у том својству се бавила уређивачким радом. Приредила је за објављивање неколико антологија са свесловачких књижевних конкурса. Као песникиња, углавном пише хаику, игра и хаигу. Дела објављује у међународним часописима и антологијама у Енглеској, Индији, Швајцарској, Румунији и Канади. Тренутно објављује хаику у онлајн часопису Ундер тхе Басхо. Објавила је три збирке поезије: *Јесенне замислене* (2011), *Хаику у сјоруји живога* (2016) и *Додир души* (2018). Уредила и објавила такође књигу *Трајање у њорочном сјајлу Герлицзи/ци* (2015).

ДРАГИЦА БЕКА САВИЋ

Рођена је 1958. године у банатском месту Сечањ. По занимању је дипломирани правник, а по вокацији песникиња. Као аутор је заступљена у више десетина Зборника поезије у Србији и региону. Објавила је три збирке песама. Добитник је више похвала и награда. Члан је „Савеза књижевника у отаџбини и расејању“ Нови Сад, Удружења књижевника „Уметнички хоризонт“ Крагујевац те Међународног удружења књижевника и умјетника „Горски видици“ из Црне Горе. Живи и ствара у Бачкој Паланци.

ARIJANA STANKOVIĆ

Učenica OŠ „Dušan Radović“ u Boru. U slobodno vreme voli da se bavi slikanjem, senčenjem i skiciranjem. Pohadja šesti razred osnovne muzičke škole na odseku za klavir. Trenira odbojku, a takođe voli i da piše поезију.

МИЛЕНА ЛУТОВАЦ

Poђена је 1967. год. на Косову и Метохији, где је завршила Основну школу, а средњу и студије фармације у Београду. Задњих пет година објавила је две збирке поезије, а збирка поезије и кратких прича су у рукопису. Заступљена је у многим зборницима, часописима, једној антологији поезије и хаику поезије. Члан је четири песничка Удружења. Награђивана је код нас и у региону. Мајка је двоје одрасле деце, живи и ради у Београду.

ГОРДАНА РАДОВАНОВИЋ

Poђена 23. августа 1963. године у Марибору. Пише песме, хаику и кратке приче. Више пута је награђивана на конкурсима за поезију и кратку прозу. Неколико песама јој је преведено на бугарски, енглески и македонски језик, а поједини хаикуи су јој објављивани на енглеском, италијанском, румунском, јапанском, немачком и кинеском језику. Аутор је једанаест самосталних књига: „Док певају капи светлости“ – збирка поезије, „Пет копрена сна“ – приче, „Бродећи за маглинама“ – песме, „Лиле у ноћи“ – збирка хаику поезије, „Кремен“ – песме, „Анђели и они други“ – приче, „Мађионичар“ – песме, „Михољске ватре“ – збирка хаику поезије, „Песме за полетарце и мало већу децу“ – збирка песама за децу, „Под једром месечеве барке“ – збирка хаику поезије и „На тамној страни песме“ – збирка песама. По образовању је дипломирани инжењер машинства, професор информатике, професор енглеског језика и књижевности и дипломирани комуниколог. Живи у Бањалуци.

JOVAN STOJILJKOVIĆ

Kompozitor i pesnik rođen 30.04.1957. godine u Beogradu. Završio građevinsku srednjo-tehničku školu, upisao ekonomiju, tu zabrljao i napustio zanevek studiranje. Njegovu malu porodicu čine žena Ivona i sin Bogdan. Bio je vlasnik agencije za reklamu i propaganda u čijem sastavu je bio i muzički studio za snimanje autorske muzike. Od devete godine imao privatnog nastavnika za sviranje harmonike, tu je naučio note i izbegavao da vežba. Od petnaeste do dvadeset i druge, omađijan rok muzikom, ozbiljno vežbao i svirao orgulje i sintisajzere. Svirao u grupama: *Zvučni zid*, klavijature i vokal (prva nagrada za vlastitu kompoziciju, *Hogar Strašni*, na Zaječarskoj gitarijadi 1979. godine). Na pomenutoj Zaječarskoj gitarijadi upoznaje Stevana Krsteca (koji ga poziva 2014. u Kreativni tim *Kreativne radionice Balkan*, što sa zadovoljstvom prihvata) i sa kojim sarađuje već punih 46 godina. *Bicikl*, 1981. godina singl *Palanačka hronika* (kompletan autor) za PGP RTB. Tu je i tada neobjavljen album *Perjani most*, snimljen 1984. A, ipak, objavljen 2023 na CD nosaču zvuka (u ograničenom tiražu, izdavač AU) i postavljen na *YouTube* četrdeset godina pošto je snimljen. Za grupu *Alisa*, radio muziku i tekstove za većinu kopozicija na prve tri LP ploče (*Sanja*, *Da li si čula pesmu umornih slavuja*, *Hiljadu tona ljubavi*). Za pesmu *Sanja* dobio je povelju od SOKOJ-a za najviše emitovanu pesmu 2021. godine. Neke od njegovih pesama su snimili i na vinil ili CD stavili, grupa *Pasaž*, *Klinički mrtav*, *Krug dvojke*, *Velimir Rkalović* i drugi. Radio je songove i primenjenu autorsku muziku. Krajem sedamdesetih na festivalu Ilidža za pesmu *Ispi tu čašu*, čiji je autor, u izvođenju *Starih znanaca*, osvojio prvu nagradu publike. Krajem devedesetih na tekstove antologijskih pesnika za decu, uradio muziku i aranžmane za *CD Izmotavači – pesme za decu*, PGP RTB. Ima tu još puno toga što bi se o Jovanu i njegovom radu dalo napisati, ali biće vremena za to...

DRAGAN PETKOVIĆ MILJIN

Rođen 1977. u Loznici. Zaljubljenik u poeziju i muziku. Pesme su mu objavljivane u brojnim zbornicima. Piše i tekstove za muziku, svira gitaru i komponuje. Oženjen, ponosni otac četvoro dece.

РАДМИЛА СТОЈАДИНОВИЋ

Рођена 1970. године у Пожаревцу, савремена је српска књижевница препознатљива по снажном и емотивном изразу. Пише поезију, прозу, новеле и сатиру, у којима спаја дубоку интроспекцију са друштвеним темама и финим осећајем за хумор. Објавила је два аутобиографска романа – *Хоћу свој живој назад* и *Све се то десило* (2023. и 2024. године), са којима је имала промоције кроз Србију. Издања су врло брзо доштампана, 2025. године излази јој књига за децу *Авантуре Пайка Лија*. Њена дела заступљена су у бројним књижевним часописима и међународним зборницима. Истиче се у часописима *Неказано*, *Милош Црњански*, *Књижевне вертикале* и многим другим. Добитница је више значајних награда у земљи и иностранству. Међу њима се издвајају награда за поезију *Сенека* у Италији, као и прва награда на међународном конкурс у Италији на тему насиље над женама. У Србији и региону је награђена за хумор и сатиру у Мркоњић Граду, наградом за причу године на конкурс *Миша Цветановић* 2024. године у Брестовцу. Поменућемо награду на конкурс *Ђурилична бајина*, затим награђеном причом у Сокобањи, наградом *Љубомира Јанковића* у Грузи итд. Њена остварења су превођена на више језика. У припреми је роман *Дом чудних душа*, као и збирка поезије *Док чекамо суиџа*. Живи и ствара у Пожаревцу, остајући доследна уметничком изразу који непрестано инспирише и подстиче на даље писање.

САРА РАДОШ

Рођена 12. 5. 2002. на празник светог Василија Острошког, живи у Београду и од малих ногу се бави књижевношћу, било да је у питању читање или писање. Кад је у питању поезија углавном се бави писањем родољубиве поезије. Тренутно студира руски језик, књижевност и културу на Филолошком факултету у Београду и студент је четврте године. Уврштена у „Зборник успомена“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

MILORAD RANKOV

Rođen u Vršcu 18. juna 1954. Po zanimanju socijalni radnik. Prve aforizme objavio u JEŽ-u i radio emisijama TUP-TUP Milovana Ilića Minimaksa i "Od buđenja do čuđenja" Radio Novog Sada. Objavio knjigu aforizama „A mi na Titaniku“ u izdanju *Književne opštine Vršac* (KOV,1991). Ilustrovao više naslovnih strana i knjiga aforizama. Portret karikaturama satiričara učestvovao u ilustraciji zbornika aforističara sa prostora bivše Jugoslavije, „Knjiga mojih prijatelja“ Milana Pantića, kao i zbornika „MIL@forizmi“ Milka Hristova iz Bugarske. Najznačajnije nagrade do sada su: Drugo mesto za aforizme na Danima erskog humora u Čajetini. Specijalna nagrada za karikaturu 2021.godine i Grand prix 2023.g, u Pljevljima (Crna Gora). Prva nagrada na „Vinskom balu“ u Vlasotincima 2025.g. Živi i radi u Vršcu.

MARGITA RANKOV

Novinarica i spisateljica, rođena je u Vršcu 11.aprila 1959.g. gde je pohađala osnovnu školu i gimnaziju, a studije Više škole za socijalne radnike u Beogradu. Novinarstvom se bavila od gimnazijskih dana, a kao student pisala je za lokalni list „Vršačka kula“. Po osnivanju međuopštinskog radija VAP (Vršac, Alibunar i Plandište) 1991. godine, prelazi na radio koji je tada po ugledu na čuveni Studio B, bio veoma uticajan i slušan u Južnom Banatu. Margita u početku obavlja poslove spikera, a ubrzo postaje voditelj i urednica emisija iz oblasti zdravstva, prosvete i kulture. Njene autorske emisije bile su aktuelne, kritičke, bez dodvoravanja aktuelnoj vlasti. Nakon smene rukovodstva, menja se i uređivačka politika radija, a Margita kao nepodobna sa još par zaposlenih 2001. g. postaje tehnološki višak. Nakon toga je par godina radila na privatnom radiju „Impuls“ i TV „Viktorija“, a po gašenju i ovih medija, počinje da piše priče za prvi privatni vršački lokalni nedeljni list „Vršačke vesti“. Sačuvano je par stotina priča, od kojih se dve trećine odnose na porodični život izmišljenih likova Džeronima i Lili, i koje na duhovit način oslikavaju ne samo porodičnu, nego i aktuelnu situaciju u društvu. Margita je preminula 6. januara 2025.g.

JAROSLAV KIŠ

Poeziju objavljuje u raznim časopisima za kulturu i umetnost, zbornicima, antologijama. Publikovao je tri zbirke pesama IZVAN SVAKOG ZLA, GLAS URBANOG BUNTOVNIKA i U PROLAZU. Živi u Staroj Pazovi.

BILJANA MARKOVIĆ MIHAJLOVIĆ

Rođena u Kruševcu 22.03.1960.g. Tokom osnovne i srednje škole počinje aktivno da se bavi pisanjem. Bila je član književnog kluba „Bagdala“, „Književne Omladine grada Kruševca i R.S.“ i mladi novinar sa emisijom „Let u Svet“ na RTK. U Zaječaru aktivana članica „VLAT“ – ženskog poetskog kluba Zaječar i SKOR-a ogranak Zaječar, sa kojim ima veliki broj javnih nastupa širom Srbije. Objavljuje u brojnim časopisima i zbornicima u zemlji i inostranstvu. Deo nastupa nalazi se na njenom YouTube kanalu: <https://www.youtube.com/@crnadama22/featured> ; a poezija na engleskom jeziku na blogu: – <https://biljanamihajlovic.wordpress.com/>

VALENTINA BERIĆ

Rođena 1985. godine u Kninu, u Hrvatskoj. Dio osnove škole završila u Đevrskama pokraj Knina, a ostali dio u Valjevu gdje je završila i srednju školu. Studirala je na Poljoprivrednom fakultetu u Zemunu; 2012. godine je diplomirala i stekla zvanje diplomirani inženjer poljoprivrede za stočarstvo. Talenat za pisanje je otkrila u školskim danima kada je počela da piše poeziju i prozu. Izdala je knjigu priča „I tišine govore“ 2025. godine. Objavljuje priče u književnoj radionici „Kordun“ i u časopisu za književnost i kulturu „Diskurs“. Priča od šest riječi „Poklanjam život, neproživljen, sa istrošenim koracima“ objavljena u časopisu „Enheduana“ i nagrađena sertifikatom. Mnoge njene priče objavljene su u zbirkama kratkih priča i zbornicima. Radila je kao lektor i korektor na zavičajnoj knjizi pjesama „U srcima gori plamen“, kao i u zavičajnoj knjizi kratkih priča i anegdota „U vršaju sjećanja“ u kojima je prisutna i kao autor. Učestvovala je na međunarodnoj konferenciji „INAKU“ instituta posvećenoj kratkim književnim

formama gdje je njena priča nagrađena sertifikatom. Zastupljena u Antologiji „Sovremeno tvoreštvo za deca i mladi“. Voli fotografiju i bavi se njom.

IVANA IGNJATOVIĆ

Živi i radi u Beogradu. Profesor je francuskog jezika i književnosti. U slobodno vreme bavi se slikanjem, crtanjem i pisanjem poezije. Svoja likovna dela uspešno predstavlja na izložbama u Srbiji i inostranstvu. Teme koje obrađuje su ljudi i priroda. Majka je dvojice divnih dečaka i najautoritativnijih kritičara svojih dela. Duboka osećanja poput ljubavi i tuge su njena nepregledna inspiracija, kao i nikad prevaziđeni optimizam. Svako poglavlje života i ljudi koji ga beleže donose različite uticaje i emocije i najintimnije su prikazani u pesmama. S druge strane priroda je uvek svetla tačka koja donosi mir i zadovoljstvo. Njena prva zbirka poezije nosi naziv „Gde počinjem kada nestanem“.

СИНИША ВУЛИЋ

Рођен у Београду 16. новембра 1998. Завршио Х гимназију „Михајло Пупин“ и Филозофски факултет Универзитета у Београду где је стекао звање мастер историчара 2022. године. Образовање наставио као докторанд на Факултету политичких наука Универзитета у Београду 2024. године. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ и „Зборнику медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

SOFIJA DAMČEVIĆ

Rođena je 1988. godine u Beogradu. Piše poeziju i kratku prozu. Do sada je objavila preko 50 jedinstvenih pesničkih i proznih radova u raznim književnim zbornicima, časopisima i antologijama u čitavom regionu i inostranstvu.

SANJA LAZOVIĆ

Crta oduvijek, a aktivno se bavi crtanjem posljednje dvije godine. Najviše radi tehnikama olovke, tuša i uglja. Inspiraciju pronalazim u ljudskim licima, misli i trenutku, kao i u religijskim motivima te životinjama, posebno konjima.

DRAGOLJUB RAJIĆ

Rođen 1979. godine u Zemunu, gde je proveo detinjstvo i tinejdžerske dane. Počeo je svoje prve korake naporedo s vijugavim valima Dunava, zagledan u cinober krovoze i modre visine iznad Gardoša, u jednoj neobičnoj zemlji koja je posedovala sve što je potrebno za normalan život, sem žitelja koji su imali svest da to neguju i sačuvaju. U mladim godinama ljubav prema pisanju, muzici i duh uvek žedan novih saznanja rano su ga otisnuli u poetske, novinarske i buntovničke vode. U sivoj Srbiji Miloševićevih devedesetih godina 20. veka, budući da je rano ostao bez roditelja, radio je razne poslove, učio se veštinama modernog preduzetništva i zalagao za one najteže promene – u pristupu stvarnosti i glavama ljudi. U kasnijim godinama nastavio sa karijerom poslovnog menadžera, medijskog i organizacionog kreativca, tekstopisca, kantautora, izdavača i urednika mnogih knjiga i drugih sadržaja. Učestvovao je u više opštenarodnih pokreta, masovnih kampanja, inicirao i vodio različite domaće i internacionalne poslovne asocijacije, javno se zalagao za bolje uslove za domaće preduzetnike, ali pored toga nije zaboravio da piše pesme, prozna dela, komponuje muziku za televizijske i radijske sadržaje, pa čak i snimi kantautorski album, mnogo toga radeći sa prijateljima i za prijatelje. Danas mu je u fokusu povezivanje regionalnih malih i srednjih preduzeća sa Evropom i globalnim poslovnim tokovima i podizanje jednog dečaka koji je tek zakoračio na pozornicu života. Srbija u kojoj još pretežno bivstvuje i deluje više i ne liči na onu državu iz njegovog detinjstva, ali ljubav jednom duboko posejana u nama uvek nikne negde pod zvezdama i osvetli put onima koji u lavirintu zle sudbine nisu izdali svoje vrednosti. Dunav ga uvek iznova podseća da sve teče i da ostaje samo svetlucanje talasa zauvek urezano u nama samima. I posle svega, od pisanja o sebi u trećem licu, uvek bi radije pozvao čitaoca da dođe i s njim otpeva nešto uz gitaru.

DAJANA SABO

Rođena 21.02.2005. Živi u Novom Sadu (država Srbija). Student je druge godine Prirodno-matematičkog fakulteta, smer fizika. Pisanjem se bavi par godina i najviše piše poeziju. Najveća inspiracija joj je priroda jer sa njom od malena ima posebnu vezu i uživa u njenoj tišini. Pored pisanja bavi se 3D modelovanjem i slikanjem.

МАЈА БОГАВАЦ

Рођена Шолевић, 2. новембра 1993. године у Београду. У истом граду завршила је основну и средњу Грађевинску школу са одличним успехом. Мастер рад одбранила је 2018. године на Факултету политичких наука. Говори, пише и чита енглески језик, служи се шпанским и италијанским језиком. Ради као новинар, а професионални каријерни пут одвео је у медијске и остале куће, где је обављала и друге послове поред примарног новинарства. Љубав према истини и речи чува писајући разне књижевне форме. Уврштена је у зборницима *Креативне радионице Балкан*: „Зборник успомена“, „Зборник за незаборав“, „Зборник маште“, „Зборник наде“ и „Зборник хумора и сатире“. Мајка два дечака.

ГОРАН ИВАНКОВИЋ

Рођен 1962. у Љигу. Живи и ради у Бранчићи код Љига. Пише афоризме, епиграме, кратке сатиричне приче. Сарађује с више дневних, недељних и периодичних штампаних издања, као и бројним електронским порталима.

Своје радове објављује у *Језу*, *Полијици*, *Вечерњим новостима*, *НИН-у*, *Енијмајици*,... у култној радио емисији *Караван* (Радио Бгд.1), више сатиричних портала (*Ејна*, *Шийак*, *Сашираской*, *Сайиријора*, *Концејий*, *БАЛКАНиУМ*). Његови афоризми су превођени на више страних језика (Македонски, бугарски, руски, мађарски,...). Заступљен у више зборника и антологија афоризама. За свој рад више пута награђиван. За

збирку афоризама „Није српски гунђати“ добитник је престижног признања за сатиру *Радоје Домановић*.

ZORANA GAVRILOVIĆ

Rođena 07.07.1967. godine u Leskovcu, Republika Srbija. Živi u Leskovcu, i diplomirani je pravnik. Objavljene knjige: *Kestenova fuga* u izdanju *IP Alma* 2009.godine; Elektronska knjiga *Badnji dan* u izdanju *IA Nova Poetika* 2013.godine; Elektronska knjiga *Diplomci* u izdanju *IA Nova Poetika* 2013.godine; Elektronska knjiga *Sudbine dvojice Jovana* u izdanju *IA Nova poetika* 2014.godine i Elektronska knjiga *Stablo* u izdanju *IA Nova Poetika* i *Argus books magazines* 2015.godine. Elektronske knjige se mogu besplatno čitati. Radovi su joj zastupljeni u više poetskih zbornika i na internet portalima *forum Nova poetika-Argus books magazines*, *www.pravac.com*, *www.slovoslovlje.com* i *www.fioka.in*.

MARIJANA BOGDANOVIĆ

Iz sela Glibovac, završila je Višu Poljoprivrednu i Srednju Prehrambenu školu. Piše iz hobija želja joj je da objavi svoju zbirku pesama.

АЛЕКСАНДРА МИШИЋ

Poђena је 1. јануара 1970. године у Чачку. Завршила је Филолошки факултет у Београду 1993. године. Ради као професор књижевности у чачанској Гимназији. Добитник је многих награда и похвала за поезију и прозу у Србији, Босни и Херцеговини, Црној Гори, Хрватској, Републици Српској, Бугарској и Румунији, Италији и Француској. Пише критичке приказе и рецензије савремених аутора. Радови су јој објављивани у стручним часописима и књижевним зборницима у земљи и иностранству. До сада је објавила осам књига: збирке поезије: „Моје тишине“ и „Сумраци и зоре“, „Срцевидац“, романи „Новчићи за Харона“ и „Шаптачи села Липова“, збирку приповедака „Тајна замка Солотник и друге приче“, књигу

есеја и критика „О речима“, роман за тинејџере „Шарена“. Роман „Шарена“ награђен је на такмичењу Издавачке куће „Klett“ 2024. у оквиру Осмог читалачког маратона и штампала га је ова издавачка кућа. Песнички рукопис „Срцевидац“ добио је другу награду 2024. на такмичењу за најбољу збирку у Зворнику, Република Српска. Њене песме ушле су у Зборник „Панорама нове српске поезије 2025“ на конкурс „Еуромедика“ из Београда. Два пута је добила признање Друштва за српски језик Филолошког факултета у Београду, 2008. и 2025. године. Члан је Удружења књижевника Србије.

АНА СТЕФАНОВИЋ

Рођена 23. јуна 1994. у Суботици, живи и ради у Крушевцу. Наставница је флауте у музичкој школи, а исту посвећеност и страст улаже у поезију. Писана реч је њен сапутник још од тинејџерских дана, а у плану је и објављивање дуго чуване збирке песама. Инспирацију проналази у односима са људима, личним искуствима, повредама, али и у поверењу и љубави. Све те емоције претвара у чист извор енергије, који се најбоље рециклира кроз стихове. Подршку и љубав проналази и у свом псу, који се често појављује у њеним песмама као метафора за најдубља емотивна стања и осећања.

БОБАН МИЛЕТИЋ БАПСИ

Рођен је 11.11.1965. у Књажевцу. Дугогодишњи сарадник најслушаније радио емисије у бившој СФРЈ ТУП – ТУП чији је водитељ био легендарни Милован Илић Минимакс. До сада објавио пет књига афоризама: *Књижа о џунџи* (1993), *Србија, мајко, џлачи* (1997), *Смрти фашизму – слобода народу* (1999), *Говњива мойка* (2006) и *Револуција јелџе своју децу* (2017). Једини осуђени писац у Савезној Републици Југославији. Данас претрајава... Даје подршку студентима (оним нормалним) и моли Бога да дочека да види слободну Србију.

НАДА ЈОВИЧИЋ

Рођена 1955. године у Мостару (БИХ), Гимназију завршила у Винковцима (РХрватска), а дипломирала на групи за психологију Филозофског факултета Београдског универзитета. Радила је 35 година као психолошки саветник и, краће време, у маркетингу. Поезијом се интензивније бави од одласка у пензију. Члан је *Друштва књижевника Београда*, у чијем издању је 2025. године објављена њена прва књига поезије „Изданци душе“, у којој углавном пише о осећањима, истражујући свој унутрашњи свет, тражећи и поредећи лице и наличје своје суштине, свог бића, као светлости и сенке... Чак и када описује спољашња збивања и појаве, реч је о њиховом одблеску на унутрашња догађања и премишљања.

БОЈАН ЈОВАНОВИЋ

Становник Велике Плане рођен у Смедеревској Паланци. Напунио два пунолетства и почео да испуњава године у трећем. Почео да објављује сатиру одмах после завршене Гимназије у првим годинама студија. Афоризми су штампани у скоро свим важним дневним листовима у ери кад су постојале новине. Стигао да објави и по који афоризам у недељнику НИН док је било афоризама на последњим страницама овог листа. Научен да живи слободно и не савија кичму пред силом и неправдом и већ се жали на болове у леђима. Уврштен у Зборницима *Крејтивне радионице Балкан*: „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“.

МАЈА САРА

Рођена у Београду не тако давне 1970. године увек на граници између маште и јаве са отвореним погледом на свет и неизмерним разумевањем свега што је окружује. Од малих ногу навикнута да слуша и ослушкује све оно што јесте и оно што би могло бити, жудећи да трагове уметности коју осећа у себи пренесе другима на неки свој чудан начин. Заљубљена у филозофију, књижевност и филм годинама је трагала начин на који

може показати свет очима којим она сама види. Пише поезију о спољашњем и унутрашњем свету, плеше и фотографише тај свет око себе који је неретко пун боја, неретко одевен у црно беле скуте.

Након низа дугих година из ње је процветала љубав ка сликарству у спрези са инспирацијом изниклом у фотографијама из којих исијава сва лепота и ружноћа света, сва светлост и тама. Професионалац у аматеризму изгубљен у канцама талента.

Стихови који описују њу саму и њен свет:

„But if you could just see the beauty,
These things I could never describe,
These pleasures a wayward distraction,
This is my one lucky prize.“

Joy Division

Мали опис себе саме даје кроз своје поетске речи:
Новине су биле посуте прахом звезда са Rock N' Roll неба
испијена шоља кафе и усамљен пикавац цигарете што на
дивљу ноћ мирише

звук старе плоче коју игла грамофона гребе
као одјек старе слике у сећању моје лудило по ваздуху пише.
Сувишне мисли спавају под исхађаним сликама,
где боје губе свој сјај и траг
мноштво снова испеглано и положено,
спава у кутку сећања на Rock N' Roll где чува га вечности
праг.

Понеки скривени осмех на плочнику испред Академије
та лица урезана у памћење а пола изгубљених имена
адресар заборављен под гомилом успомена,
чува сећање испуњено многим сећањима.
Колико непрспаваних ноћи и осмехом дочеканих јутра
колико познатих лица и њихових лудих прича
дивних и храбрих сећања што лутају плочницима моје
прошлости

са птицама које лете без крила.
Стари исхабани папир,
на њему песме девојачке моје
још увек волим тај мирис Rock N' Roll-а
тај звук који чува давне снове.
Носиле су се старке, кожњаци и каубојке,
блејало се са другарима и свирао Rock N' Roll
данас други ветрови шибају по длановима
где остају записани сви осећаји обојени у радост и бол.

АЛЕКСАНДРА ЈЕЖ

Из Новог Сада, 52 поносне године. Мајка, супруга, сестра, пријатељ... Рођена у царском Призрену, студирала у Приштини. Радилa у основним школама као наставник српског језика и као водитељ на локалним радио станицама у Смедеревској Паланци, а од 2002. живи и ради у Новом Саду. Основно занимање јој је рекламатор на шалтеру обједињене наплате, такође ради и као козметичар, а с поносом наглашава да је власник удружења „Стиховни театар“ који се бави едукацијом и подршком све деце која желе да се опробају у рецитовању, писању и глуми уз акценат на лепоти правилног говора. Одувек пише песме, од пре пар година и приче, и романе, а однедавно се упустила и у писање кратких сценарија за школске дечије представе.

ДРАГАН ВАСИЋ

Рођен је 1963. године у Новом Кнежевцу. Школовао се на одељењу новосадског ФТН у Кикинди и на ПМФ у Новом Саду. Тренутно живи у Кикинди и ради као наставник физике у Мокрину и Падеју. Пише драмске текстове, кратке приче и романе. Током 2022. године објавио је збирку кратких прича *Крашак сјај* и роман *Не*, током 2023. године објавио је роман *Преварени* и збирку кратких прича *Конспирајункс*, а током 2024. године објавио је збирку кратких прича *Приче о суноврају* – све у издању *Креативне радионице Балкан*.

САЊА ВУКОВИЋ

Рођена је 1983. у Скопљу, а живи и ради у Београду. Основне студије је завршила у Скопљу на Филолошком факултету. Професионално делује у области предавања језика, бави се предавањем енглеског и немачког језика, а активно је посвећена спорту. Поезијом се бави од своје 15. године. До сада има две објављене књиге на македонском, а то је збирка песама „Кодирани стихови“ и кратке приче „Холограм“. Песнички радови су јој објављивани у књижевним зборницима и часописима у Србији и Северној Македонији, а једна кратка прича је објављена у књижевном пројекту „Поздрав с мог прозора“. Учествовала је на *Струшким вечерима поезије* у Струги, као и на многим сличним поетским манифестацијама у Србији и Северној Македонији.

LEJLA LAČEVIĆ-MIZDRAK

Пише трагајући за смислом који преживљава бол. Dolazi iz Bosne i Hercegovine i vjeruje da književnost spašava ono što se ne može izgovoriti.

САЊА ЋУРИЋ

Рођена 1996. године у Вршцу, ликовна је уметница и мастер графичарка. Основне и мастер академске студије завршила је на Факултету ликовних уметности у Београду, на смеру графика, у класи професорке Катарине Зарић. Тренутно похађа друге мастер студије на Факултету ликовних уметности у Новом Саду – Мастер професор предметне наставе у области уметности, ликовне уметности, примењене уметности и дизајна. Ради у просвети као наставница ликовне културе у две основне школе преко 6 година. Иза себе има три самосталне изложбе (Вршац, Сомбор и Крагујевац) и преко 30 групних изложби у земљи и иностранству. Добитница је више награда, међу којима се издвајају освојена друга награда на Републичком такмичењу са међународним учешћем „Уметност писма – Калиграфија“, УВУ, Културна станица „Млин“, Нови Сад у априлу 2024. и трећа награда на конкурс у „Мала графика“, галерија „Ла Виста“, Нови

Сад у јуну 2021. године. Активни је члан Савеза удружења ликовних уметника Војводине (СУЛУВ). Учесница је више ликовних колонија и бијенала, а њени радови налазе се у приватним и јавним колекцијама. Живи и ствара у Вршцу.

DR MIRJANA MILAČIĆ BAJIĆ

Рођена и живи у Београду, где се и школовала. Завршила основне и специјалистичке студије из оралне хирургије на Стomatолошком факултету као и Магистарске студије на катедри за ORL на Медицинском факултету UNI у Београду. Има и звање лекара акупунктуролога. Касније више стручних и научних усавршавања и пројеката. Паралелно студирала и на Филолошком факултету-svetsku književnost sa nemačkim jezikom. Radila u struci u Београду, Швајцарској и региону као запослена, самостална и или консултант. У пензији од 2010. Писањем се бави од детињства. Добила више награда, plaketa, pohvala и priznanja. Пише поезију и прозу. Издала knjige поезије: „Romansa zvana...“ *Književni salon Stenka* 2019 и „Iz dnevnika jednog vremena dok klatno svojoj senci beži...“ SKOR 2021 као и „Očevi i deca“ satirične и druge priče – *Srpsko umetničko društvo* Београд 2022. Заступљена у преко 80 заједничких издања. Поједине песме су јој преведене на енглески, руски и бугарски језик. Поред писања бави се и другим облицима уметности: Уметничким обликовањем nakita и minijatura од керамике и других природних материјала, уметничком графиком и уметничком фотографijом. Излагала на више самосталних и колективних изложби

DRAGANA POPOVIĆ

Уметница Dragana Popović рођена је 1982. године у Вранју. По stečenom образовању је nutricionista и професионални astrolog & numerolog. Пише поезију и прозу од најранијих среднjoškolskih дана. Сарађивала је са многим издавачким и медијским кућама, од којих посебно истаће запажено појављивање на насловним stranama magazina „Treće Oko“ (Novosti) 2016-2018 године као један од најбољих astrologa Србије. Ове године је имала част да се појави на

prestižnom *Forbes Power Women's Summit*-u upravo kao astrolog. Aktivni je član međunarodne škole plesa „Ruski Dom“.

ALISA HAMZA ALIJEVIĆ

Alisa Hamza Alijević je Goranka, poreklom iz Gore, regija na krajnjem jugu Kosova. Rođena je 25.7.1984. u Beogradu. Odrasla je u Beogradu, tamo se i edukovala, diplomirala u zdravstvenoj struci smer zubna protetika. 2008. g. se seli u Luksemburg, gde i danas boravi. Piše na srpskom(srbskom) jeziku i goranskom dijalektu. Govori: goranski(maternji), srpski, francuski, engleski i ruski. Pesme, misaoni tekstovi, priče i odlomci iz romana su joj zastupljeni u preko dvadeset međunarodnih zbirki; u pojedinim je prvonagrađjena. Na 27 stranica ispisane poezije takođe je jedna od deset odabranih autora posebnog izdanja zbirke poezije „Vatra u kaminu, 2 deo“. Njen prvenac je stihozbirka „KOREN MI NEBO DOZIVA“. Zanimljivost je da je zbirka dvojezična; ceo sadržaj zbirke je autorka u svom slobodnom stilu pažljivo prepevala na goranski govor, te time potvrdila iskrenost sadržaja naslova u kojem koren nebo doziva. Stihozbirka je stručno prepevana i štampana i izdata na engleskom jeziku. Prepev ove zbirke na još tri strana jezika je u toku. Pisanje joj je zapaženo i ocenjeno kao duboko misaono, kreativno i autentično čemu svedoče mnogobrojna priznanja, sertifikati, plakete, kao i oni koji prate i kritički se osvrću na njen rad. Udata je i majka je.

МАРИЈАНА Љ. ЈОВАНОВИЋ

Рођена у Новом Саду 24.08.1960. Пише од 2015. Имала је срећу и част да јој *Књижевна омладина Србије* пријавом на њихов конкурс „Пегаз 2019“ објави прву збирку прича „Огледала“ коју чини двадесет једна прича. Приче објављује на књижевним конкурсима региона и у следећим књижевним часописима: „Звездани колодвор“ из Београда, „Неказано“ из Бара, „Авлија“ из Рожаја, веб магазину „Башта Балкана“ из Београда, „Књижевним вертикалама“ из Београда, „Жрнову“ из Београда у „Читаници“ из Беле Цркве, у „Годишњаку књижевне заједнице Сремска Митровица“ за 2023., веб часопису „Кратке приче“ из Београда, „Бдење“

књижевни часопис из Сврљига 2023, „Оксиморон“ веб часопис за сатиру из Београда. За причу „Огњиште“ добила је награду „Извор“ за најлепшу завичајну причу 2022. коју додељује часопис „Жрнов“ и Представништво Републике Српске у Београду. 2023. године заједно са супругом објавила збирку прича „У два пера“ код *Књижевне омладине Србија*.

МАРТИН МАРЕК

Рођен је 22.09.1966.у Јаношику(Банат). Завршио је Математичку гимназију у Београду и летњу новинарску школу на Палићу. До сада је објавио пет својих збирки песама. Песме су му објављиване у многим зборницима. Члан је *Креативне радионице Балкан*, Песничког друштва РАДЕ И ПРИЈАТЕЉИ Удружења писаца ДУНАВСКИ ВЕНАЦ, Удружења писаца ПОЕТА, МЕЂУНАРОДНЕ АСОЦИЈАЦИЈЕ књижевника Бугарске-Русије-Србије и СРПСКЕ КЊИЖЕВНЕ ЗАДРУГЕ. Ожењен је, отац је двоје деце и деда по други пут. Живи у Београду.

NATAŠA MASLAČ

Rođena u Užicu 1982 godine. Odrasla u Čajetini, voli da kaže da je delom, doduše većim – Bosanka, jer su joj roditelji iz Bosne. Zanimljiva mama dva još zanimljivija deteta. Voli umetnost, čitanje a obožava pisanje. Sve radi kako oseća srcem i zato smatra da njena biografija treba da bude ovakva. Voli život i divne ljude.

ŽELJKO ŽELE JOVANOVIĆ

Rođen je prvog dana leta 1989. godine u Kragujevcu, u radničkoj porodici. Piše aforizme, satiričnu prozu, satiričnu poeziju, ali i poeziju za decu. Pokušao je i sa pisanjem čekova bez pokrića, ali su ga uhvatili. Do sada je izdao očekivanja svojih roditelja kao i nekih devojaka, ali i dve knjige: Zbirku aforizama „Ostavite nešto apokalipti“ (2020) i zbirku kratkih satiričnih priča „Uši o klin“ (2022). Objavljuje redovno u *Ježu*, *Večernjim novostima*, *Politici*, *Enigmatiki*, *Satiroskopu* i brojnim drugim časopisima i portalima. Prevođen je na nekoliko jezika, ali najčešće ga prevode žednog preko vode.

ADNAN SIJARIĆ

Iz Koraja, rođen 26. oktobra 1969. godine u Brčkom, Bosna i Hercegovina. Piše poeziju i prozu. Objavio romane *Tišine korajске*, *Korajski raj*, *Gdje ni ptice ne zalaze*, *Talja batalja*, *Paučina*, *Dert*, *Hilmija*, kao i zbirku poezije *Alabina* te monografiju *Fudbal u Koraju-vremeplov*. Aktivno piše i objavljuje. Oženjen, otac dvoje djece. Nastanjen je u Vražićima kod Brčkog, Bosna i Hercegovina.

ŽIVANA ŽIVKA JOVANOVIĆ

Ono što ukratko o sebi može reći je da je rođena u Zrenjannu 1966. godine odakle je često odlazila, upoznala mnoge ljude, narode i običaje i opet se vraćala svom gradu. Ljubav prema pisanoj reči gaji od detinjstva i ne napušta isto kao ljubav za putovanjima i pravdom. Sve što je radila – radila je (i radi) srcem koje po nekad i ne nađe pravi put ali mu nije zamerala, jer sve je to život.

СРЂАН ПЕТРОВИЋ

Рођен је у граду Зајечару. Након завршене гимназије уписује рударско технички Факултет у Бору. Један је од аутора у Зборницима *Креативне радионице Балкан: Зборник усјомена*, *Зборник за незаборав*, *Зборник машице*, *Зборник наде*, *Зборник хумора и сатири* и *Зборник медијација*. Своје мисли, шале и афоризме за сада објављује на друштвеној мрежи X (ex – Твитер) под ником – *Лејо смо ти љоворили*).

RADIVOJ VUKIĆ-BAJO

Rođen je 1954. godine u Česteregu (opština Žitište). Sa 18 godina je napisao pesme koje je objavio u časopisu „Ulaznice“ u Zrenjaninu. Posle skoro pola veka, počeo je ponovo da piše pesme, većinom nastale od sećanja i sanjarenja. Namera mu je da, kada iznedri dovoljan broj pesama, objavi svoju prvu zbirku poezije.

МИЛАД ОБРЕНОВИЋ

Рођен 1954. године у Рогатици. Основну и средњу школу завршио у родном граду, а студије на Економском факултету у Крагујевцу. До сада објавио 30 књига поезије, афоризама, приповјетки и басни. Пјесме, афоризми и приповјетке су му објављени у преко 400 Зборника и Антологија у Србији, Македонији, Словенији, Црној Гори, Републици Српској, Аустрији, Италији, Бугарској, Румунији и Либану. Такође су објављивани у преко 20 новина и часописа и 5 електронских часописа. Радови су му превођени на енглески, француски, руски, русински, италијански, бугарски, румунски, македонски, словеначки и арапски језик. За литерарна остварења награђиван преко двјеста педесет пута. Члан Удружења књижевника Србије. Члан Удружења књижевника Републике Српске. Члан Београдског афористичарског круга. Члан Удружења уметника Железница Србије. По одлуци Министарства просвјете и културе Републике Српске има статус умјетника у култури као књижевник. Живи и ради у Рогатици, Република Српска.

АЛЕКСАНДАР КНЕЖЕВИЋ

Рођен је 21.5.1973. године у Београду. Основну школу завршио у Пожаревцу, а средњу у Костолцу. Студирао на Филолошком факултету у Београду, одсек Српски језик и књижевност и Високу школу за менаџмент и пословне комуникације. Љубав према књизи и наклоност поезији осећа од најранијег детињства. Његови песнички првенци из школских дана штампани су у локалним новинама.

ČEDISLAVKA POPOVIĆ

Vaspitač u penziji supruga, majka, baka i pisac poezije i proze za decu i odrasle. Objavila četiri samostalne zbirke poezije.

IRENA JOVANOVIĆ

Rođena je u Zaječaru 1971. godine. Diplomirala je u nivou Mastera na Fakultetu Primenjenih Umetnosti i Dizajna (FPUD) u

Beogradu, Srbija. Živi i radi u Zaječaru kao slobodan umetnik i poeta. Kao akademski umetnik, član je ULUS-a i ULUPUDS-a, sa preko 20 samostalnih i puno grupnih izložbi i kolonija. Kao pesnik, osnivač je i predsednik Ženskog poetskog kluba „Vlat“ u Zaječaru, i član SKOR-a – Saveza književnika u otadžbini i rasejanju sa sedištem u Novom Sadu, pri kome je predsednik zaječarskog ogranka i zadužena za timočki region, a takođe i lektor i glavni urednik svih štampanih izdanja SKOR-a. Poeziju piše od druge godine fakulteta. Pesme su joj objavljivane u mnogim časopisima, antologijama i zbornicima, na srpskom i engleskom jeziku, štampanim i elektronskim. Dobitnik je nekoliko nagrada u zemlji i inostranstvu. Po konkursu joj je knjigu poezije na engleskom jeziku „Let It Be“ 2013.godine objavio izdavač „Inner Child Press“ iz SAD-a. Na srpskom jeziku ima nekoliko knjiga poezije u pripremi. Časopis *Barcelona Literary* ju je proglasio jednom od 100 najuticajnijih poeta u svetu u 2025. godini.

IVAN MITROVIĆ

Student. OSI-član UMHCG. Autor zbirke pjesama OTVORENA VRATA. Dobitnik brojnih nagrada i priznanja (više od 20). Učesnik Ratkovićevih večeri poezije. Ambasador interkulturalizma. Ambasador mladih za 2025 godinu.

ЈОВАНА НОВАКОВИЋ

Рођена је 1991. као потомак Солунских бораца, одрасла у малом војвођанском селу. Као и они, „трбухом за крухом“ пошла у школу у велики Београд, у њему остала да живи, ради и ствара нека луда чуда. Са собом понела све трансгенерацијске туге и среће. Поносна.

МАРКО АРЕЖИНА

Рођен у Београду 1987. године. По струци струковни економиста у области маркетинга и трговине. Уврштен у „Зборник хумора и сатире“ и „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*. Објављиван на сајту „Круг ветра“.

КРИСТИНА ЈЕВТИЋ

Рођена је 10. септембра 2000. године у Крушевцу. Студира на Филозофском факултету Универзитета у Београду, на смеру историја уметности. Поред историје уметности, бави се фотографијом и поезијом. Чланица је Удружења МУК (Млади уметници културе). Њене песме објављене су на блогу Удружења МУК, на сајту ПОЕЗИЈАСРБ, у шпанском књижевном часопису „Азахар“, хрватском часопису „Дискурс“, као и у америчком часопису *Prodigy Magazine* (септембар 2025). Песма Кристине Јевтић заступљена је у зборнику „Зборник медитација“, у издању *Креативне радионице Балкан*. Добитница је захвалнице за учешће на конкурс за зборник „Златовез времена ткала је Јефимија“, поводом обележавања 620 година од смрти прве српске песникиње. Такође је добила захвалницу за учешће на књижевном конкурс поводом 65 година од открића Лепенског Вира, у организацији Удружења *Alia Mundi* и књижевног часописа „Енхедуана“. Учествовала је у првом зборнику поезије „Јаснин саборник поезије љубави“ (2024), за шта је добила захвалницу.

МИРЈАНА АРСЕНИЈЕВИЋ АНЂЕЛКОВИЋ

Рођена је 1986. у Косовској Митровици. Професор је Српске књижевности и језика. Објавила је књигу „Почети изнова“. Стваралаштво јој је покретач и уметност је њено друго име.

NIKOLA NADLAČKI

Rođen je 1. decembra 2000. godine u Kikindi, Srbija. Pisati je počeo sa petnaest godina. Godine 2018, sa pesmom „Plodovi jeseni“, osvojio prvo mesto na gradskom konkursu za poeziju, a iste godine i treće mesto na pokrajinskom književnom konkursu u Vojvodini za priču na temu „Putovanje kroz vreme“. Od tada redovno učestvuje na brojnim međunarodnim konkursima za poeziju, kratke priče, odlomke romana i haiku poeziju. Mnoge njegove priče i pesme objavljene su u različitim zajedničkim antologijama širom Balkana. U septembru 2019. godine preselio se u Francusku. Prošle godine

osvojio je drugo mesto na internacionalnom literarnom konkursu u Italiji sa pesmom „Whispers“.

ПЕТАР ЖИВКОВ

Рођен је 2002. године у Панчеву. Пронашао се у историјским романима и бави се проучавањем српске историје, поготово периода средњег века. Самостално је објавио свој први роман *Челични бегем* (Панчево, 2023), инспирисан Србијом у четрнаестом веку и биткама на Плочнику и Косову, као и мало обрађиваним периодом после Косовског боја. Уврштен је у „Зборник медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан 2025*. године.

СЛАВИЦА Д. ДАМЊАНОВИЋ САША

Рођена 20.07.1952. године лета Господњег 7460. године Стапар општина Сомбор. Књига поезије *Кроз њрејавице Неба*. Радови читани у радио и тв емисијама на јавним наступима објављивани у *Сомборским новинама* часописима *Анџоложија 1* и *2*, *Анџоложија о ракији* /у припреми, приређивач и издавач УКС *Радомир Андрић* / многим Зборницима. Признања и награде: *Плава љовеља* Похваљен песник, Одабране песме, Надахнућа, Избор, Дипломе, Плакете, Захвалнице, Признања, Похвале, Награде, Дарословнице, Сертификати, Повеље, Медаље.

TANJA AJTIĆ

Rođena u Beogradu gde je živela i studirala. Živi u Kanadi od 2002. godine, a u Srbiju se vratila 2023. godine. Kao pesnikinja, književnica i umetnica, objavila je svoje radove u preko 200 zbornika i antologija na dvanaest jezika. Autorka je knjige poezije „Obrisi ljubavi“ (*Outlines of Love*), a tokom 2024. i 2025. godine izdavačka kuća *Common Literatures Period* objavila je zbirku dva pesnika, nje i indijskog pesnika Souravom Sarkarom. Među njenim nagradama su: Druga nagrada, Srpska biblioteka, London (2019); III svetska nagrada za izvrsnost „Cesar Vallejo“, Peru (2021); Književna nagrada Naji Naaman, Liban (2023); Treća nagrada „Zheng Nian Cup“, Kina

(2023). Treća nagrada, Međunarodni književni konkurs Friedrich Schiller (2025).

ZLATA MEMIŠEVIĆ

Rođena je 18.12.1959.godine u Rogatici, BiH, gdje završava osnovnu školu i gimnaziju. Završila Pravni fakultet u Sarajevu. Ima položenu pedagošku grupu predmeta i certifikat profesora demokratije i ljudskih prava. Od 1989.godine živi na Ilidži radeći u osnovnim i srednjim školama uglavnom kao sekretar. Od djetinjstva voli književnost, a od polaska u srednju školu počinje intenzivno da piše pjesme i kraće priče. 2004. godine objavljuje knjigu „Svjetlosti rata 1992-1995“ (stihovi uz ratne fotografije). Druga knjiga „Sveska jedne gimnazijalke“ bit će objavljena krajem avgusta 2025.godine. U poratnom periodu bila je dopisnik više časopisa za bosansku dijasporu među kojima su NUR iz Danske, BH glasnika iz Skandinavije, stranice www.rogatica.com i Mozaika u BiH, gdje objavljuje niz tekstova različite tematike, kao što su: „Iz bosanske sehare“, aktuelnosti, poznate i značajne ličnosti, priče i pjesme o ljudima i događajima vezanim za Rogaticu. Radovi su joj objavljeni u više Zbornika i od nagrada ima jednu srebrnu i jednu zlatnu diplomu.

ZVJEZDANA PRERADOVIĆ

Rođena je 13.06.1962. godine u Pakracu. Osnovnu i srednju školu završava u Novskoj kada počinje sa pisanjem poezije i proze. Školovanje nastavlja u Zagrebu na Ekonomskom fakultetu. Godine 1991. dolazi sa porodicom u Beograd gde ostaje da živi i radi. Sada je mali preduzetnik u krojačkoj radnji. Sa aktivnim pisanjem počinje u kasnim pedesetim. Pesme su joj objavljivane u mnogim zbornicima i književnim časopisima. Objavila prvu knjigu poezije „Otkud ja u ovom snu“ 2024, a već 2025. godine drugu knjigu „U susret svanuću“.

ЛЕСТАТ ЋАНИ

Рођен 1978. године у Новом Саду. По рођењу добио име Душан Радивојевић, али га више нико тако и не зове, осим мајке евентуално. Новине кажу да је један од оних људи који

доприноси позитивном имиџу Новог Сада. Он не каже ништа, он углавном пише. Хендикепиран од рођења. То је чини му се, од њега направило оно што је данас. Покретач је акције за Тијанин закон, кооснивач групе грађана „2 минута тишине“. Покретач разних хуманитарних акција. Препознатљив и по томе што је гласноговорник једне од навијачких група Фудбалског клуба Војводина. Блогер, подцастер... Једноставно ту је да разбија табуе и предрасуде. Уврштен у „Зборнику успомена“, „Зборнику за незаборав“, „Зборнику хумора и сатире“ и „Зборнику медитација“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

MIRZET ABDULAHović

Рођен је 1. маја 1968. године у Тојшићима, општина Калесија у БиХ. Основну школу завршио је у Тојшићима, а средњу у Калесји. Животни пут обилежили су му теški изазови, али и неискрпна љубав према писању. У његовим стиховима осликава се бол времена, неправда коју је доживио, али и нада која пркоси свему. Активан је у више група које негују пјесничку ријеч и заступљен у више зборника у БиХ и региону. Збирка пјесамa „Сјена прошлих дана“ је његова прва објављена књига, али је њоме скренуо пажњу на себе као надареног пјесника.

СТЕФАН КОСТИЋ

Рођен и живи у Смедереву. Завршио вишу школу у Београду. Смер: „Друмски и градски саобраћај“. Написао прву књигу за ближње са 15. година. Касније се испробао готово у свим сферама писане уметности, али никад ништа објављено. Планови за будућност: све то објединити на некој друштвеној мрежи и сачувати од заборава. Уврштен у „Зборник успомена“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

SADRŽAJ – САДРЖАЈ

Предговор: СЛОБОДАРКЕ И СЛОБОДАРИ – Пеца	
Петровић Марш	5
АФОРИЗМИ – Александар Баљак	7
КАРИКАТУРЕ – Мр Миленко Михајловић	8
VREME NISANJA – Violeta Aleksić	10
ТВИТОВИ – Стефан Вучевски	12
ОСЛОБОЂЕЊЕ – Стефан Вучевски	13
АФОРИЗМИ О СЛОБОДИ – Миодраг Стошић	14
СЛОБОДА – Миодраг Стошић	15
ТВИТОВИ – Бојан Каначковић	16
ТВИТОВИ – Бојана Веин	17
РЕВОЛУЦИЈА ЕМОЦИЈА – Лола Ибрајтер	18
ТВИТОВИ – Даниела Д. Попадић	19
ЦРТЕЖ – Јелена Ђрбић	20
РИЈАСА ČASTI – Marija Randelović	21
ТАЈНА – Tamara Simić	22
CARSKI VEZ – Tamara Simić	23
ТВИТОВИ – Дијана Ђукић	24
ТВИТОВИ – Душан Мајсторовић	25
КРАЈ И ТАЧКА – Јована Михајловић	26
ТВИТОВИ – Немања Арсеновић	27
KOLIKO – Tamara Dragić	28
ТВИТОВИ – Оља Асоцијална	29
UGLOVI – Sehada Baždarević	30
ТВИТОВИ – Том Радос	31
CRTEŽ – Miloš Tadić	32

БЕРА – Сања Симеуновић	33
ТВИТОВИ – Теодора Младеновић	34
ДЕТЕ КОЈЕ У СЕБИ СКРИВАШ – Милица Стошић	35
CIRKUS – Marina Raičević	36
ЋУТОЛОГИЈА – Марина Раичевић.....	37
ТВИТОВИ – Јелена Нешовановић.....	38
ТВИТОВИ – Ивана Здравковић	39
AFORIZMI – Perica Jokić.....	40
ŠAPNI RIMLJANIMA – Pavle Gligorović.....	41
ТВИТОВИ – Стефан Стошић.....	42
ТВИТОВИ – Стефан Костић	43
SLOBODA ILI USAMLJENOST – Neira Čičić.....	44
FOTOGRAFIJE – Marija Bogunović.....	45
KROZ JECAJE – Marija Bogunović.....	46
TVITOVİ – Semir Gicić.....	47
ПРКОСНА ПЕСМА – Синиша Митрић.....	48
ТВИТОВИ – Предраг Ђукић – Маринко.....	50
SLOBODA U MENI – Mirzet Abdulahović	51
ТВИТОВИ – Немања Миловановић.....	52
SAMA PROTIV SVIH – Milica Obradović.....	53
ТВИТОВИ – Милан Гавриловић – Др Стоматолог	54
НЕМОЈ – Јована Љ. Миловановић	55
ТВИТОВИ – Марко Бранковић	56
ТИЈЕСНА КОЖА – Данијела Делић.....	57
ТВИТОВИ – Људмила Друга.....	58
LJUBAV, TI I JA – Jovana Dragojlović.....	59
И ТО САМ ВАМ РЕШИО (Твитови) Лестат Ђани	60
ДА ЈЕ ЈЕДНОСТАВНО, А НИЈЕ – Сања Д. Милкић	61
ТВИТОВИ – Иван Милинковић	62
FOTOFRAFIJE – Nedeljko Neđa Paunović	63

GORKO VINO PROŠLOSTI – Anđela Bunoš	64
ТВИТОВИ – Иван Савић	65
SLOBODA – Anastasija Koralija.....	66
ТВИТОВИ – Ђорђе Миладиновић	67
DOBRO JE BITI DOBAR – Dunja Košuljandić	68
SVEMIR U NAMA – Dunja Košuljandić	69
ТВИТОВИ – Горан Гокси Радосављевић	70
POIMANJE SLOBODE – Mirjana Đaro	71
ТВИТОВИ – Галина Туваљевић.....	72
СВИТАЊЕ У ТАМНОПОЉУ – Јелица Мирковић	73
CRTEŽI – Milja Preradović.....	75
ТВИТОВИ – Силвија Подлезник	77
ZVJEZDANO SJEME – Duška Kontić.....	78
ТВИТОВИ – Горан Подунавац.....	80
DRAGOCENI TRENUTAK – Jelena Jeka Kočović.....	81
ТВИТОВИ – Овца са педигреом	83
СЛОБОДА – Бранка Вујић.....	85
БИСЕРИ У КОСИ, ДУША НА ВЕТРУ – Анастасија Арсић. 86	
ТВИТОВИ – Милош Стојиљковић.....	87
КУЋА НА КАМЕНУ – Нада Хаџи-Перић.....	88
ТВИТОВИ – Милош Дугалић	90
СРЕЋА, ОДЛАЗЕ – Теодора Станковић	91
ТВИТОВИ – Мирјана Копанџа	92
ФОТОГРАФИЈЕ – Сандра Дамљановић.....	93
НЕЋЕ КАРМА, БЕБО, ЈА ТУ – Кристина Батоћанин	94
RATNJA – Ana Glendža	95
ТВИТОВИ – Љубомир Башановић.....	96
DECA SVETU PORUČUJU – Saša Milivojev.....	97
MIR ĆE POBEDITI – Saša Milivojev	98
АФОРИЗМИ – Милан Пантић	99

ВРЛИНЕ – Тања Радивојевић.....	101
ТВИТОВИ – Милош Мирић	102
JUNAŠTVO – Vesna Đukanović.....	104
АФОРИЗМИ – Нада Матовић	108
SATOVİ – Dizajn – Petar Mihailović.....	109
DUGUJEM LI SEBI IL' DUGUJU MENI – Azemina Dokaza Klobodanović	110
ТВИТОВИ – Небојша Марковић.....	111
KAD SLOBODA PROGOVORI – Dragan Krstić.....	112
ТВИТОВИ – Срђан Тасић	113
I MALO JE MNOGO – Indira Omerhodžić	114
ТВИТОВИ – Владимир Ђокић.....	115
ТАЛИСМАН – Разуменка Марковић.....	116
ТВИТОВИ – Воислав Илић	117
ПРОБУДИШЕ СЛОБОДУ – Славица Максић	118
AFORIZMI – Zlatomir Aleksić	120
САЊАР – Златомир Алексић.....	121
КУСУР – Маја Ђукановић Османчевић	122
АФОРИЗМИ – Динко Османчевић	124
ДАНИ ПОСЛЕ РАТА – Славица Агић	126
АФОРИЗМИ – Жељко Марковић.....	128
НЕКА UMREM АКО ЋUTIM O VAŽNOM – Dragan Mitić..	129
AFORIZMI – Mirjana Dimitrijević	130
КАВЕЗ – Јован Бајц.....	131
ПОТОНУЛЕ ЛАЂЕ – Јован Бајц	132
ТВИТОВИ ИЗ ШОЉИЦЕ – Дејан Трајковић Клајверт.....	133
НИКО НИКОМЕ НЕ ВЕРУЈЕ – Тоде Ристо Блажевски.....	134
КАРИКАТУРЕ – Тоде Ристо Блажевски	135
METANOIA (PREUMLJENJE) – Stefan Vlku	136
ТВИТОВИ – Никола Врањеш	137

ОПИЈЕНА БОЛОМ – Валентина Вања Дабић	138
ТВИТОВИ – Александар Михаиловић.....	139
GLAGOLJIVOST (ILI HRABROST) – Verica Milosavljević ..	140
АФОРИЗМИ – Александра Филиповић.....	141
ЦИЈЕНА LJUBAVI – Atifa Sendić.....	142
CRTEŽ – Sandra Paunović	143
ТВИТОВИ – Маја Вукас	144
СВОЈ НА СВОМЕ – Илинка Марковић.....	145
ТВИТОВИ – Катарина Ђулић	147
СЛИКЕ – Милица Ристић.....	148
SLOBODA – Iskra Dejanović	149
ТВИТОВИ – Богољуб Величковић	150
РОДОЉУБИВА ПЕСМА – Благица Станоеска	151
СЛОБОДОЉУБИВА – Јована Бјелановић	152
SUTRAŠNJICA – Milan Milutinović	153
МИ СМО СВИ СА ИСТЕ ПЛАНЕТЕ – Петар Орозовић .	154
SLOBODA – Branko M. Jovanović.....	156
JESTE DŽABA, ALI NIJE UZALUD – Jaroslav Kombilj.....	157
ISTOK DUNAVOM – Borislav Batin	158
SLOBODA I LJUBAV – Cvija Peranović Kojić	159
ДЕБЕЛЕ – Фрањо Франчић	160
ТЕШКО ЈЕ БИТИ ЧОВЕК – Ljubica Pejić - Kuzmanović	162
МИШЉЕЊЕ – Младомир Кнежевић.....	163
ОД УБЕК – Младомир Кнежевић.....	164
DA NE BUDE RATA – Petar Jovanović	165
BUNAR – Slavica Uskoković	166
AFORIZMI – Marina Rakić.....	167
POGLAVLJE 19: 4.AVGUST 2075 – NOVA ZEMLJA – Marijana Paunović	168
POGLAVLJE: 57 GODINA: 2284. LOKACIJA PLANINA RTANJ, SRBIJA – Marijana Paunović	169

ПОЕМА О СЛОБОДИ – Бива Муџаџић.....	170
НОВАЦ – Стеван Карановић	171
МИСЛИ, АФОРИЗМИ & ТВИТОВИ – Бојан Медић.....	172
ПУЦЕ – Весна Ристовић.....	175
ТВИТОВИ – Матеја Петровски	176
ХОЋУ ДА ПЈЕВАМ – Зорка Чордашевић	178
NEZAVISNE STOPE GODE – Snežana Marko – Musinov	180
SLOBODA JE CILJ ZA MIR – Snežana Marko – Musinov	181
POTKOPAVANJE DUŠEVNOG MIRA SLOBODU	
UZURPIRA – Snežana Marko – Musinov.....	183
СЛОБОДА ЈЕ РЕЧ – Др Талија Милошевић.....	184
KAD SLOBODA PROGОВORI – Veselinka Marković.....	186
СЛИКА – Софија Кузмановска	187
КАД СЛОБОДА ПРОГОВОРИ – Ангелина Василевска....	188
АФОРИЗМИ – Далиборка Шишмановић Кепчија	189
KAD SLOBODA PROGОВORI – Ankica Anchie	191
СТАРИ БУНАР – Весна Стојкоска	192
KADA PROGОВORI SLOBODA – Dijana Paunović.....	193
CVETNA PUTANJA – Dijana Paunović	194
КЉУЧ – Христина Тодоровић	195
VOLITE SE LJUDI – Džemila Mukić.....	196
КАД СЛОБОДА ПРОГОВОРИ – Миладин Угреновић	197
ЖАБЕНЯ ЗААЛ – ХОРОБРИЙ ВОЊН – Елена Аронсон...	198
СЛОБОДНА – Драгица Бека Савић	201
*** Eva Drobna-Gerlici.....	202
*** Ева Дробна-Герлици.....	203
SLIKA – Arijana Stanković	204
КАДА СЛОБОДА ПРОГОВОРИ – Милена Лутовац	205
ДВАНАЕСТ КАПИ – Гордана Радовановић.....	206
СЛУЧАЈ ПРОЗОР – Гордана Радовановић	208

ЗА ДВОРЖАКОВОМ ХУМОРЕСКОМ – Гордана	
Радовановић.....	209
NEĆEMO NA KOLENA – Jovan Stojiljković.....	217
DECI PALESTINE – Dragan Petković Mlljin	219
КАД СЛОБОДА ПРОГОВОРИ – Радмила Стојадиновић	220
ПРАВЕДНА БОРБА – Сара Радош	221
CRTEŽ – Milorad Rankov.....	222
HLEBA I CIGARA – Margita Rankov.....	223
SLOBODA – Jaroslav Kiš	225
KAD SLOBODA PROGOVORI – Biljana Marković	
Mihajlović.....	226
ŽIVOT JE LIJEP KAD SU KRILA SLOBODNA –	
Valentina Berić	227
SLOBODA – Ivana Ignjatović.....	228
ТВИТОВИ – Синиша Вулић.....	229
HAIKU – Sofija Damčević	230
CRTEŽ – Sanja Lazović.....	231
PODSEĆANJE – Dragoljub Rajić	232
ZAPAD – Dajana Sabo	234
КРОФНА – Маја Богавац.....	235
МАЛИ БЕКО – Маја Богавац	236
ЛУКИЛЕНДА МАЛА МИКИЛЕНДА – Маја Богавац	237
АФОРИЗМИ – Горан Иванковић Горки.....	238
ИМАМ SLOBODU – Zorana Gavrilović.....	239
МОŽДА SE VRATI – Marijana Bogdanović.....	240
КАД СЛОБОДА ПРОГОВОРИ – Александра Мишић.....	242
ПРКОС – Ана Стефановић	243
АФОРИЗМИ – Бобан Милетић Бапси.....	244
ОДАКЛЕ СИ? – Нада Јовичић.....	245
АФОРИЗМИ – Бојан Јовановић.....	246
ЦРТЕЖИ – Маја Сара.....	247

ИЗГУБЉЕНА НЕВИНОСТ – Маја Сара	248
ЗАПАЛИ СВЕЋУ, ДУШО МОЈА – Александра Јеж	250
СЛОБОДА ИЗ НЕХАТА – Драган Васић	251
ГРАД – Сања Вуковић	253
ONO ŠTO OSTAJE – Lejla Lačević-Mizdrak	254
СЛИКЕ – Сања Ђурић	255
U VREME BEZNAĐA, GLADI I SMRTI... ISTINE I	
KONTROVERZE – Dr Mirjana Milačić Bajić	256
5 DO 12 OTKUČAVA – Dragana Popović	259
OVDE ILI TAMO, SADA ILI NIKADA – Alisa Hamza	
Alijević	262
ШТА ЈЕ ТО СЛОБОДА? – Маријана Љ. Јовановић	264
JEŽKOVO KRÁLOVSTVO – Martin Marek	266
ЈЕЖЕВО ЦАРСТВО – Мартин Марек	267
MOGLI SMO – Nataša Maslač	268
AFORIZMI – Željko Žele Jovanović	269
KRLETKE OD NADA – Adnan Sijarić	270
TRAŽIM SPASENJE – Živana Živka Jovanović	271
СЛОБОДА СЕ ПИШЕ СВОЈИМ РЕЧИМА – Срђан	
Петровић	272
МИСАО – Срђан Петровић	273
SLEĐENI OSMEN – Radivoj Vukić-Bajo	274
DAN KASNE JESENI – Radivoj Vukić-Bajo	275
SLEĐENI OSMEN (2) – Radivoj Vukić-Bajo	276
АФОРИЗМИ – Милад Обреновић	277
ОДА СЛОБОДА – Александар Кнежевић	278
KAD SLOBODA PROGOVORI – Čedislavka Popović	279
POETSKE SLOBODE – Irena Jovanović	280
SLOBODA ЈЕ МОЈЕ SVJETLO – Ivan Mitrović	281
ДОДИРИ – Јована Новаковић	283
ТВИТОВИ – Марко Арежина	284

МИР – Кристина Јевтић	285
СЛОБОДА ИМА ЦЕНУ – Мирјана Арсенијевић Анђелковић	286
RVAČI VETROVA – Nikola Nadlački	287
ЦРНИ ЦАР – Петар Живков.....	288
ФОЛИРАНТ ЈЕ ЖИВОТ – Славица Д. Дамњановић Саша	289
КАМЕН – Тања Ајтић	290
SAN – Zlata Memišević	291
KAD SLOBODA PROGOVORI – Zvezdana Preradović	292

САДРЖАЈ QR КОДА – SADRŽAJ QR CODA

Naša „Kreativna radionica Balkan“ – Violeta Aleksić

Sloboda – Dragan Trifunović Helivideo

Nećemo na kolena – Jovan Stojiljković u izvođenju grupe
„Alisa“

САДРЖАЈ АУТОРА – SADRŽAJ AUTORA

Adnan Sijarić.....	270, 371
Alisa Hamza Alijević.....	262, 369
Ana Glendža.....	95, 317
Anastasija Koralija.....	66, 309
Ankica Anchie	191, 349
Anđela Bunoš.....	64, 309
Arijana Stanković	204, 354
Atifa Sendić	142, 334
Azemina Dokaza Klobodanović.....	110, 322
Александар Баљак.....	7, 293
Александар Кнежевић.....	278, 372
Александар Михаиловић.....	139, 333
Александра Мишић	242, 362
Александра Филиповић.....	141, 334
Александра Јеж	250, 366
Анастасија Арсић	86, 315
Ана Стефановић	243, 363
Ангелина Василевска.....	188, 348
 Biba Mujačić.....	 170, 342
Biljana Marković Mihajlović.....	226, 358
Borislav Batin.....	158, 339
Branko M. Jovanović.....	156, 338
Благица Станоеска	151, 337
Бобан Милетић Бапси.....	244, 363

Богољуб Величковић	150, 337
Бојана Веин	17, 297
Бојан Каначковић	16, 297
Бојан Медић	172, 344
Бојан Јовановић	246, 364
Бранка Вујић	85, 314
 Cvija Peranović Kojić	 159, 339
 Čedislavka Popović	 279, 372
 Dajana Sabo	 234, 361
Dijana Paunović	193, 194, 351
Dragana Popović	259, 368
Dragan Krstić	112, 323
Dragan Mitić	129, 329
Dragan Petković Mlljin	219, 355
Dragan Trifunović Helivideo	312, 388
Dragoljub Rajić	232, 360
Dr Mirjana Milačić Bajić	256, 368
Dunja Košuljandić	68, 69, 310
Duška Kontić	78, 313
Далиборка Шишмановић Кепчија	189, 348
Даниела Д. Попадић	19, 297
Данијела Делић	57, 307
Дејан Трајковић Клајверт	133, 331
Динко Османчевић	124, 327
Дијана Ђукић	24, 298
Драган Васић	251, 366
Драгица Бека Савић	201, 353

Др Талија Милошевић.....	184, 47
Душан Мајсторовић	25, 299
Džemila Mukić	196, 352
Ђорђе Миладиновић	67, 310
Eva Drobna-Gerlici	202, 203, 353
Елена Аронсон	198, 352
Фрањо Франчић	160, 340
Христина Тодоровић	195, 351
Галина Туваљевић	72, 311
Горан Гокси Радосављевић	70, 310
Горан Иванковић Горки	238, 361
Горан Подунавац	80, 313
Гордана Радовановић.....	206, 208, 209, 354
Indira Omerhodžić.....	114, 324
Irena Jovanović	280, 372
Iskra Dejanović	149, 336
Ivana Ignjatović.....	228, 359
Ivan Mitrović.....	281, 373
Ивана Здравковић.....	39, 303
Иван Милинковић	62, 309
Иван Савић.....	65, 309
Илинка Марковић.....	145, 335

Jaroslav Kiš	225, 358
Jaroslav Kombilj	157, 338
Jelena Jeka Kočović	81, 314
Jovana Dragojlović	59, 308
Jovan Stojiljković	217, 355, 388
Јелена Грбић	20, 298
Јелена Нешовановић	38, 302
Јелица Мирковић	73, 311
Јована Бјелановић	152, 337
Јована Михајловић	26, 299
Јована Новаковић	283, 373
Јована Љ. Миловановић	55, 307
Јован Бајц	131, 132, 330
Катарина Ђулић	147, 336
Кристина Батоћанин	94, 317
Кристина Јевтић	285, 374
Lejla Lačević-Mizdrak	254, 367
Лестат Ђани	60, 376
Лола Ибрајтер	18, 297
Ljubica Rejić - Kuzmanović	162, 341
Љубомир Башановић	96, 318
Људмила Друга	58, 308
Margita Rankov	223, 357
Marija Bogunović	45, 46, 305
Marijana Bogdanović	240, 362
Marijana Paunović	168, 169, 343
Marija Randelović	21, 298

Marina Rakić	167, 342
Milan Milutinović	153, 337
Milica Obradović.....	53, 306
Milja Preradović	75, 76, 312
Milorad Rankov	222, 357
Miloš Tadić.....	32, 301
Mirjana Dimitrijević	130, 330
Mirjana Đapo.....	71, 310
Mirzet Abdulahović	51, 377
Марина Раичевић.....	36 37, 302
Маријана Љ. Јовановић.....	264, 369
Марко Арежина	284, 373
Марко Бранковић.....	56, 307
Мартин Марек.....	266, 267, 370
Матеја Петровски.....	176, 345
Маја Богавац.....	235, 236, 237, 361
Маја Вукас	144, 335
Маја Сара.....	247, 248, 364
Маја Ђукановић Османчевић.....	122, 326
Миладин Угреновић	197, 352
Милад Обреновић.....	277, 372
Милан Гавриловић – Др Стоматолог.....	54, 307
Милан Пантић	99, 318
Милена Лутовац	205, 354
Милица Ристић.....	148, 336
Милица Стошић	35, 302
Милош Дугалић.....	90, 316
Милош Мирић	102, 320
Милош Стојиљковић.....	87, 315
Миодраг Стошић.....	14, 15, 320

Мирјана Арсенијевић Анђелковић.....	286, 374
Мирјана Копања	92, 317
Младомир Кнежевић	163, 164, 341
Мр Миленко Михајловић	8, 9, 293
Nataša Maslać	268, 370
Nedeljko Neđa Paunović	63, 309
Neira Čičić.....	44, 305
Nikola Nadlački	287, 374
Нада Матовић	108, 321
Нада Хаџи-Перић.....	88, 315
Нада Јовичић.....	245, 364
Небојша Марковић	111, 323
Немања Арсеновић.....	27, 300
Немања Миловановић	52, 306
Никола Врањеш	137, 333
Оља Асоцијална.....	29, 300
Овца са педигреом	83, 314
Pavle Gligorović.....	41, 304
Perica Jokić.....	40, 303
Petar Jovanović	165, 341
Petar Mihailović.....	109, 322
Петар Живков.....	288, 375
Петар Орозовић	154, 338
Пеца Петровић Марш	5
Предраг Ђукић – Маринко	50, 306
Radivoj Vukić-Bajo	274, 275, 276, 371
Радмила Стојадиновић	220, 356
Разуменка Марковић.....	116, 325

Sandra Paunović	143, 335
Sanja Lazović.....	231, 360
Saša Milivojev	97, 98, 318
Sehada Baždarević.....	30, 300
Semir Gicić.....	47, 305
Slavica Uskoković	166, 342
Snežana Marko – Musinov.....	180, 181, 183, 346
Sofija Damčević	230, 359
Stefan Vlku	136, 332
Сандра Дамљановић.....	93, 317
Сара Радош	221, 356
Сања Вуковић.....	253, 367
Сања Д. Милкић	61, 308
Сања Симеуновић.....	33, 301
Сања Ђурић	255, 367
Силвија Подлезник	77, 312
Синиша Вулић.....	229, 359
Синиша Митрић.....	48, 306
Славица Агић	126, 329
Славица Д. Дамњановић Саша	289, 375
Славица Максић	118, 326
Софија Кузмановска	187, 348
Срђан Петровић	272, 273, 371
Срђан Тасић.....	113, 324
Стеван Карановић.....	171, 343
Стефан Вучевски	12, 13, 296
Стефан Костић.....	43, 377
Стефан Стошић	42, 43, 304
Tamara Dragić	28, 300
Tamara Simić	22, 23, 299

Тања Ајтић	290, 375
Тања Радивојевић	101, 319
Теодора Младеновић	34, 302
Теодора Станковић	91, 316
Тоде Ристо Блажевски	134, 135, 332
Том Радос	31, 301
Valentina Berić	227, 358
Verica Milosavljević	140, 333
Veselinka Marković	186, 348
Vesna Đukanović	104, 320
Violeta Aleksić	10, 294, 388
Валентина Вања Дабић	138, 333
Весна Ристовић	175, 345
Весна Стојкоска	192, 350
Владимир Ђокић	115, 325
Воислав Илић	117, 325
Zlata Memišević	291, 376
Zlatomir Aleksić	120, 121, 326
Zorana Gavrilović	239, 362
Zvezdana Preradović	292, 376
Зорка Чордашевић	178, 345
Željko Žele Jovanović	269, 370
Živana Živka Jovanović	271, 371
Жељко Марковић	128, 329

ПРЕНУМЕРАНТИ – DONATORI

Марина Раичевић, Бор, Србија – 1 примерак
Dunja Košuljandić, Šid, Srbija – 1 primerak
Душан Мајсторовић, Београд, Србија – 1 примерак
Мада Хаџи-Перић, Београд, Србија – 1 примерак
Тијана Симоновић, Трстеник, Србија – 1 примерак
Vesna Đukanović, Kikinda, Srbija – 3 primerka
Милош Дугалић, Лесковац, Србија – 1 примерак
Милош Мирић, Београд, Србија – 1 примерак
Saša Milivojević, Zrenjanin, Srbija – 1 primerak
Jelena Jeka Kočović, Kragujevac, Srbija – 1 primerak
Славица Максић, Београд, Србија – 1 примерак
Никола Врањеш, Краљево, Србија – 1 примерак
Синиша Митрић, Београд, Србија – 1 примерак
Zlatomir Aleksić, Šabac, Srbija – 1 primerak
Илинка Марковић, Београд, Србија – 1 примерак
Јован Бајц, Аранђеловац, Србија – 1 примерак
Милан Пантић, Мали Зворник, Србија – 1 примерак
Бојан Медић, Београд, Србија – 2 примерка
Snežana Marko – Musinov, Zemun, Srbija – 3 primerka
Marina Rakić, Ćuprija, Srbija – 3 primerka
Др Талија Милошевић, Минхен, Немачка – 3 примерака
Slavica Uskoković, Vrčin, Beograd – 1 primerak
Маја Ђукановић, Чачак, Србија – 2 примерка
Franjo Frančić, Sečovelje, Slovenija – 2 primerka
Dijana Paunović, Bor, Srbija – 1 primerak
Mirjana Dimitrijević, Niš, Srbija – 1 primerak
Marijana Paunović, Bor, Srbija – 1 primerak
Srđan Tasić, Vranje, Srbija – 1 primerak

Mladomir Knežević, Požega, Srbija – 1 primerak
Гордана Радовановић, Бањалука, БИХ-РС – 9 примерака
Mirjana Đapo, Brčko distrikt, BiH – 7 primeraka
Радмила Стојадиновић, Пожаревац, Србија – 1 примерак
Маја Богавац, Београд, Србија – 2 примерка
Marija Bogunović, Pocerški Pričinović, Srbija – 1 primerak
Горан Иванковић, Љиг, Србија – 1 примерак
Лола Ибрајтер, Београд, Србија – 2 примерка
Драгана Поповић, Врањска Бања, Србија – 2 примерка
Драган Васић, Кикинда, Србија – 1 примерак
Milja Preradović, Derventa, BiH – 1 primerak
Tamara Simić, Jalovik, Srbija – 1 primerak
Сања Вуковић, Београд, Србија – 1 примерак
Radivoj Vukić-Bajo, Vršac, Srbija – 2 primerka
Dr Mirjana Milačić Bajić, Beograd, Srbija – 1 primerak
Zlata Memišević, Plidža, BiH – 1 primerak
Разуменка Марковић, Пожега, Србија – 1 примерак
Ljubica Pejić Kuzmanović, Čerević, Srbija – 1 primerak
Сања Ђурић, Вршац, Србија – 1 примерак
Мартин Марек, Београд, Србија – 1 примерак
Срђан Петровић, Ново Корито, Србија – 3 примерка
Дејан Трајковић, Врање, Србија – 1 примерак
Александра Јеж, Нови Сад, Србија – 1 примерак
Irena Jovanović, Zaječar, Srbija – 1 primerak
Милан Гавриловић, Чачак, Србија – 1 примерак
Милад Обреновић, Рогатица, РС-БИХ – 1 примерак
Милош Стојиљковић, Лесковац, Србија – 1 примерак
Zvezdana Preradović, Beograd, Srbija – 1 primerak
Нада Јовичић, Београд, Србија – 1 примерак
Мирјана Арсенијевић Анђелковић, Звечан, Србија – 1 примерак
Živana Živka Jovanović, Zrenjanin, Srbija – 1 primerak
Sanja Lazović, Podgorica, Crna Gora – 1 primerak

Objavljivanje ovog i većeg broja predhodnih Zbornika
„Kreativne radionice Balkan“ podržali su:

www.helivideo.rs

NIB
Alternativa

Ukoliko nemate instaliran **QR code reader** na svom telefonu možete ga besplatno preuzeti sa:

Google play, Windows Phone store или App store.

Klikom na QR code reader možete pogledati video materijal koji je do sada postavljen a posle promocije postavimo i filmski zapis sa nje, čime se ova knjiga sem čitanja može slušati i gledati.

Zahvaljujući QR kodu i naši slepi i slabovidni prijatelji moći će da čuju delove ove knjige.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-82(082.2)
821.16-82(082.2)

КАД слобода проговори : зборник радова / [група аутора] ; [редакцијски колегијум Стеван Крстец ... [и др.]].
- Београд : Kreativna radionica „Balkan”, 2026 (Beograd : Jovan). - 400 стр. : илустр. ; 21 см. - (Библиотека Антологија / [Креативна радионица Балкан])

Текст ћир. и лат. - Тираж 300. - Аутори = Autori: стр.
293-377.

ISBN 978-86-6403-213-1

COBISS.SR-ID 188536585

